

Dream Team

Юли 2012

Даяна Палмър
КРАЛСКО СЪКРОВИЩЕ

ДАЯНА ПАЛМЪР КРАЛСКО СЪКРОВИЩЕ

Превод: Fantastique

chitanka.info

Кой е чужденецът, който живее в апартамента на Бриана Скот? Ахмед Бен Рашид е чужд дипломат, който трябва спешно да се скрие, за да спаси живота си. И макар че Бриана да има нужда от щедростта на Ахмед, за да се погрижи за брат си, тя твърдо отказва да играе ролята на прислужница на някакъв властен арабски шейх!

Не след дълго, затворена между стените на скромния си апартамент Бриана осъзнава, че Ахмед е истински крал. А най-голямата изненада идва, когато „Негово величество“, настоява тя да му стане жена. Но Бриана няма да тръгне по пътеката към олтара, докато кралския ѝ ухажор не научи един много необходим урок по любов.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Уважаеми читатели,

Един от първите романи, които прочетох като момиче, беше „Шейхът“ от Е. М. Хюл. Влюбих се в книгите за шейхове и след като открих любовните романи, реших да напиша моя собствена история за тях. Е, моят герой определено е арабин, но няма шатра в пустинята и не е отвлякъл героинята. Тя е принудена да живее с него, защото той е под защитата на правителствени агенти от ЦРУ, които имат за задача да го опазят от потенциални убийци/евентуално убийство. Всъщност тайните служби са онези/тези, които се занимават с високопоставените чужденци, но тук използвах/допуснах известна малко поетическа волност, тъй като вече разполагах с Ланг Патерсън, а той се бе утвърдил като агент на ЦРУ, още докато пишех продължението на „Незабравима нощ“. Изпитвах възхищение и уважение към работата на ЦРУ и ФБР дълго преди да се пристрастя към телевизионните подвизи на измислени агенти като Мълдър, Скъли и Скинър (любимата ми!) в епизодите на „Досиетата X“, така че, в тази книга се опитах да съчетая две от първостепенните за мен неща — да напиша любовна история за шейх, и за дейността на разузнавателните служби. Надявам се, че съм го постигнала.

(Забележка към ЦРУ: Прекарах четири години в ученически лагер, в очакване да ме вербувате, но вие така и не се появихте. Хайде, момчета, аз съм само на четиридесет и девет години и мога да отслабна. Честно!)

С любов,
Даяна Палмър

ГЛАВА 1

Това бяха най-дългите три седмици в живота на Бриана Скот. Имаше достатъчно грижи покрай дванадесетгодишния си брат Тад, който от три години беше в кома след автомобилната катастрофа, в която трагично загинаха родителите им. Пръстите на Бриана се отпуснаха върху клавиатурата, след като съхрани писмото в паметта на компютъра. Не обичаше да мисли за това колко дълго можеше да остане брат ѝ в кома. Пълното му име беше Тимъти Едуард, но за нея бе просто Тад. С десет години по-голяма от него, тя го хранеше и сменяше пелените му още от първия ден. Здравето на майка ѝ по принцип си бе разклатено и раждането влоши допълнително състоянието ѝ. Слава богу, че Бриана винаги беше наоколо, иначе появата на новото дете в семейството можеше да доведе до истинско бедствие. С нейна помощ майка им успя да се възстанови и да се заеме с грижите за малкото момче.

— Изглеждаш замислена — отбеляза Мег Шанън Райкър, когато доближи бюрото заедно с Дафни — секретарката на своя съпруг.

— Просто си мислех за нещо — каза Бриана и се усмихна на красивата руса жена, която се бе омъжила за изпълнителния директор на Райкър Еър, само преди два дни. Беше я ухажвал дълго и бурно затова бракът им не изненада никого. Начинът, по който Стивън Райкър и Мег се гледаха можеше да възпламени огромни фойерверки.

— Излизаме с Дафни за обяд — каза Мег. — Ще се справиш ли сама?

— Ако той не е наоколо — отговори мрачно младата жена.

— Стивън го заведе на обяд — увери я Мег. — После вероятно ще се върне в хотела. Цяло чудо е, че остана жив след престрелката, която преживя преди известно време. Докато не се оправи тази бъркотия със Стив не можем да заминем на меден месец.

— Аха — каза Бриана весело.

— Много го мразиш, нали?

— Не съвсем — засмя се Мег.

— Той е много мил.

— Не мисля — отвърна бързо Бриана. — Той ме гледа.

— Ами ти си много хубава, знаеш го — каза Мег, отбелязвайки изящния вид на Бриана с големите ѝ сини очи, обградени от къса, права, черна коса.

— Нямах това предвид — поправи се тя. — Той... гледа ме мрачно. Хвърля ми погледи, сякаш забива кинжали в мен.

— Разбирам... Е, все пак ти хвърли преспание по него — отбеляза Мег.

— Той ме обиди — промърмори по-младата жена. — Не беше по моя вина! Обичам барбекю. Всички обичат барбекю. От къде да знам, че неговите колеги — министри от Саудитска Махара, са мюсюлмани и не ядат свинско?

— Ние не ти казахме, така че можем да си поделим вината — усмихнато предложи Дафни. — Съжалявам. Смятах да ти напомня, но бяхме много заети.

— Никога преди не сме имали толкова работа — съгласи се Мег. — Този нов договор за реактивните самолети със Саудитска Махара е една голяма досада, макар че не обвинявам Ахмед за него. Радвам се, че имаме работа. Това означава стабилен доход за компанията за години напред.

— Знаем — каза Бриана тихо, — но... — очите ѝ потъмняха. — Това не е ли Ланг? — попита тя.

— О, Господи, не позволявай на Стивън да го види! — извика Мег, щом сама съзря високият едър правителствен агент. Ланг беше добре сложен, в началото на тридесетте и достатъчно привлекателен, та хората да обръщат глави след него. Ала беше много див и Стивън Райкър не харесваше безгрижното му отношение към всичко и всички.

— Какво прави тук? — почуди се Дафни.

Ланг забеляза трите жени втренчени в него и се запъти към тях с усмивка на лицето, отразена в тъмните му очи. Беше безупречно облечен в тъмен костюм, бяла риза и консервативна вратовръзка, но скромният му вид подвеждаше, защото той живееше по свои собствени правила.

— Знаем, че не можеш да ми устоиш — кимна Ланг. — Сега си омъжена жена, Мег. Контролирай поривите си. Съпругът ти вече

предложи на шефа ми подкуп, за да ме изпрати до Антарктида на проучвателна мисия.

— Във вътрешността на кит, ако си спомням правилно — отбеляза Мег.

— Защо си тук? — попита разтревожено Бриана.

Той избегна пронизващия ѝ поглед.

— Ще разберете много скоро — обеща Ланг. — Чакам съпруга ти! — добави, обръщайки се към Мег.

— Стивън не е споменал, че ще идваш — полюбопитства Дафни.

— Аз го помолих. Ние сме шпиони — обясни той. — Когато не знаеш, отпада риска да си развържеш езика необмислено.

— Има ли нещо общо с Ахмед? — попита хладно Бриана. — Хайде, излъжи ме, че няма.

— Той се опитва да предотврати собственото си убийство — припомни ѝ Ланг. — Ахмед е високопоставен чужденец и ние сме дали клетва да го защитаваме. Не можем да допуснем някой да го убие тук, в Уичита. Ще е лошо за репутацията ни.

— Не можеш ли да го изпратиш вкъщи при собствените му хора, те да го защитават? — попита тя жално.

— Не съвсем. Двама от ръководителите на терористичната група, които заловихме са на свобода и на път към Саудитска Махара. Техните съратници организират втори опит за преврат до няколко седмици. Това ще бъде взривоопасен въпрос докато не го разрешим.

— Но аз си мислех, че Ахмед се върна обратно в родината си — започна Мег, ала Ланг поклати глава.

— Твърде рисковано е. Намерихме начин да запазим самоличността му в тайна и да защитим него и кралството му. Поставихме човек в „Хилтън“, който да се представя за владетеля, а целият етаж е под въоръжена охрана. Няма да напуска стаята, така че ако направят опит той ще пострада. Естествено, мъжът е един от нашите — добави агентът с гримаса. — Получава кралско внимание. Опашки от омари всяка вечер. Обилна закуска сервирана в леглото всяка сутрин. Бог ми е свидетел, че бях готов доброволно да го заместя, без да мисля за риска, но казаха, че съм твърде нетърпелив — промърмори той с отвращение.

Жените се опитаха да не се засмеят. Ланг изпъна широките си рамене:

— Както и да е, отивам да поработя. Като говорим за работа, познайте кой влиза в момента?

Стивън Райкър и Ахмед Бен Рашид бяха еднакви на височина, с тъмни коси и тъмна кожа. Очите на Стивън бяха светлосиви, а лицето на Ахмед показваше арабското му наследство и за разлика от спътника си имаше мустаци. Той се усмихна на Мег и Дафни, но погледът, който хвърли към Бриана, би могъл да изпържи яйце. Тя му го върна с лихвите.

— С Дафни сме тръгнали на обяд... — започна Мег.

— Отивай, скъпа — каза нежно Стивън и я придърпа по-близо, за да я целуне. — Заеет съм все още. Имаме някои въпроси за обсъждане.

— Ти няма ли да тръгваш? — обърна се внезапно Ланг към Бриана.

Тя се поколеба минута стресната от въпроса му.

— Е, не, все още не е...

— Добре — той се обърна към Стивън: — Тогава да приключваме с това.

— Добре. Ще се видим довечера, сладурче — каза Стивън на Мег и усмивките, които си размениха накараха Бриана да им завиди.

Тя се зае с работата си докато двете жени се сбогуваха, а Ланг се отправи със Стивън към офиса му.

— Да? — обърна се гневно Бриана към Ахмед. — Искате ли нещо?

— Вие сте противна и без да говорите — каза й рязко. — В моята страна вечно ще живеете на хляб и вода с такова отношение.

— Предпочитам хляб и вода, отколкото да седя на една маса с вас и да ям омари! — усмихна се злобно тя.

— Като че ли някога ще получите покана от мен — извърна се той с презрение. — Имам богат избор на жени.

— Арабски шейх — измърмори под носа си младата жена.

— Моля?

Тя повдигна очи.

— Надявам се, да се наслаждавате на пътуването си към дома, когато си тръгнете и колкото по-скоро стане това, толкова по-добре.

Той остана безразличен към коментара й.

— Жена с език като вашия едва ли може да се надява дори на най-обикновен разговор с мъж. Сигурен съм, че не сте омъжена.

— Да, не съм! — съгласи се с радост тя. — Щастливият ми израз ли ме предаде?

Той се намръщи.

— Да ви предаде?

— Необузданото ми блаженство ли издаде положението ми? — поправи се Бриана.

Мъжът изглежда не намери коментара ѝ за забавен.

— Жените в моята страна с удоволствие се омъжват и създават деца.

— А в моята, жените не трябва да се омъжват и да имат деца ако не желаят. Те не се забулват, не живеят в харем и не са собственост на съпрузите си — сладко му отвърна тя.

Той погледна към нея.

— Държете се оскърбително. Този невъздържан език един ден ще провали всяка възможност да имате добър брак.

— Е, винаги мога да се надявам — съгласи се тя с въздишка.

Мъжът каза нещо на собствения си език, което звучеше музикално и... обидно. Бриана го изгледа свирепо.

— Тъъ, Ахмед, може ли за момент? — Ланг се опита да предотврати сблъсъка.

Арабинът погледна за момент към него, после пак се обърна към Бриана. Все още стоеше сковано до бюрото и се колебаеше дали да напусне бойното поле. Жената го дразнеше повече от всеки друг, когото познаваше в тази страна. Смъртните заплахи и опитът за убийство му се струаха като детска игра в сравнение с начина, по който тя се държеше и пълното неуважение, което демонстрираше към положението му. Обикновено жените се опитваха да привлекат погледа и вниманието му. Тази тук само го обиждаше и му се подиграваше. Не помнеше някога да е изпитвал такъв гняв.

— Ахмед? — повика го Ланг отново, по-настойчиво.

— О, добре де! — тросна му се арабинът.

ГЛАВА 2

Бриана не видя повече Ахмед през този ден. Но на следващата сутрин, когато той пристигна в офиса и мина покрай бюрото ѝ, ледения поглед, с който я прикова, предизвика тръпки по цялото ѝ тяло. Тя му отвърна с хладна неприязън. Явно и двамата се ненавиждаха. За Бриана, както и за повечето служители, високия арабин бе загадка. Беше им представен като Ахмед Бен Рашид, високопоставен служител на Арабска република Саудитска Махара. Но той притежаваше арогантността и темперамента на император. „Щом Ланг се навърташе наоколо и ЦРУ взимаше дейно участие в защитата му, значи ставаше нещо. Ахмед беше в офиса вчера, защо е дошъл и днес? Не беше ли рисковано, да го видят на публично място?“ — зачуди се на ум младата жена.

Ако бодигардът, който непрекъснато го пазеше, бе някакъв критерий за това колко го уважаваха в родината му, то правителството на САЩ би трябвало да направи всичко по силите си да го опази невредим, помисли си Бриана. Що се отнасяше до нея, най-добре бе да го затворят в Алкатраз. Тя се опита да си го представи, царствено разположен наред влажната килия и сините ѝ очи светнаха игриво.

— Нямаш ли какво да правиш, Бриана? — попита сухо Стивън Райкър зад нея.

Тя се обърна към президента и главен изпълнителен директор на Райкър Еър.

— О, разбира се, мистър Райкър — заекна колебливо. — Аз бях просто, въъ, просто...

— Той не те харесва повече отколкото ти него — отбеляза Стивън. — Разликата е, че се прикрива по-добре.

— Не, не се прикрива — завъртя се сковано Бриана. — Оскърбява ме, разплаква ме...

— Сега сте квит — припомни ѝ той усмихвайки се замислено. — Имаш ли представа колко близо беше до това да предизвикаш международен скандал?

— Да, сър — въздъхна тя и се усмихна, като отметна назад късата си черна коса.

— Ти си безнадежден случай — промърмори той със смях. — Спри да го гледаш толкова свирепо! Той е един от най-добрите ни клиенти.

— Купува изстребители, за да убива хора... — започна тя.

Стивън вдигна ръка. След брака си с хубавата Мег, беше станал малко по-любезен.

— Неговото правителство ги купува — поправи я той.

— Няма разлика — втреничи се тя в отдалечаващия се арабин и изстена. — Какво прави тук отново?

— Това е тайна — каза шефът ѝ със странен поглед. — Но има общо с факта, че някой взриви самолета му миналата нощ.

Очите ѝ се разшириха.

— Кой?

— Не знаем. За щастие по това време не е имало никой в него. Пилотът е бил на път към хангара. Правителството реши да скрие Ахмед тук, докато хората му у дома, хванат двамата конспиратори, избягали от ареста. Все още мислят, че той е целта.

— О, боже! — възкликна силно Бриана, спомняйки си твърде добре, че съвсем скоро едва не бяха убили Ахмед, Стивън, Мег и личната му секретарка Дафни.

— Единственото хубаво нещо е, че те не знаят как точно изглежда той. Мъжете, които биха могли да го познаят са под строга охрана в Саудитска Махара.

— И сега във Вашингтон ли ще го скрият, за да го защитят? — попита тя с надежда.

— Защо трябва да го правим? — попита дълбок, развеселен глас.

Бриана и Стивън се обърнаха към новодошлия — мургавия, красив Ланг, човекът от ЦРУ — спасил съпругата на Стивън, която за малко да бъде похитена.

Райкър все още му беше ядосан заради начина, по който го бе сторил. Известно бе и мнението му, че правителствения служител е безразсъден.

— Ако това не е тайна от досадния агент — промърмори той. — Здравей, Ланг.

— Срещаме се отново — отбеляза с усмивка мъжът. — Здравей, Бриана. Какво ще кажеш да обядваме заедно? Или може би предпочиташ да пропуснем всички формалности и просто да се оженим?

— Ти ще избягаш на една миля от тук, ако отговоря с „да“.

— Вероятно. Можеш да опиташ и да видиш какво ще стане.

— Не, благодаря. Имам работа за вършене.

— Наистина имаш — каза Ланг и я хвана за ръката. — Ела Райкър. И ти си замесен в това.

— Да, но не ми харесва.

— Открихме идеалното място, където да скрием Ахмед — каза Ланг, докато бързаха към офиса на Стивън. — Страхотно е и е безопасно. Най-малко там биха го търсили.

— Къде ако мога да попитам? — поинтересува се Бриана.

Ланг замълча с ръка върху дръжката на вратата.

— Ами в лоното на смъртоносния му враг, разбира се. Образно казано — добави и хитро повдигна вежди няколко пъти.

Бриана усети как челюстта ѝ увисна. „Той не може да си мисли... в смисъл...“

— Влезте и ще ви обясня.

Ланг отвори вратата. Ахмед стоеше до прозореца, прилежно кръстосал ръце зад гърба, с рязко открит аристократичен профил, загледан в паркинга долу. Той се обърна, когато Стивън и Бриана влязоха заедно с агента. Искрящите му черни очи, заплашваха да я възпламенят на мига.

— Ахмед — каза Ланг весело — вижте кой съм довел със себе си. Тя е ваша братовчедка по брак, с която ще живеете под прикритие, като беден преселник-каубой.

Бриана се ощипа, но това не промени нещата. Ахмед се втренчи ужасено в правителствения агент. Стивън Райкър се задушаваше от смях.

— Да остана с тази кобра? — попита Ахмед високомерно. — Казах ви вече, по-скоро бих живял в зоологическата градина!

— Това ще му подхожда най-добре. Можете да го затворите в клетката със змиите! — изсъска Бриана и изгледа свирепо Ланг. — Аз съм неомъжена и живея сама. Не поддържам връзки с мъже. А точно

този мъж изобщо не го харесвам, камо ли пък да живеем заедно — и тя посочи към Ахмед.

— Всеки знае това. Ето защо на никой няма да му хрумне да го търси в апартамента ти. И за да бъде още по-достоверно, ще му издадем документи на мексикански пътуващ работник, твой братовчед от Чихуахуа, който е загубил работата си в Тексас и се нуждае от място, където да си почине и да си потърси нова работа. Какво поестествено от временен подслон при любимата му братовчедка?

— Аз нямам никакви братовчеди от Чихуахуа!

— Вече имаш. Късметлийка! — добави Ланг.

Бриана стисна юмруци до елегантната си сива пола. Втренчи се разгорещено в надменното лице на Ахмед.

— Но мен не ме посещават никакви мъже! Репутацията ми ще бъде унищожена!

— Едва ли твой роднина може да заплаши репутацията ти — отвърна ѝ Ланг. — Ще бъдете под постоянно наблюдение, така че ще си в безопасност. По-важното е, че така и той ще бъде защитен.

— Не! — осмели се да спори с него.

Той се приближи, гледайки я извинително.

— Имаш дванадесетгодишен брат в кома — каза ѝ тихо. — Той е в интензивното отделение в местната болница, а застраховката ти изтича. Ако не я подновиш, ще трябва да го преместиш и специализираното му лечение да спре.

Сърцето на Бриана се качи в гърлото.

— Откъде знаеш?

— Аз съм таен агент — каза спокойно Ланг. — За мен няма тайни.

Тя пое дълбоко въздух и се взря изпитателно в Ахмед.

— Какво целиш с това?

— Ако ни помогнеш и ние ще ти помогнем. Правителството на Ахмед е готово да поеме разходите по лечението на брат ти — хоспитализацията и евентуално рехабилитация, ако и когато е необходимо.

Беше прекалено хубаво, за да повярва. Бриана отиде до един стол и се отпусна тежко върху него. Всичките ѝ най-лоши опасения бяха изречени на глас и изтрити като с магическа пръчка. Тад бе всичко, което бе останало от семейството ѝ. Тя го обожаваше. Струваше ѝ се,

че сънува. Почти... Присъствието на Ахмед в апартамента ѝ нямаше да бъде никак приятно.

— Мисли за брат си — посъветва я Ланг. — Имаш един ден да го обмислиш, след което ще се свържем с теб. Трябва да разбереш, че нямаме много време за губене. Ако откажеш, ще се наложи да предприемем други мерки. Това ще анулира нашето споразумение за грижите по брат ти.

Бриана трепна. Не можеше да откаже. Благосъстоянието на брат ѝ бе най-важно.

— Ако той се премести при мен — започна тя като погледна неспокойно към Ахмед, чието тъмно лице беше напълно безизразно, — колко дълго ще трябва да остане?

— Докато не хванем двамата избягали убийци — каза Ланг. — Повече от сигурни сме, че те ще дойдат тук в Уичита да го търсят. Ще чакаме, докато го направят.

— И какво, ако не го сторят?

— Ще имаш възможност да научиш много за арабските обичаи и сметките на брат ти ще бъдат платени.

Тя сведе поглед към пода. Щеше да се разкайва за това. Да живее с човек като Ахмед би било ужасно!

— Ще поддържахме връзка — каза Ланг докато тя мълчеше.

— Няма какво да мисля — каза Бриана и повдигна очи. — Не мога да откажа и ти го знаеш.

— Харесва ми, когато плановете ми се осъществяват — отвърна ѝ, кимайки.

— Но няма да му бъда лична робиня — добави тя бързо и погледна към Ахмед.

Тъмните му вежди се вдигнаха.

— Да ме пази Аллах! — каза той пламенно. — Имам много високи стандарти за служителите си.

Тя присви очи.

— А аз за гостите си. Не желая да ми се налагате и да се намесвате в установения от мен ред.

Той сви рамене.

— Моите изисквания са скромни.

Незнайно защо тя се почувства неловко от начина, по който той го каза. Не се съмняваше, че зад този спокоен израз мъжът вече бе

измислил начини да я компрометира.

Беше права. Ахмед се премести в същия ден. Пристигна с цяла свита хора, които носеха мебели, куфари, сандъци и други неща. Придружаваха го Ланг с двама негови колеги.

— Страхотно! — промълви свирепо Бриана, докато ги пускаше в апартамента си. Надолу по коридора се отвориха врати и две глави надникнаха любопитно. — Просто чудесно. Защо не вземете да поставите една от тези светещи табели отвън на сградата, за да обявите, че ще живее тук?

Ланг се ухили.

— Защо мислиш, че изглеждаме като бедни каубои?

Младата жена ги огледа напрегнато. Е, те по-скоро приличаха на работници. Никой от тях не беше облечен в костюм, включително Ланг, който носеше чифт избелели окъсани дънки, ботуши и дънкова риза. Изобщо нямаше вид на таен агент.

Ланг улови любопитният ѝ поглед и се ухили.

— Това е най-новата шпионска екипировка. В този ръкав е телевизионната камера — обясни той и протегна едрата си дълга ръка, — а в другия — миниатюрна управляема ракета.

Бриана се втренчи в него.

— Това, което ме изумява, е, че все още имаш работа!

— О, те не могат да ме уволнят — отвърна ѝ безочливо. — Имам леля в Конгреса и чичо в Кабинета на президента.

— Впечатлена съм! — каза тя.

— Аз също — увери я той. — Разказвам на хората непрекъснато за тях, особено на шефовете ми от агенцията.

— Защо ли не съм изненадана? — промърмори Бриана, а младият мъж се засмя.

Ахмед влезе след последния хамалин. Прокара жилести длани по хълбоците си и с отвратен поглед, презрително огледа обстановката.

— Изобщо не съм си мислил, че ще стигна до тук! — промърмори той високомерно. — О, Аллах, една палатка би ме задоволила по-добре!

— Или може би някой тесен сандък... — започна Бриана.

Ланг я дръпна настрана.

— Е, хайде сега — взе да я успокоява агента. — Той просто не е свикнал с американските апартаменти. Ще трябва да му дадеш време да се приспособи. Ще видиш, че ще се справи.

— Нямам желание — увери го тя мрачно. — Ще ми трябва цялото търпение на света, за да изкарам дори седмица заедно с този мъж!

— Ще има компенсации — обеща Ланг. — Медицинските сметки на брат ти ще бъдат платени и трябва да признаеш, че това си заслужава всичките ти жертви.

— Да — трябваше да се съгласи с него. — Не можеш да си представиш колко съм притеснена — спря и си пое дълбоко дъх. — Тад е много специален за мен.

— Нима името му е Тад?

— Знаеш, че е Тимъти Едуард — подкачи го тя и му се усмихна. Почти нищо не убягваше на Ланг. — Но аз го наричам за кратко Тад.

— Той е на дванадесет, нали?

Бриана кимна, извъръщайки поглед.

— Беше толкова малък, когато... — замълча. — Когато загубихме родителите си.

— Никога не трябва да губиш надежда! — посъветва я той тихо. — Виждал съм чудеса. Дори лекарите признават, че те все още се случват.

— Предполагам. Но след три години, надеждата намалява.

Той я потупа неловко по рамото.

— Прекарай добре известно време с нашия приятел — каза Ланг. — Той не е лоша компания — младата жена се втренчи в него, без да мигне. — Дай му шанс във всеки случай — убеждаваше я агента. Той погледна към един от мъжете, който застана до него с някакво електронно устройство и го попита: — Как е?

Колегата му се ухили и поклати глава.

— Кристално ясно.

Бриана погледна към ръкава на Ланг и се загледа с любопитство в малкия електронен уред.

— Пошегувах се за телевизионната камера — засмя се той. — И може би преувеличих малко за ракетата.

— Гледах един филм с тези оптически неща — отбеляза тя. — Бях впечатлена.

— Следващия път, когато ви дойда на гости, ще нося една — обеща той с дяволита усмивка.

— А него как да го наричам? — попита тя смирено. — Ахмед?

Ланг извади една чисто нова лична карта, шофьорска книжка, паспорт и зелена карта — всичко, от което се нуждаеше нейният гост.

— Педро Ривера — прочете агента. — Възраст тридесет и четири, роден в Чихуахуа, Мексико, професия — селскостопански работник.

— Той наистина ли ще работи във ферма? — попита с надежда тя. Усмивката ѝ бе злобна.

— Ахмед ли? — напуши го смях. — Не, той е безработен и ще разчита ти да го издържаш. Но ще си търси работа много усилено. Ние ще се погрижим за това. Ще пуснем заявления до всички големи местни фирми и така нататък.

— Бихте могли да му намерите работа като преводач — каза тя.

— Ами, не съвсем.

— О? — сините ѝ очи светнаха любопитно. — Защо?

— Ами, той, въъ, не говори испански.

Лицето ѝ засия триумфално.

— Изобщо? Дори съвсем малко? Колко интересно! И това ми било мексикански работник?

— Той каза, че испанският предизвикал отвратителен вкус в устата му, когато се опитал да го научи — обясни с гримаса Ланг. — Но говори доста добре френски.

— Тогава защо не се представя за французин?

— Твърде дълго е, за обяснение. Повярвай ми — добави той, — това ще проработи. Съвсем безопасно е.

— Както било невъзможно „Титаник“ да потъне.

— Песимистка — обвини я той. — Мисли за услугата, която правиш на страната си!

— Като давам убежище на високопоставен служител от Близкия Изток? Как ще помогне това на моята страна? Аз не съм арабка — добави тя студено и свирепо погледна към Ахмед, който все още мърмореше за лошата обстановка.

— Стратегическото местоположение на страната му има голямо значение за нас — обясни Ланг. — Близкият Изток в момента е като динамит, готов да избухне заради борбата за контрол между

различните фракции. Ние зависим от петрола, който идва от тази част на света.

— Не би трябвало — отбеляза тя.

— Осъзнавам го — отвърна й. — Но това не променя факта, че зависим от чуждия петрол, иначе нашите технологии отиват на боклука. Трябва да се погрижим всички онези хора отвъд морето да са щастливи, за да гарантираме постоянни доставки. И Ахмед е един от тях.

— Мислех, че неговата страна си има владетел. Защо не се притесняваме за неговото щастие?

— Ако Ахмед е доволен, значи сме ощастливили и краля му — увери я Ланг.

Бриана сви рамене.

— Добре, от мен да мине. Но заради парите, които ще ми плати — добави тя. — Него ако ще да го сварят в масло и да го сервират върху канапе от маруля.

— Какъв език. А изглеждаш толкова сладка — изкоментира сухо агента.

— Бях сладка, докато вие и онзи клонинг на Валентино там не нахлухте в живота ми!

Ланг трябваше да прехапе устни, за да не се засмее. Не посмя да покаже забавлението си, особено след като Ахмед я чу и се присъедини към тях, а това предвещаваше проблеми.

— Моля? — обърна се арабина към Бриана и блясъка в черните му очи я изплаши.

— Казах, че се надявам, да ти бъде удобно тук — излъга тя. — Отивам да стотвя моя специалитет за тази вечер.

— Само не барбекю, моля те — процеди Ланг през зъби.

Младата жена му хвърли красноречив поглед.

— Всъщност, мислех, че нещо испанско ще е подходящо. Чили например — добави тя, усмихвайки се на Ахмед, — с люти чушлета и пържен боб.

— О, пикантна храна — каза арабина и отвърна на усмивката й.

Бриана се поколеба.

— Ти... обичаш ли... люто?

— Разбира се — съгласи се мъжът веднага. — Ненавиждам безвкусното ядене.

Трябваше да го запомни и да му сготви някой път безсолни спагети.

— Приключихме ли тук? — попита Ланг своя колега.

— Със сигурност — отговори му високия мъж, който влезе тромаво. — Всичко е на мястото си — подслушватели, оборудването за наблюдение, всичко.

— Ще ни шпионирате ли? — задави се Бриана.

— А защо не — заяви високомерно Ахмед, като я огледа безсрамно от глава до пети. — Или си се надявала, че ще има нещо, което ще им е любопитно да видят?

Тя стисна малките си юмруци и се принуди да мисли за платените медицински сметки.

— По-скоро ще си изям ноктите — увери го тя.

— Не се и съмнявам, с тази уста — съгласи се той учтиво.

Ланг стоеше между тях.

— Той е твоят обожаван братовчед — напомни й той. — Ти го обичаш. И ще се грижиш прекрасно за него, защото страната ти го иска от теб.

— Тогава защо моята страна не живее с него?

Ланг разтърси глава.

— Повярвай ми, нямам нищо против — каза той с дипломатична усмивка към Ахмед. — Но ми предстои малък отпуск и смятам да отида до Тексас при брат ми и семейството му.

— А защо да не може той — тя посочи Ахмед — да дойде с теб? В Тексас има много повече мексиканци, отколкото в Уичита.

— О, не ми се ще да ви лиша от възможността вие двамата да се опознаете по-добре — отвърна й той леко иронично. — Помисли от каква полза ще е това за международните отношения. Освен това, моите планове могат да се променят — изгледаха се студено. Ланг напусна бойното поле и направи знак на колегите си. — Е, вече сте тук — обърна се той към арабина, — чувствайте се като у дома си. Сигурен съм, че Бриана ще се погрижи прекрасно за вас.

— Сигурен ли си? — попита Ахмед. — А моите бодигардове?

— Те ще бъдат наоколо. Нашите хора също — успокои го Ланг мрачно. — Просто не предприемайте излишни рискове, за да не се превърнете в мишена. Бихме искали да стоите в апартамента докато

Бриана е на работа. Ако отивате някъде, кажете на глас, че излизате и къде. Ние ще ви проследим.

— Това е възмутително — протестира рязко Ахмед. — Не виждам причина защо моите бодигардове да не могат...

— Защото сте на американска земя — напомни му Ланг. — В тази страна, ние, държавните служители, сме отговорни за благополучието на чуждите граждани. Така че бъдете така добър да ни оставите да си свършим работата. Става ли? — Ахмед вдигна рамене, отиде до прозореца и се загледа навън, чувствайки се вече твърде ограничен. — И не стойте много време пред прозореца — предупреди го Ланг. — Така сте отлична мишена. Не можем да следим всеки прозорец и всяка сграда в Уичита двадесет и четири часа в денонощието.

Ахмед се дръпна навътре в стаята, кимайки в знак на съгласие. Ланг остана последен от групата, при вратата.

— Е, аз ще ви оставям.

— Един момент — извика след него Ахмед. — Кой ще разопакова нещата ми? Нямам служители тук.

Ланг се поколеба. Той погледна към Бриана. Тя зае войнствена поза, която никой с нормални възприятия не би объркал.

— Ами, ще помислим за това по-късно. Приятен ден.

— Моето правителство ми заби нож в гърба — промърмори Бриана, след като той си отиде, а сините ѝ очи хвърляха мълнии към госта ѝ. — Не очаквайте от мен да ви помогна да забиете ножа подълбоко. Не съм слугиня. Не разопаковам багажа на гостите си. Имате две съвършено здрави ръце и можете сам да си подредите вещите.

Той кръстоса длани зад гърба си и се загледа в нея. Яростният му поглед я изнерви и тя запристъпя към кухнята.

— Ще приготвя нещо за ядене.

Ахмед хвана края на ръчно плетена покривчица и я заразглежда.

— За предястие предпочитам коктейл от скариди — отбеляза разсеяно. — А за мексиканското ядене мисля, че едно Бордо би било подходящо.

Бриана излезе от кухнята и го погледна.

— Слушайте сега — започна тя. — Аз нямам винарска изба. Пия по чаша сладко шери или бяло вино от време на време, но не знам нищо за реколти или кой цвят вино с каква храна върви.

— Няма проблем — каза той с небрежно махване на ръката. — Ще се научиш.

— Нямам желание да се уча, още по-малко искам да слагам зашеметени араби в леглото през нощта — добави, доволна от шокирано повдигнатите му вежди. — Освен това, бюджетът ми не стига за коктейли от скариди. Имам добра заплата, но след като платя сметките не остава много за екстравагантности. Ще трябва да се задоволиш с това, което мога да си позволя.

Той въздъхна тъжно и промърмори с многострадален тон:

— От хайвер и „Бри“, та на това. Mon Dieu^[1], какво огромно падение.

Бриана се върна в кухнята, като си мърмореше под нос как самата тя няма нищо против да съдейства за падението му.

[1] Mon Dieu — Боже мой (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

Вечерта Бриана отиде в болницата, за да види Тад и остави Ахмед да недоволства от малкото на брой канали по кабелната телевизия. Той не я попита къде отива, а тя доброволно нямаше да му каже нищо.

Младата жена седна до леглото на брат си и както правеше през повечето нощи се вгледа в лицето му, което толкова много приличаше на нейното. Очите му бяха затворени. Но когато бяха отворени, те бяха сини като нейните. Струваше ѝ се толкова отдавна, когато Тад се смееше и играеше като всяко нормално момче на неговата възраст. Липсваше ѝ палавият му характер. Той беше толкова щастливо дете. Защо, о, защо се бе случило това?

Понякога, когато сядаше при него, се чувстваше изтощена. Понасяше всичко твърде тежко. Хранеха Тад венозно. Сестрите го обръщаха в леглото и следяха жизнените му показатели, за да се уверят, че е получил необходимото, за да се поддържа младия му живот. Лекарят бе говорил с нея да изключат животоподдържащата система, но Бриана не можеше да го направи. Тя не спираше да се надява, не и след като ѝ казаха, че мозъкът му функционира до известна степен нормално. Затова отказа да я изключат. Последното нещо, което прошепна майка ѝ, кървяща и задъхана в разбитата кола, беше: „Не оставяй, Тад да умре“. Странни думи, но Бриана не ги забрави. Брат ѝ не изпитваше болка и тя таеше надежда, не можеше да се предаде.

Не спираше да говори с него. Държеше крехката му ръка и му разказваше всичко за живота си, за работата си, за това, което прави. Но сега не можеше да му каже за Ахмед. Щеше да бъде първата тайна, която да запази за себе си. Описваше апартамента си и как ще пребоядиса стаята за гости за него, когато той бъдеше готов да си дойде у дома.

Когато Бриана се прибра от болницата, уморена и обезкуражена, Ахмед беше вече в леглото. Тя отиде в спалнята си и инстинктивно

заклучи вратата. Беше твърде изтощена, за да се тревожи за мъжа в съседната стая и скоро заспа.

На следващия ден, когато се прибра у дома след работа, беше напълно неподготвена за глухите звуци, идващи от спалнята ѝ. Сякаш нещо бучеше в ушите ѝ. Още по-голяма бе изненадата ѝ, когато стигна до вратата и откри, че Ахмед надзирава четирима мургави мъже в делови костюми, които подреждаха дрехите му. Те бяха извадили повечето вещи на Бриана и ги бяха поставили по столовете, скрина и във всекидневната. От изумление изтърва чантата си и ахна.

— Какво правиш?

— Правя място за моите неща — отговори ѝ той, излегнал се в удобното ѝ кресло. — Това жилище е абсолютно недостатъчно. Този гардероб в стаята за гости едва побра всичките ми костюми. Другите си вещи трябва да оставя тук.

— Това е моята стая! — изплака тя. — Не може да ми местите нещата!

— Аз съм ти наемател — каза ѝ спокойно. — Длъжна си да ме настаниш — той спря и извика рязко нещо на арабски. Мъжете прекъснаха заниманието си. Единият от тях заговори от името на останалите и думите му звучаха, като извинение. Ахмед избърбори в отговор на същия език и с елегантната си ръка направи знак за отхвърляне. Мъжете се върнаха към работата си.

— Кажим им да спрат! — извика тя.

— Няма да го направят. На мен ми трябва дрехи за обличане, за работа. Не мога да нося всичките едновременно, няма да ходя измачкан...

— Твоите дрехи не са моя грижа!

Ахмед се обърна изненадано.

— Моят външен вид е от първостепенно значение.

Бриана преброи бавно до десет, но това не ѝ помогна.

— Разкарай тези мъже от спалнята ми! — извика тя. — И може да ги последваш през входната врата!

Арабинът не ѝ обърна внимание, служителите му — също.

— Не може да превземеш изцяло спалнята ми! — опита тя отново.

— Стаята за гости не ми е достатъчна. Матракът е на буци. Нямам никакво намерение да спя в такова легло.

— Тогава защо не се обадиш на президента и да попиташ дали може да отседнеш при него в Белия дом? — предложи му вбесено.

Ахмед помисли за секунда, след което поклати глава.

— Моментът не е подходящ — отвърна й просто.

Тя се втрени в него, след това погледна и към мъжете. Никой не й обърна внимание. Бриана вдигна чантата си от пода и отиде в хола. Поне него не се бе опитал да пренарежда, все още.

Мъжете си отидоха и Ахмед влезе бавно, облечен в златистобял кафтан със сребърни нишки. Изглеждаше й по-чужд от всякога в разкошните одежди. Изобщо не беше се замисляла, колко самотни изглеждат и двамата. Вечерта, преди да посети Тад, погледът му я беше развълнувал много по-дълбоко, отколкото преди. После беше се прибрала късно, а сутринта не го видя на закуска. А сега се прибра направо след работа, мислейки си, глупачката, че ще се сработят много добре. Ха!

— Трябва да направиш нещо с тази телевизия — започна той. — Има твърде малко канали. Искам френските станции. И още нещо, тук няма факс — махна раздражено. — Как ще взимам участие в държавните дела без факс? И се нуждая от телефонна линия, по която непълнолетните ти съседи не обсъждат постоянно, как ги наричате тези... бойни компютърни игри!

Тя само го погледна. Той все още не осъзнаваше бюджета й. И това ставаше очевидно с всеки изминал ден.

— И тези... растения — промърмори той, като докосна с отвращение листата на филодендрона и свирепе изгледа висящите цветя, — карат ме да се чувствам като в тропическа гора. Предпочитам пустинните растения. С тях се чувствам като у дома.

— Ще изпратя веднага някой за коприва и кактуси — увери го младата жена.

Черните му очи се присвиха. Високомерното му държание понякога го правеше да изглежда опасен. И го използва в момента.

— Ти ми се присмиваш. Малцина са тези, които, в течение на години, са се осмелявали да го сторят.

— Какво ще направиш, ще ми отсечеш главата ли? — предизвика го Бриана.

— Предполагам, че... аз... ние забранихме обезглавяването преди няколко години — махна с ръка. — Това беше политически коректно към нашите съюзници. Те го намираха за обидно.

Тя не можеше да повярва, че той не се шегува. Младата жена се запъти към кухнята.

— Ще приготвя нещо за ядене — обърна се към него. — Няма скариди, нито вино. Имам предвид хотдог.

— Горещо... куче? — очите му потъмняха. — Горещо куче!

— Обичам хотдог с чили — каза тя.

— Нали вчера прави чили... — започна арабинът.

— И ще използвам това, което остана тази вечер за хотдога — въздъхна раздражено Бриана и се намръщи. — Не разбра ли? Аз не изхвърлям храна никога! Разнообразявам я. Ако имам останал хляб правя хлебен пудинг. Не прахосвам нищо! Не мога да си го позволя!

Сякаш не беше я чул.

— Със сигурност имаш кредитни карти.

— Точно сега съм достигнала лимита — обясни му тя. — Купих си ново легло за спалнята — и подчерта, — защото матрака, на който спях беше на бучки. До тогава нямаше легло в спалнята за гости. Късметлия си, че не трябва да спиш на пода или на дивана — добави саркастично.

— Никога не бих направил подобно нещо — отвърна й разсеяно. — Би било непристойно. Какъв е този лимит? Аз нямам лимит.

— Защо ли това не ме изненадва? — попита тя към тавана.

Той погледна нагоре, за да види на кого говори. Бриана тръгна и го остави.

— Аз предпочитам Вишисоаз^[1] вместо хотдог, и сметана, и бито масло — добави той с усмивка.

Тя взе едно котле, напълни го с вода, постави наденичките в него и се обърна към печката. После взе всички картофи от сандъка, отиде в хола и ги постави пред на Ахмед.

— Ето! Моментален Вишисоаз. Просто ги обели, добави сметаната, битото масло, малко вода и ги остави да къкрят за около половин час. Би трябвало да е много вкусно — добави и тръгна към стаята си. С един замах затръшна вратата след себе си.

Когато Бриана се върна мъжът не се виждаше никъде. Картофите лежах на плота в кухнята, а вратата на стаята за гости беше затворена. Телефонът ѝ бе откачен и липсваше от масата до дивана. Намръщи се и се зачуди къде би могъл да бъде.

Минути по-късно, той се върна, като го носеше със себе си. Постави го на масата и се просна на дивана.

— Можеш да го включиш отново — предложи младата жена.

— Защо? — попита Ахмед. — В края на краищата аз го изключих и го включих в розетката в спалнята. Изморен съм — той отпусна главата си назад на дивана. — И много гладен. За обяд ми донесоха един хамбургер от ресторанта на ъгъла — звучеше сякаш тя трябва да се чувства виновна за това.

— С пържени картофки? — попита го весело. — Те ги правят много вкусни.

— Не обичам пържени картофи — информира я той.

Бриана го запомни и скоро щеше да му ги предложи. Тя направи за себе си един хотдог, като раздели едно хлебче, мушна наденичката и я поля с кетчуп и горчица.

— Остава един, ако го искаш — предложи му.

Той я изгледа и тя сви рамене.

— Стой гладен тогава — и седна на масата.

Тъкмо повдигна хотдога към устата си и звънеца на вратата иззвъня. Ахмед отиде и натисна бутона на домофона.

— Да? — попита той високомерно. Чу се порой от думи на арабски език, на които отговори по същия начин и натисна бутна да отвори вратата.

— Не може да правиш така! Какво ще стане ако това са хората, които те следят? Ще ни убият! — побесня тя.

Той ѝ хвърли един поглед.

— Това са моите хора — обясни ѝ. — Да не мислиш, че не бих ги познал?

Бриана започна да спори, после реши да не го прави и се върна към яденето си. Но спокойствието ѝ не продължи дълго. Една група от мъже в костюми, които носеха кутии, влязоха, избутах я от масата със

заплашителен вид и наредиха царско угощение за Ахмед. После си тръгнаха, без да получат и дума на благодарност.

Той потри ръце.

— Ах — възкликна мъжът, вдишвайки аромата на омари, задушени зеленчуци и прясно изпечени хлебчета. Той влезе в кухнята, взе една чиния и прибори, и започна да си слага от яденето. — Можеш да се присъединиш, ако желаш — добави небрежно.

Жената се втренчи в него и умишлено отхапа от хотдога. Ахмед прикри усмивката си. Горда е, помисли си той. Това чувство не му беше непознато. Тя не беше красива, но имаше дух и беше състрадателна. Може би щеше да ѝ купи кола, когато приключеше този маскарад.

— Ти не благодари на хората си за всичко, което ти донесоха — отбеляза тя докато миеше съдовете.

По лицето му се изписа изненада.

— Защо да го правя? Това е съдбата ми — да бъда обслужван, а тяхната е — да бъдат мои служители.

— Говориш като пророк, който цитира Корана — парира го тя. — Чух да казват, че изповядваш християнството.

— Да — съгласи се арабина. — Но разбирам и уважавам религията на моя народ — добави и отново насочи вниманието си към вкусния чийзкейк, който привършваше. — Съвсем задоволителна храна — каза той накрая, стана от масата и се изтегна на дивана.

Остатъците от храната му бяха разпръснати по цялата маса и изстаята. Бриана, вече уморена, изгледа бъркотията с отвращение.

— Можеш да разчистиш вече! — каза ѝ безцеремонно.

— Да изчистя ли!? Сам можеш да почистиш! — побесня тя. — Това е моят дом. Никой няма право да ми заповядва в собствения ми дом! Аз не съм слугиня!

— Ти си ми хазяйка — отвърна ѝ невъзмутимо. — И едва ли можеш да се оплачеш, че не плащам за престоя си тук.

Това отново ѝ напомни за Гад.

Не, помисли си тя, не можеше да го каже. Но не той, а неговото правителство плащаше. Налагаше се да се приспособи към мъжа. Може би нямаше да е за дълго. Мисълта я зарадва. Изчисти остатъците от храната и изми малкото останали съдове.

— Бих желал чаша капучино — промърмори той, докато сменяше каналите на телевизора. — Сладко, но не прекалено.

— Не знам как се приготвя капучино.

Мъжът се обърна към нея с изумено изражение.

— Не можеш да правиш капучино? — изрече го сякаш беше смъртен грях.

Тя се обърна.

— Не — поколеба се. — Какво е това?

— Капучино?

— Да.

— Шегуваш ли се?

Тя поклати глава.

— Това някаква напитка за след вечеря ли е?

Изражението му се смекчи, когато осъзна колко е неопитна. Ахмед стана от дивана и приближи към нея. Забеляза колко нервна стана, когато спря съвсем близо до нея.

— Това е кафе с разпенено мляко и канела, много сладко. Обожавам го — той я хвана нежно за ръката и я задържа на място.

— О! Ами аз не мога да го направя — и допълни: — Съжалявам.

Докосването му я притесни. Колко странно, че това я смути така. Усети властта, която оказваше върху нея и изпита желание да избяга. Отстъпи назад и погледна нагоре, за да види реакцията му. Той беше удивително търпелив, почти замислен, като погледна надолу към нея. Черните му очи отразяваха вътрешното му смущение, оглеждайки бавно фината ѝ костна структура — от правия нос надолу към меката извивка на устата ѝ.

— Жените са собственост в твоята страна, нали? — попита тя, побита от ледени тръпки при спомена за това, което беше чела за някои арабски страни.

— Не и в моята, не — отговори той. — Ние сме модерна нация. Има жени, които не са дълбоко религиозни. Смятат, че фереджетата са архаични и отказват да ги носят. Нашите жени работят на публични работни места и заемат отговорни постове в правителството — Ахмед се усмихна печално. — Излишно е да казвам, че някои възмутени съседи ме наричат неверник.

— Предполагам и кралят ви също — отвърна му.

Мъжът прочисти гърлото си.

— Разбира се.

— Арабският е хубав език — каза Бриана след неловко мълчание. — Имам един приятел, който знае няколко думи. Мелодичен е.

— Така казват.

— Наистина е така — убедено каза тя и му се усмихна мило. — Когато говориш на английски, гласът ти звучи ритмично, много... интригуващо — обясни му като внимателно подбираше думите си.

Той повдигна едната си вежда.

— Интригуващо? Не е секси? — тя се изчерви и той се усмихна отново. — Vous etes enfant^[2], Бриана — каза ѝ тихо. — Une tres belle fleur avec les yeux comme la mer.^[3]

Тя се намръщи.

— Не разбирам френски — отвърна му колебливо, забелязала чувствения тон на дълбокия му глас и твърде напрегнатото взирание за обикновено познанство.

— И по-добре — отвърна ѝ тъжно. — Ела да гледаш телевизия с мен.

— Какво ще гледаш? — попита тя, защото вече знаеше, че няма да доведе до нищо добро ако поиска достъп до собствения си телевизор. Точно сега беше щедър, но това нямаше да продължи дълго. Не му беше присъщо да бъде внимателен към околните.

— Специално предаване за връзката между стреса и имунната система — обясни той, което я изненада. — Това е ново проучване оспорвано от много учени, но аз го намирам за интересно.

Бриана също. Нейният лекар, често се тревожеше за натрапчивата ѝ идея да е в болницата четири от всеки пет дни, за да бъде с Тад. Тя никога не пропускаше, дори ако това означаваше да измръзне или да се намокри, или да чака половин час за автобуса. Той я предупреждаваше, че ще се разболеет от напрежението, на което се подлага. Но до сега не ѝ се бе случило. Все още не. Прекара лека настинка, после и грип, но нищо по-сериозно.

Докато гледаше предаването с Ахмед, започна да разбира връзката, която се опитваха да представят. Това беше малко обезпокоително. Тад можеше да е в кома през останалата част от живота ѝ. Тогава какво? Заля я вълна от паника, когато осъзна какво е пропускала през трите години и че може никога да не види светлината

в края на тунела. За първи път осъзна, че един ден надеждата може да умре.

— Не това очаквах да видя — каза той внезапно и смени канала. — Болестта ме депресираща. Надявах се на нещо научно. О, това е много по-приятно.

Беше един от популярните канали, където филм за приключенията на Шерлок Холмс бе в самото началото. Изненада се от внезапната му постъпка. Не намираща точните думи, за да изрази това, което почувства. Болестта също я депресираща, но нямаше друг избор, освен да се справи с нея. Не можеше да смени канала на своя живот с нещо по-приятно. Гледаше с него програмата и разсеяно триеше между пръстите края на блузата си. Тя беше доста износена, трябваше да я изхвърли преди доста време. Това я притесняваше, защото нямаше много пари за дрехи.

След няколко минути почувства колко е уморена и стана от дивана.

— Ако ожаднееш има една бутилка с кока-кола в хладилника — каза младата жена.

— Няма ли Перие? — попита той, без да откъсва поглед от екрана.

— Отивам да спя — въздъхна тя.

Мъжът не отговори и Бриана се запъти към спалнята си. Огледа се докато минаваше през коридора. Той очевидно не беше разбрал, че ще спи на матрака на бучки в стаята за гости. Вероятно щеше да се досети много скоро. Нямаше да му отстъпи новото си легло. Отиде в спалнята и затвори вратата. След това заключи и сложи един стол под дръжката на вратата. „Добре — помисли си тя, — ще преминем и през това!“ Спомни си за скритите камери и загаси лампата, преди да се съблече. Тя беше в блажено неведение, че от Агенцията разполагаха с инфрачервени камери и ленти, а също така и че бяха достатъчно благоразумни, за да не я следят в спалнята ѝ. Е, във всеки случай не с камери!

След като облече дългата си нощница и разреса косата си Бриана се мушна в леглото и придръпна завивката с въздишка.

Почти беше заспала, когато чу тихото виене при изключването на телевизора и стъпките по коридора. Когато те затихнаха пред вратата

на спалнята ѝ, тя чу възклицание последвано от няколко думи на арабски, изречени на висок глас.

— По-добре да се успокоиш — призова го тя. — Заклучила съм два пъти и под дръжката на вратата съм сложила стол. Ще ти трябва таран, за да влезеш тук. Това е моето легло и аз ще спя в него. Ако не ти харесва, можеш да се обадиш и да се оплачеш!

— Мислиш, че няма да го направя ли? — дойде високомерният му отговор. — Ще се изненадаш!

— Не, ти ще бъдеш изненадания — размишляваше на глас тя. — Защото нито един американски джентълмен с червена кръв няма да се опита да накара една жена да се откаже от леглото си.

Бриана легна отново и с усмивка затвори очи, дори не се чувстваше виновна. Арабинът нямаше представа колко дълго и упорито беше работила, за да си позволи това скромно ново легло с пружинен матрак. Той като че ли нямаше представа за стойността на нещата. Сигурно неговото правителство му изпълняваше всяка прищявка. „Трябва да е хубаво — помисли си тя — да работиш в дипломатическата служба.“

Ако си мислеше, че е победила, то остана изненадана на сутринта. Той все още не бе станал, когато тя излезе и не му остави закуска. След заплахите му снощи, не мислеше, че той заслужава нещо. Но съвестта я измъчваше през целия път до офиса.

Когато пристигна там мистър Райкър я повика в кабинета си. Ланг седеше с кръстосани крака на един стол и ѝ се усмихна, когато тя влезе.

— О, не — умоляващо каза тя. — Не ти отново.

— Ще разбиеш сърцето ми ако продължаваш да говориш така — оплака се агента. — Тук съм, за да те поздравя за начина, по който се грижиш за очарователния си братовчед.

— Той не е очарователен — промърмори младата жена. — Той е една баракуда с мустаци. Присвои си всичките ми гардероби и чекмеджета. Дори се опита да влезе в леглото ми снощи!

Ланг ахна.

— Бриана, шокиран съм!

— Не докато бях в него — нетърпеливо обясни. — Искам да кажа, че се опита да ми отнеме собствената спалня!

— Да, знам. Той се обади рано тази сутрин на шефа ми. Телефонира на началник-щаба в Пентагона и на държавния секретар. А, и да не забравя — добави той — на министъра на отбраната — Ланг поклати глава. — Нямах представа колко много проблеми ми създаде.

— Не може да е звънял на всичките тези хора. Не може да... не би могъл!

— Направи го — усмихна се печално мъжа и отметна кичур тъмна коса, която бе паднала върху широкото му чело, когато се наведе напред. Той опря ръце на коленете си. — Всъщност, мен ме дъвчат от зори. Ако не му отстъпиш спалнята си, боя се, че правителството му може да ни обяви война!

Бриана се облегна назад в стола си, а лицето ѝ почти придоби цвета на мекия червен пуловер, който беше облякла заедно със сивата пола.

— Не вярвам на всичко това.

— По-добре да повярваш. Не се шегувам — добави той тържествено. — Той е човек, който ще използва всичко, за да получи каквото иска. На него никога нищо не му е било отказвано в живота. Той е богат и могъщ и няма да позволи да му се отказва, още по-малко от една млада дама с твоето положение.

— Но той е само един министър — запротестира тя. — Как може да има толкова голямо влияние?

— Има роднини, които са във властта на Саудитска Махара — обясни Ланг.

— О!

— Ще ти предоставим ново легло за гостната — предложи ѝ той, — нова тоалетка и гардероб. Какво ще кажеш за това?

Тя се поколеба.

— Защо просто не донесе собственото си легло и да спи в него?

— Чудесна идея. Ще му го предложим.

— Може ли да го направите, преди да се прибера вкъщи? — попита тя. — Започвам да разбирам няколко думи на арабски и не мисля, че те са много любезни.

— Мога да гарантирам за това — Ланг се ухили смутено на нейната изненада.

— Подслушвателите?

— Да. Подслушвателите.

Бриана наведе леко глава.

— Вие... тъъ... не сте сложили камери в банята?

Той се засмя и забеляза, че и Стивън Райкър е сложил предвидливо ръка пред устата си.

— Не, не сме. Кълна се. Няма камери на места, където биха те злепоставили.

Тя изпусна едва доловимо дъх.

— О, благодаря на бога. Трябваше да се обличам и събличам в гардероба.

— Не, няма нужда — той се поколеба. — Имам само един въпрос. Как те накара да му сготвиш Вишисоаз и омар?

— Но аз не съм — отговори тя. — Нямам идея как се приготвят тези неща. Неговите хора ги донесоха снощи.

Изведнъж Ланг стана напълно сериозен.

— Какво?

— Неговите хора донесоха всички тези неща.

— Не може да бъде! Отидох за пет минути до тоалетната и виж какво съм пропуснал!

— Мислех, че подслушвате телефона — каза Бриана.

— Да, но Колинс се спъна в една жица и прекъсна връзката. Опитвахме се да я възстановим... О, няма значение. Поръча си омари, нали? Е, ще я видим тази работа!

Ланг се изправи и изглеждаше много ядосан. Бриана живна. Пожела си да може да се прибере вкъщи и да гледа как той праща Ахмед по дяволите. Не можеше. Но самата мисъл за това я караше да се усмихва през целия ден.

[1] Гъста супа, направена от пюре от праз, лук, картофи, сметана и пилешки бульон. — Б.пр. ↑

[2] Ти си като дете (фр.). — Б.пр. ↑

[3] Прекрасно цвете с очи като морето. (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 4

Вечерта, когато Бриана се прибра в апартамента, не откри абсолютно нищо необичайно. Най-малкото нищо видимо. Ахмед седеше на дивана и гледаше със свиреп поглед някакъв сапунен сериал по телевизията, където мъж и жена правеха страстна любов в леглото. Звучите, които издаваха смутиха Бриана. Тя заобиколи дивана и по коридора отиде направо в стаята си. Свали си якето и се протегна, схваната от дългите часове седене. Когато се обърна забеляза на вратата Ахмед, който я гледаше с особен израз в очите. Младата жена не подозираше, че при протягането тялото ѝ се бе очертало по много чувствен и възбуждащ начин и беше привлякло погледа на арабина — ценител на жените.

— Какво става? — попита го тя.

— Те премахнаха от телефона функцията „Справочник“ и сега услугата „Информация“ не действа — измърмори той. — Това е твое дело.

Бриана се усмихна.

— Да, така е. Не ти ли харесва? Освен това, тази вечер аз ще спя в моето легло, а ти ще имаш хубаво, ново легло в стаята за гости. Това също аз го направих.

— Не си направила нищо подобно — опроверга я той. — Аз говорих с твоя приятел Ланг. Той изпрати допълнителен креват. Но ти ще спиш на него. От тази вечер, аз съм в тази стая.

— Не, няма! Това е моят апартамент, приятелче, и никой не може да ме изрита от собствената ми спалня!

— Ако не я освободиш, ще стане международен скандал с размери, които не можеш да си представиш — отвърна ѝ самодоволно.

— Ти голям разглезен лигльо!

Той я зяпна.

— Моля?!

— Ланг ми каза, че никой никога не ти е казвал „Не“ през живота ти. Е, добре, време е някой да го направи! Не може просто да влезеш и

да завземеш всичко. Нямах право!

— Имам повече права от теб — възрази той и скръсти ръце пред гърдите си. Заради синята копринена риза, която бе облякъл очите му изглеждаха още по-тъмни. — Обади се на Ланг. Оплачи му се. Той няма да застане срещу мен. Няма да посмее.

— Не давам и един жабешки косъм за това кой си и какво правиш. Аз живея тук и няма да мръдна от мястото си! — беснееше Бриана, а южняшкият ѝ говор подчертаваше нейния гняв.

Ахмед се намръщи.

— Жабешки косъм ли? — поклати глава и промърмори нещо на арабски. — Жабите нямат козина. Луда ли си?

— Да — отговори му тя. — Луда съм. Затова им позволих да ме убедят да ти разреша да останеш тук!

Тъмните му очи се впиха в разяреното ѝ лице, после се спуснаха към елегантно заоблените линии на тялото ѝ, преди да се върнат и уловят стреснатия ѝ поглед.

— На колко си години? — попита той.

— Това не е твоя работа — отвърна притеснено Бриана.

— Мога да разбера.

— Ами, направи го — рече му неуверено. — Сега, ако нямаш нищо против, бих искала да се преоблека, преди да започна да готвя.

— Ако спреш да се оплакваш бихме могли да си поръчаме омар „Термидор“^[1] — напомни ѝ той.

— Не обичам омари — промърмори тя. — Поне си мисля, че не харесвам. Но дори и да опитам никога не бих могла да си го позволя.

Ахмед се намръщи.

— Ти получаваш добра заплата.

— Така е — съгласи се тя. — Но не стига за храна като омари, например. Имам по-малък брат, който е в кома, не разбираш ли? — попита го тихо. — Всяко спестено пени отива за неговото удобство.

Мъжът изглеждаше изненадан. Раздвижи се неловко.

— Да, чух за момчето.

— Той означава за мен много повече отколкото твърдят хорските приказки — отговори тя. — Поех грижите за него, откакто се роди, играех с него, хранех го, сменях му пелените... Наложил се, защото майка ни дълго време не беше добре. Но той беше радост, а не бремене. Брат ми е умно момче — добави тя, припомняйки си добрите времена

за всички, които имаха стойност и които ѝ помагаша да се бори с безнадеждността и страха. — Един ден той ще стане от леглото и ще играе отново бейзбол.

Ахмед беше развълнуван от неохотната ѝ демонстрация на чувства и разбра, че се интересува от момчето и от нея. Преди никога не е бил любопитен, но сега беше.

— Какво казват лекарите за шансовете му за възстановяване?

— Те говорят възможно най-малко — отговори му младата жена, след като успя да възвърне самообладанието си. — Медицината не може да направи нищо повече. Мозъкът, както знаеш, все още не е достатъчно изследвана територия. Комата е непредсказуема.

— Колко дълго продължава неговата?

— Три години — тя се приближи до вратата и нетърпеливо хвана дръжката. — А сега, ако нямаш нищо против...?

Мъжът се върна в хола, а Бриана затвори вратата след него. Болеше я, когато си мислеше, колко дълго Тад лежи в болничното легло, без да познае някой. Щеше да го види тази вечер, но подобно на всичките други пъти, това ще бъде проява на безсмислена надежда. С течение на времето я обхващаше все по-силна депресия. Преоблече се с джинси, бяла плетена блуза с дълги ръкави и чорапи. Не се среса, нито сложи грим на лицето си. В края на краищата Ахмед не беше гост, когото искаше да впечатли. В най-добрия случай той беше дразнител.

Когато се върна в хола, той беше пуснал телевизора да гърми на новинарския канал. Бриана не му обърна внимание и отиде в кухнята да приготви яденето. Тази вечер ще бъде руло Стефани, помисли си тягостно тя. Бе твърде уморена за приготвянето на подобна вечеря, но така беше от два дни. Погледна към Ахмед и се зачуди как ли щеше да му се стори непознатото ястие.

— Какво кулинарно изкушение планираш за тази вечер? — попита мъжа с примирение.

— Руло Стефани, картофено пюре и зелен фасул — лицето му се изкриви в ужасена гримаса. — Винаги има и супа — продължи тя. Той се намръщи с отвращение, отвърна от нея глава и продължи да гледа в екрана на телевизора. — Защо не се обадиш на ЦРУ да им кажеш, че гладуваш тук? Може би ще ти намерят по-хубаво място за живеене.

Ахмед не отговори, изглеждаше още по-неприветлив от обикновено. Бриана продължи с домакинската работа като си тананикаше тихо. Много лошо, щом предпочиташе да гладува, вместо да яде храна, която консумираха нормалните хора.

— Мисли за вечерята като за етническо проучване върху храната — посъветва го тя, след като сложи всичко да се готви и седна в голямото кресло до дивана. — Американците ядат това всяка седмица.

— Нищо чудно тогава, че страната ви е толкова некултурна.

— Некултурна ли? — попита тя обидена. — А какъв си ти, мистър „Камили в пустинята под шатрата“?

Той я зяпна.

— Аз нямам камили в пустинна палатка!

— Много добре знаеш, какво имам предвид — отвърна тя. — Ти живееш в страна, пълна с камили, шатри и пустиня.

— Ние имаме и градове — каза мъжът. — С опера, симфонични оркестри, театри. Имаме библиотеки и големи университети.

— И пясък, и пустиня, и камили.

Той я изгледа свирепо.

— Ти не знаеш нищо за моята страна.

— А пък ти за моята — отвърна младата жена. — Повечето от нас никога не са опитвали пречистения въздух, който дишате вие, когато сте тук. Пържоли и омари, петзвездни хотели, частен шофьор, лимузини... Мислиш ли, че по-голямата част от хората в моята страна познават някои от тези неща.

Ахмед се намръщи.

— Ти не разбираш. Тези неща ми се полагат по право.

— Получаваш ги твърде лесно — отсеке тя рязко. — Трябва да порботиш на минимална работна заплата, да поживееш с остатъците от храната и да шофираш кола, която винаги звучи сякаш има половин картоф натикан в ауспуха. Тогава ще разбереш как живее останалата част от света.

— Всичко, което ме интересува, е как живея аз — каза той просто. — Останалата част от света да се справя, както може.

— Какво егоистично отношение!

— Винаги ще има бедни хора — обясни арабина философски. — Защо трябва да се отказвам от нещо, само защото има хора с по-малко късмет по света?

— Може да се направи нещо, за да се помогне на бедните, като например да намалите заплатата си и да се откажете от някои придобивки на луксозния си живот.

Той протегна дългия си крак. Носеше тесни дънки и гледката на опънатото му на дивана тяло много я смути.

— Моят начин на живот, както го наричаш, ми е по наследство. Не възнамерявам да се отказвам от нищо. Въпреки това, аз направих всичко, което съм в състояние за народа си — обясни, без да обръща внимание на гневния ѝ поглед. — А твоето определение за бедност може да срещне известна съпротива в моята страна. Нашите номадски племена приемат своя начин на живот за удовлетворителен и стоящ много по-високо над духовната бедност, която съществува в градовете ни. Те не се смятат за бедни, независимо, че промишлено развитите западни страни ги определят като такива.

Бриана се намръщи.

— Не разбирам какво искаш да кажеш.

— Очевидно е — в тъмните му очи проблесна насмешка. — Вие си мислите, че като имате големи машини и фабрики, превъзхождате слабо развитите народи.

Никога не се беше замисляла преди по този въпрос.

— Ами... ние. Нима не е така?

— Била ли си в колеж, Бриана?

Когато чу как той произнесе името ѝ, сякаш всичко в нея разцъфна. Произношението му го караше да звучи като музика. Бриана трябваше да се овладее и да помисли, за да си припомни въпроса.

— Не — едва отговори. — Изкарах няколко бизнес курса по машинопис и стенография, с цел да подобря своите умения.

— Когато имаш време и материалното ти положение се подобри, може да се възползваш от няколко курса в областта на социологията и расовото разнообразие.

— Предполагам, че ти имаш висше образование — каза тя.

— Да, имам. Завършил съм Оксфорд.

— С...?

Той се усмихна.

— Със специалност химия и физика. Баща ми беше много доволен от избора ми. Нашите хора са основателите на науката.

— В такъв случай, с твоите познания — каза му дяволито — би могъл по химически начин да сътвориш омар за вечеря.

Ахмед се намръщи. А когато думите ѝ придобиха смисъл, той се засмя. Смехът му, дълбок и плътен, беше много приятен за ушите на Бриана.

— Може би бих могъл, ако разполагам с правилните съставки — размишляваше мъжа.

Съобщение по новините привлече вниманието му и той се обърна да слуша, а Бриана избяга обратно в кухнята.

След няколко промърморени коментара за липсата на подходящи сребърни прибори, порцеланови съдове и ленени салфетки, което я принуди да го изгледа със заплашителен поглед, Ахмед седна да вечеря с изненадващо удоволствие.

— Не съм опитвал такава храна преди — каза той. — Вкусно е.

— Не трябва да си толкова изненадан. Аз не съм съвсем безнадеждна в кухнята. Майка ми беше чудесна готвачка. Тя ме научи — Бриана вдигна поглед към него. — Майка ти готви ли?

Мъжът се засмя гръмогласно.

— Не. Никога не са допускали нейните ръце да вършат слугинска работа.

Тя почувства думите му като порицание и почервеня.

— Да, но в Америка това не се счита за слугинска работа.

— Моля да ме извиниш, не исках да те обидя — каза изненадващо. — Ти си добра готвачка.

— Благодаря.

Той лапна последната хапка от рулото и отпи с очевидно удоволствие от подсладеното кафе със сметана.

— Ти каза, че никога не са разрешавали да си цапа ръцете — попита тя. — Означаваш ли това, че майка ти не е жива?

— Как деликатно се изразяваш, Бриана — каза с любезна усмивка. — Винаги питах тихо и внимателно за нещо, което може да нарани — той остави вилицата си. — Да, тя е мъртва. Също и баща ми. Бяха убити.

Бриана изпусна вилицата си. В настъпилото внезапно мълчание тя издрънча силно върху евтината керамична чиния.

— О, съжалявам — заекна младата жена.

— Случи се отдавна — уточни той. — Все още ме боли, но техните убийци са заловени и екзекутирани.

Всичко това ѝ припомни, че самият Ахмед е мишена на потенциални палачи. Тя направи гримаса, когато погледна към спокойното му лице.

— Не се ли страхуваш?

— Защо да хабя енергия, когато е безсмислено? — попита я. — Ще умра, когато ми дойде времето — той сви рамене. — Съдбата ни е да умрем един ден, нали?

— Ами ако убийците бяха стреляли по мен, аз нямаше да се отнеса толкова небрежно към това!

Ахмед се усмихна.

— Ти си странно момиче.

— Жена — коригира го тя.

Той повдигна вежда, а очите му бяха опитни и мъдри.

— Момиче — поправи я тихо.

Бриана се изправи рязко и засъбира чиниите.

— Направих черешов пай за десерт — каза тя.

— Ах, любимият ми.

— Така ли? — смути се Бриана. — На мен също.

— Имаме нещо общо. Чудя се дали ще намерим и друго?

Тя не му отговори. Ахмед започваше да ѝ влиза под кожата и това много я уплаши. Не беше готова да му позволи да обърне живота ѝ с главата надолу.

Изядоха пая в мълчание. Той се върна при телевизора, а тя разчисти масата и изми чиниите. После отиде да вземе палтото и чантата си.

— Къде отиваш? — попита я, гледайки през рамото си.

— Да видя Тад.

Мъжът се изправи и изключи телевизора.

— Ще те придружа.

— Чакай малко — спря го тя. — Те казаха, че не трябва да напускаш апартамента.

Ахмед облече палтото си, без да ѝ обръща внимание.

— Те ще знаят, че те придружавам и ще ни наблюдават.

Тя отчаяно вдигна ръце.

— Никога не съм срещала човек, така очарован от идеята за собствената си смърт!

Той се присъедини към нея до вратата като пренебрегна нейния вик.

— Тръгваме ли?

Младата жена отстъпи. Трудно можеше да го спре. Мъжът беше висок, едър и в добра физическа форма, ако се съдеше по мускулите, които тя видя по ръцете и краката му.

— Тренираш ли? — попита го изведнъж.

— Във фитнеса ли имаш предвид? Не съвсем. Яздя и обучавам моите коне.

— Ти имаш коне? — Бриана беше впечатлена. — Аз обичам конете. Каква порода са?

— Липициански жребци — каза той.

— Тези огромните, австрийските? Но те не са ли ужасно скъпи?

— Астрономически — забелязал подозрението ѝ се засмя. — Те са на краля — обясни ѝ. — Но той ми позволява да ги обучавам в свободното си време.

— О, разбирам. Колко мило от негова страна.

Ахмед изглеждаше много самодоволен, а в черните му очи танцуваха пламъчета.

— Наистина е така.

Вечерта нямаше да бъде толкова лоша, помисли си тя. Той беше в добро настроение. Но то продължи докато стигнаха до малката ѝ кола. Ахмед спря и зяпна очуканите предни калници, ръждивите петна покрити с кит, подготвени за боядисване на разсрочено плащане. Колата ѝ щеше да е червена един ден, но точно сега беше в оранжево, ръждиво и сиво. Гумите ѝ бяха добри, макар, че на места бяха наръфани. Имаше и малка пукнатина в таблото...

— Очакваш от мен да се возя в това? — възкликна той с ужасено изражение.

— Това е единственият автомобил, който имам — информира го тя.

— Но той е... жалък.

Бриана сложи ръце на кръста и погледна към мъжа.

— Не е! Това е диамант в необработен вид. Просто защото не е съвършен...

— Това е боклук! — прекъсна я рязко. — Защо не си купиш нова кола, вместо да караш този смъртоносен капан?

— Защото това мога да си позволя! — отвърна му гордо. — Мислиш си, че всеки може да отиде в някой автосалон и да си купи нова кола, когато му скимне? Това е най-доброто, което мога да направя и ти нямаш право да ме караш да се срамувам!

Той щеше да ѝ отговори, когато една черна и зловеща на вид лимузина приближи бавно до тротоара и спря пред колата на Бриана. Тя я видя и без да се замисли избута Ахмед зад колата си, дръпна главата му надолу и го прикри с тялото си.

— Какво правиш? — възкликна той, борейки се с нея.

— Ще стоиш ли мирно? — изписка тя. — Ами ако са те?

— ЦРУ ли? — попита той.

— Наемните убийци! — отговори му.

— О! О, разбирам — засмя се мъжа. — Много ласкателно, Бриана.

— Ще държиш ли главата си долу?

Жилестите му ръце я хванаха за кръста и нежно я отблъснаха от него.

— Бриана, виж, *cherie*^[2].

Той обърна лицето ѝ към черната кола, където Ланг, облегал на задния капак, сякаш се забавляваше. Бриана, изчервена, бързо се отдръпна от Ахмед и приглади разрошената си коса.

Агентът тръгна към тях.

— Здравей, малка лейди — поздрави я провлечено. — Минавах оттук и ви видях с братовчед ти, та си помислих, че може би ви трябва превоз. Проблеми с колата ли имате?

— Да, наистина — съгласи се Ахмед.

— Тогава ще се радвам да ви закарам там, за където сте тръгнали.

Ахмед помогна на Бриана да седне на задната седалка, а той се настани отпред до Ланг. Тя все още кипеше от обидите на Ахмед. Обичаше малката си кола, вдлъбнатините и всичко по нея. Арогантен идиот, мислеше си младата жена, докато свирепо гледаше в тила му.

— Бихте ли ми казали, как така имам братовчед мексиканец като ирландското ми потекло си личи от далече? — попита тя Ланг раздражено.

— Посредством брак, разбира се — отвърна ѝ засмян, като я погледна в огледалото за обратно виждане.

Бриана беше зачервена, а Ахмед — необичайно тих.

— Мислеше, че ще го застрелям ли? — попита агента, посочвайки към спътника си.

— Не знаех, че си ти — възрази тя. — Просто видях една голяма черна лимузина. Следващия път ще го бутна на улицата — промърмори под носа си. — Той обиди колата ми.

— Това не е кола! — включи се Ахмед в разговора. — Това е консервена кутия на петна.

— Как смееш!

— Извинете — прекъсна ги Ланг. — Но къде отиваме?

— В болницата — каза Бриана.

— Трябваше да се досетя. Ходиш почти всяка вечер — очите му срещнаха нейните в огледалото. — Как мислиш, колко дълго още можеш да издържиш, преди да рухнеш?

— Успях в продължение на почти три години — каза му напрегнато. — И ще продължавам да го правя толкова дълго, колкото е необходимо.

Ланг не каза нито дума повече, но изражението му беше сковано.

Ахмед седеше тихо и размишляваше върху това, което научи за Бриана през целия път до болницата. С изненада откри, че го бе заинтригувала. А не трябваше. Те принадлежаха на различни светове. Тя беше и невинна, колко хубаво! Беше длъжен един ден да се ожени заради наследниците, но те трябваше да са от арабска жена. Тези фантазии трябваше да бъдат потиснати. Те бяха нереални.

Бриана остави Ланг и Ахмед в чакалнята. Само на нея бе позволено да влиза в интензивното отделение, където, както винаги седеше, държеше крехката ръка на Тад и му говореше за времето и как бе прекарала деня си. Тъмните му мигли лежаха върху бледите му бузи, непокорната тъмна коса падаше върху челото му, докато спеше в своето забвение.

— О, Тад, какво ли не бих дала, за да се събудиш — прошепна тя с дрезгав глас. — Бих дала всичко, което имам! — но той не можеше и да ѝ отговори.

Ланг се облегна на стената, като я наблюдаваше през стъклото. До него, съвсем притихнал, стоеше Ахмед.

— Мъчение — каза Ланг тягостно. — Това трябва да е за нея, след като минава през него всеки ден.

— Няма ли други роднини, с които да подели бремето си, за да ѝ олекне? — попита Ахмед.

— Няма никой... само тя и момчето — въздъхна тежко.

— Нали знаеш, че може да бъде уредено медицински сестри да се грижат денонощно за него — каза арабина. — Най-добрите в страната.

— Ахмед, медицинските сестри не могат да излекуват комата — сръза го Ланг.

— Имах предвид, че могат да ѝ помогнат — обърна се, кимайки към Бриана.

— Дори да обградиш момчето с лекари, мислиш ли, че тя ще спре да го посещава? — попита го Ланг.

— Не, прав си. Разбира се, не помислих — погледа му се задържа върху младата жена. — Тя изглежда крехка, но притежава голяма вътрешна сила — обърна се към Ланг. — Знаеш ли как е станало? — попита като посочи към Тад.

— Катастрофа — отговори му агента. — Отивали са на почивка. Автомобил, който се движил с превишена скорост не успял да вземе завоя и ги ударил челно. Колата им се преобърнала. Бащата на Бриана и другия шофьор загинали на място. Брат ѝ изпадал в безсъзнание. Майка ѝ била... — Ланг се поколеба. — Майка ѝ била смъртно ранена — обясни, спестявайки на другия мъж подробностите. — Живяла е до следващата сутрин и починала точно преди да дойде помощта. Ако някой е забелязал колата им дори един час по-рано, тя е щяла да оживее, но мястото е било в ниското и не се е виждало от пътя.

Ахмед се приближи.

— Бриана в колата ли е била през цяла нощ?

— Да. Като в капан. Имала две пукнати ребра и счупена бедрена кост. Може би си забелязал, че от време на време се движи малко непохватно.

— Не, не съм.

— Изпитвала е страшни болки и е загубила малко кръв. Но Тад е бил най-зле. Необходима ѝ е била повече от година терапия, за да забрави преживяния кошмар.

Ахмед я изучаваше мълчаливо.

— Много е смела.

— Да. Тя е една изключителна млада дама.

— На колко години е тя? — взря се той в Ланг.

— На двадесет и две, мисля — очите му се присвиха. — Ако я прелъстиш — предупреди го тихо агента, — ще те намеря. Не ми пука за положението ти или за заповедите на шефовете ми. Ще те накарам да си платиш, ако я нараниш, по какъвто и да е начин.

Ахмед повдигна вежди.

— Влюбен ли си в нея?

— Покровителствам я — поправи го Ланг. — Тя ми е приятелка.

Ахмед леко се усмихна.

— Тя е розова пъпка, чакаща слънцето. Аз трябва да съм слана, за да попаря надеждата ѝ да разцъфне — каза той. — Много по-наясно съм с последствията, отколкото си мислиш. Нямам лоши намерения към нея. Между битките открих, че тя е очарователна компания — заплашително погледна към Ланг. — Ти разбира се няма да ѝ кажеш. Човек не може да си позволи да покаже слабост пред врага.

Скованата стойка на Ланг се отпусна. Той дори се усмихна.

— Не, не може.

Ахмед потупа събеседника си по гърба.

— Видя ли колко бързо скочи да ме защити въпреки враждебността, която изпитва към мен, когато помисли, че си терорист? — разсъждаваше той. — Възхищавам ѝ се.

— Тази тенекия не може да спре дори куршум от малокалибрено оръжие — засмя се Ланг.

— Тя не знае нищо за оръжия, войни и убийства — каза Ахмед. — И никога няма да разбере. Трябва да съм сигурен, че тя няма да поема отново рискове заради мен. Можеше да има трагични последици ако това беше истински опит за покушение над живота ми.

Мъжът звучеше примирено и някак тъжно. Ланг с изненада откри, че причина за всичко това е Бриана. Ахмед беше женкар по свой си начин, но се държеше учудващо покровителствено с нея.

— Държим ви непрекъснато под наблюдение — увери го Ланг.

— Това е добре за нея, за да не може никой да ѝ навреди.

— По-добре да не се налага.

Ахмед се обърна мрачно, а тъмните му очи отправиха заплаха към Ланг.

— Смятам, че благосъстоянието ѝ е не по-малко важно от моето собствено. Разбираш ли?

— Да — отвърна Ланг с лека усмивка. — Но се питам дали ти го разбираш?

Ахмед се намръщи, но преди да успее да разбере странните думи на Ланг Бриана излезе от интензивното отделение. Размени няколко думи с дежурната медицинска сестра и се присъедини към мъжете.

— Някаква промяна? — попита я Ланг.

Тя само поклати глава и сведе очи.

— Може ли да си тръгваме? — попита глухо. — Много съм уморена.

[1] Френско ястие състоящо се от кремообразна смес от варено месо на омар, яйчени жълтъци и коняк, напълнена в обвивката на раците и запечено отгоре със сирене. — Б.пр. ↑

[2] *cherie* — скъпа (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 5

Бриана не спа добре цялата нощ. Всичко ѝ се бе събрало наведнъж — черната лимузина, безнадеждното състояние на Тад, споровете с Ахмед — и я опустоши емоционално. Добре, че кошмарите не се бяха върнали.

На сутринта се чувстваше, като изцедена. За първи път Ахмед се бе събудил преди нея. Намери го да се мотае в кухнята облечен в дългия чуждестранен кафтан, опитвайки се да открие как работи кафеварката.

— Аз ще го направя — каза тя и смутено се размърда, когато тъмните му очи се плъзнаха по стройната ѝ фигура в нощница и розова роба. Изглеждаше напълно благоприлично, с изключение на голите крака, затова се учуди защо се е втренчил така в нея.

— Първо трябва да се облечеш — посъветва я тихо арабина. — Не е прилично за една девойка да се появява пред мъж в дрехите, с които спи.

— О, за мен не може, но за теб няма проблем, така ли? — оспори думите му, посочвайки кафтана.

— Да — усмихна ѝ се леко.

— Мога да ходя с нощница в собствения си апартамент, ако така искам — осведоми го тя.

Ахмед приближи към нея. Той се движеше по начин, който Бриана преди не беше виждала — чувствено, хищнически и леко заплашително. Погледът му не се отделяше от лицето ѝ, изражението му бе застинало като маска. Единствено жив бе тъмният блясък в очите му.

— Аз въъ... просто ще се облека, защо не? — заекна тя и избяга от него.

Когато по-късно се върна, мъжът също беше облечен. Тя направи закуска и той я изяде, без да се оплаква, като с нищо не показва, че се е случило нещо необичайно. Но Бриана изгаряше в пламъци през целия ден, спомняйки си погледа му.

Когато се прибра вкъщи следобеда, намери Ахмед седнал на най-горното стъпало на стълбището пред апартамента ѝ. Мъжът си играеше със Слинки, малко тъмнокосо момченце, седнало до него.

— Още един път — помоли го детето.

— Ох, боли ме гърба — изпъшка комично Ахмед.

— Искаш да кажеш, че пак аз трябва да размотавам жицата надолу по стълбите?

— Да!

Детето се засмя, а Ахмед се подсмихна под мустак.

— Много добре, тогава. Но това е за последен път.

— Съгласен съм.

Слинки тръгна бавно надолу, набра скорост и се приземи право в краката на Бриана. Ахмед се спусна след него, забеляза я и се усмихна, докато помагаше на момченцето да стане.

— Ние се забавляваме — обясни ѝ той.

— Виждам. Но на Ланг това няма да му хареса.

— Нещо, което не знае, няма как да го ядоса — осведоми я Ахмед.

Той ѝ връчи Слинки в ръцете.

— Моят приятел Ник ще ти позволи да играеш с нас, ако искаш. Нали, Ник? — попита той детето.

— Разбира се!

Бриана се усмихна на момченцето.

— С удоволствие, но трябва да нахраня братовчед си.

— Ооо, Педро не е гладен, нали Педро?

„Педро“ направи гримаса.

— Е, моето момче, всъщност съм малко гладен. Имаш ли нещо против? Можем да поиграем пак някога.

— Не, няма да може — изплака Ник. — Трябва да отида при баба за една седмица. Тръгваме веднага след като татко се прибере вкъщи.

— Много съжалявам — каза Ахмед. — Наистина се забавлявах.

— Аз, също. Ще се върнеш ли да ме видиш отново някога? — попита го Ник с големи умоляващи очи.

Ахмед се усмихна и го погали по тъмната коса.

— Някога — съгласи се той.

— Добре тогава — и детето се втурна шумно нагоре по стълбите.

Ахмед тръгна към апартамента на Бриана и задържа вратата пред нея отворена.

— Обичаш децата — отбеляза той.

— Много.

— Трябва да се омъжиш и да имаш свои собствени — каза Ахмед.

— Имам си Тад, за когото да се грижа — отвърна колебливо. — Трябва да се преоблека.

Той я спря, без изобщо да я докосне, просто стоеше пред нея, така че да не може да премине покрай него.

— Има нещо повече, нещо по-дълбоко — прошепна Ахмед, като се опитваше да улови уклончивият ѝ поглед. — Ти нямаш желание да се омъжиш. Виждам го изписано на лицето ти.

— Не всички сме създадени за брак — бузите ѝ почервеняха. — Моля те. Трябва да се преоблека.

Жилестите му ръце нежно обгърнаха слабите ѝ рамене.

— Разкажи ми.

Бриана затвори очи. Той бе невъзможен така както се държеше — любезно и състрадателно — беше сякаш друг човек.

— Не мога — прошепна тя. Големите ѝ сини очи погледнаха право в неговите. — Моля те, остави ме!

Той я пусна, отстъпвайки назад.

— Както желаяш — отговори ѝ тихо.

Бриана бързо отиде в спалнята и затвори вратата. Облегна се на нея, лицето ѝ се изкриви от мъка и прехапа устни до болка. Защо трябваше да ѝ задава въпроси, които я нараняват, питаше се тя. Защо не си гледаше своята работа!

Бриана се отправи към кухнята, както всеки ден, когато Ахмед я спря.

— Ланг включи отново телефона — промърмори сухо. — И аз се възползвах от ситуацията. Почакай.

— Да не си поръчвал пак? — попита го нервно. — Това е прекалено голям риск, дори аз мога да го видя!

— Моите хора се грижат за нуждите ми — отвърна просто той. — Няма риск от проникване.

— Съседите тук не са слепи — каза му раздражено. — Как беден мексикански работник би могъл да си позволи всичката тази скъпа храна? Хората ще се чудят!

Арабинът се намръщи.

— Беден мексикански работник? — повтори той думите ѝ.

— Да, ти!

Мъжът потрепери, сякаш намери описанието за отвратително.

— Не мога да живея само на хотдог — оправда се рязко той. — Харесаха ми рулото и зеленчуците, които сготви, но аз съм свикнал на по-изискана храна.

— Ще умреш от високо ниво на холестерола и подагра — каза тя обвинително.

Той повдигна вежди.

— И това ми го казва жената, която яде хотдог, пълен с холестерол?

— Обичам хотдог!

— А аз обичам кюфтенца от морски език със задушени аспержи и фламбирани палачинки за десерт — отговори той.

— Бедният гладуващ човечец — промърмори тя. — Знаят ли твоите хора, че ядеш като крал, докато те дъвчат студено овнешко месо в пустинните си палатки?

Ахмед сви устни.

— Повечето от тях ядат кускус и агнешко с къри — отговори ѝ. — И грис. Студеното овнешко едва ли ще им хареса.

— Просто исках да подчертая разликата.

Почукване на вратата го избави от отговор. Той пусна хората си в апартамента, натоварени с картонени кутии с неопределен произход. По нищо не личеше, че в тях има скъпа храна. Те изглеждаха сякаш от разпродажба. Ахмед ѝ се усмихна дяволито.

— Деликатеси под прикритие — каза ѝ. — Одобряваш ли?

Той даде заповеди на арабите, които извадиха съдържанието на кутиите върху масата и минути по-късно напуснаха апартамента.

— Опашки на омари — обясни Ахмед. Взе една вилица, набучи късче месо и го поднесе към разтрепераните устни на Бриана. — Опитай — каза ѝ нежно.

Тя пое хапката омар в устата си, смутена от вниманието на Ахмед, насочено към устните ѝ, докато го вкусваше с наслада.

— Много е... вкусно — каза неуверено.

— Имаш парченце на брадичката. Стой мирно.

Той го взе с върха на пръста си и го поднесе към устата ѝ. Докато я гледаше в очите, постави нежно късчето на долната ѝ устна и го побутна между зъбите ѝ навътре, като с удоволствие наблюдаваше, как бузите ѝ почервеняват и дишането ѝ се променя. Върхът на езика ѝ докосна пръста му. Тя рязко подскочи и видя как очите му потъмняват заплашително. С последния си инстинкт за самосъхранение се отдръпна от него потресено.

— Благодаря за хапката — прошепна тя. — Но мисля, че все още предпочитам хотдог.

— Както искаш — той откри, че му е трудно да диша и да действа нормално. Не трябваше да я докосва, това щеше да направи нещата по-лоши.

Тя си приготви един хотдог и отвори малък пакет чипс.

— Още холестерол — каза той, сочейки картофения чипс с пълна вилица задушени в масло с лук и сметана, картофи.

— Виж кой го казва — отвърна тя.

Арабинът се засмя.

— Имаш характер.

— Щом се намирам около теб, трябва да имам — промърмори младата жена.

Той изяде картофите и бутна чинията с останките настрана. Взе палачинката с фин плодov пълнеж и отхапа от нея.

— Искаш ли да опиташ от това? — попита я.

Бриана поруменя, спомнила си предишната слабост.

— Не обичам сладко, благодаря — излъга тя.

Ахмед не ѝ отговори. Тя изразяваше всичко открито и той почувства в себе си слабост, която не му хареса. Ланг беше прав. Да се забърка с Бриана би било ужасно.

Кошмарът, който не беше я навестявал от две нощи се върна отново. Тази вечер не бе отишла да види Тад, защото имаше страшна буря. Гръмотевиците и светкавиците я плашеха, но тя издърпа завивката над главата си и се опита да не им обръща внимание. Облечена в копринена зелена нощница, подходяща за необичайно

топлата есенна нощ, Бриана лежеше сковано, докато най-страшните гръмотевици не утихнаха и тя изпадна в неспокоен сън. Но кошмарът дойде, за да замени бурята. Беше затворена в колата като в капан. Баща ѝ беше мъртъв, можеше да види лицето му. Воплите от болката на майка ѝ бяха почти явни. Тя умоляваше Тад да се събуди и да ѝ каже нещо. Молеше Бриана да не го оставя да умре, да не позволява да го убият. Майчиният глас продължаваше да нашепва, а Бриана се бореше с болката от разкъсващата агония. Тя трябваше да се измъкне, за да спаси майка си. Трябваше да излезе на вън, но майка ѝ извика и светлината изгасна...

— Не! — изкрещя Бриана, и започна да се бори с ръцете, които се опитваха да я вдигнат, за да я спасят. — Не, не, не! Аз няма да я оставя да умре!...

— Бриана!

Тя почувства прегръдката на стоманени ръцете около раменете си и отвори инстинктивно очи. Ахмед седеше до нея, лицето му, озарено от светлината на лампата до леглото, беше сериозно. Беше облечен с някакво копринено тъмно долнище на пижама, но широките му покрити с косъмчета гърди бяха голи. Мъжът изглеждаше не на място в натруфената ѝ спалня.

— Бриана, поговори с мен! — каза той, като не беше убеден, че е напълно будна.

— Аз... всичко е наред. Това беше кошмар — въздъхна треперейки.

— Ти крещеше. Мислех, че кошмарите ти са отминали — добави той.

Бриана не знаеше, че Ланг му е разказал за катастрофата. Тя потърси тъмните му очи.

— Бяха — каза глухо.

Погледът му се плъзна от лицето ѝ към дълбоката цепка между гърдите ѝ над дантеления корсаж на нощницата. Не беше осъзнала досега, че тъмните ѝ зърна съвсем ясно си личат под дантелата. Но никой никога не я бе виждал в този ѝ вид. Смутена от прехласнатия му поглед вдигна ръце да се прикрие. Зърната ѝ се втвърдиха, изтръпнаха от непознато усещане и тя се изчерви от крещящото доказателство, с което му бе показала колко силно ѝ въздейства.

— Прелестно — каза той нежно, наблюдавайки тяхната промяна.
— Те са като цветовете на роза погалени от аления залез.

Ръцете ѝ увиснаха във въздуха. Погледна го с недоумение и любопитство. Той се загледа в нежните ѝ озадачени очи.

— Никога ли мъж не е описвал тялото ти? — попита я тихо.

— Никой не го е виждал до сега... — започна тя дрезгаво.

Веждите му се повдигнаха рязко. Очите му отново се плъзнаха по нея наслаждавайки се на сатенено меката ѝ кожа над нощницата, на пулса на шията ѝ, на меките подпухнали устни. Той не я докосваше. Само я гледаше, но това беше достатъчно. Караше я да се страхува. Бриана не разбираше чувствата, които той поражда в нея и не беше сигурна, че това ѝ харесва.

— Трябва да излезеш — прошепна му неуверено.

— Веднага — съгласи се той. — Но първо, *cherie*, искам да се убедя, че кошмарите ти са си отишли.

— Те са...

— Нека се уверим в това — той гледаше сериозно, много опитно и мъдро. — Най-добрият начин да се спре един кошмар, е, като се направи опит да се измести. Не си ли съгласна?

— Това зависи... от опита... който имаш предвид — притаи дъх тя.

— Нещо много невинно. Като теб, *ma cherie* — добави той с нежна усмивка. — Няма от какво да се страхуваш, само един допир, който ще ти докаже, че невинността може да бъде толкова скучна, колкото моята пустиня.

Докато говореше, той я вдигна от възглавницата и започна да смъква тънките презрамки на нощницата ѝ надолу по ръцете.

— Не трябва! — запротестира тя, когато разбра какво искаше да направи.

Но Ахмед притегли главата ѝ към гърдите си и продължи да плъзга дрехата надолу. После прокара топлите си длани по голия ѝ гръб и потърка голите си окосмени гърди по втвърдените ѝ зърна. Бриана ахна. Усещането бе отвъд границите на нейните познания. То накара гърдите ѝ да набъбнат, а тялото ѝ да се извие на дъга. Изведнъж почувства странно стягане и прилив на топлина в слабините си. Ръцете ѝ застигнаха върху голите му рамене, чувствайки неговата сила.

— Отпусни се — прошепна в ухото ѝ с лениво чувствен глас. Бриана беше като натегнатата пружинка, обаче гърдите ѝ бяха изкусителни. Той харесваше тяхната мекота и твърдите малки зърна, които се търкаха в мускулите му, когато дразнеше тялото ѝ със своето.

— Харесва ли ти това? — въздъхна, като плъзна ръце под мишниците ѝ и я прегърна с опустошителна страст.

Ноктите ѝ се забиваха в него несъзнателно.

— Трябва да... спреш — заекна тя треперейки, когато палците му започнаха да галят меките ѝ чувствителни гърди.

— Само това, обещавам — прошепна той. Зъбите му ухапаха леко меката част на ухото ѝ. — Нищо, което да те компрометира и посрами. Позволи ми да те докосвам, Бриана.

Гласът ѝ се прекърши. Мъжът я караше да желае неприлични неща. Неговото докосване я подлудяваше. Тя потръпна и въпреки че умът ѝ го отхвърляше, тялото ѝ се отдръпна, за да му даде пълен достъп до гърдите, докато лицето ѝ засрамено се сгуши по-близо до топлата му шия.

— Не, не — уговаряше я той, спускайки устните си към затворените ѝ очи. — Не се срамувай да се насладиш на това, което мога да ти дам. Не възнамерявам да ти навредя.

Устата му се притисна жадно към слепоочието ѝ, докато пръстите му безнаказано шареха по пълнотата на гърдите ѝ и очертаваха тяхната форма, което я караше да се извива, преди още да са достигнали до твърдите им връхчета. Тя се притисна към него и почти прехапа долната си устна, позволявайки на ръцете му да я галят, а палеца и показалеца му да трият зърната ѝ, докато цялото тяло я заболя.

— Ти ме очароваш — прошепна той грубо.

Ахмед се раздвижи и плъзна изследващите си ръце нагоре-надолу по копринената кожа на гърба ѝ, като в същото време потърка още един път голото си тяло в нейното. Бриана усети грохота на сърцето му, което разтърси и двамата. Тя не намери сили в себе си да го помоли да спре. Искаше това да продължи безкрай. Нямаше представа, че докосването на мъж предизвиква такова удоволствие. Не беше усетила, че ръцете ѝ са заровени в косата му, докато не почувства как той нежно ги свали. Ахмед я отдръпна от себе си и решително я сложи да легне на възглавницата, ръцете му стиснаха китките ѝ, а

блестящите му очи се спуснаха към голите ѝ гърди. Тя знаеше, че следващата стъпка би трябвало да бъде той да свали изцяло нощницата ѝ. Щеше да почувства върху голата си кожа погледа му, а след това ръцете му и...

— Не — ахна тя.

Ако направеше това, той щеше да види бедрото ѝ. Нямахме да понесе, ако той го види! Ахмед беше невероятно проникателен. Знаеше, че тя не протестира, заради това че гледа тялото ѝ. Досещаше се от това, което му беше казал Ланг, защо няма желание.

— Кое бедро е, *cherie*? — попита я тихо. Тя застина, и го изгледа, изчервена. — Кое бедро?

Бриана се поколеба.

— Тъъ... лявото.

Мъжът се усмихна извинително и бавно с нежни ръце повдигна нагоре по бедрата ѝ нощницата. Тя лежеше вцепенена докато плата стигна над еластичните ѝ бикини, за да добие той пълна представа за щетите нанесени ѝ от катастрофата. По гладката ѝ плът имаше белези от нараняванията и от операциите за тяхното възстановяване. Тя затаи дъх, страхувайки се да го погледне. Но когато го направи, очите му бяха нежни, търпеливи.

— Ах — каза той тихо. — Това ли е всичко? — младата жена потръпна от облекчение примесено с несигурност. — Бриана, тялото ти е като дар от боговете — прошепна ѝ мъжа. — Няколко малки белега не са от значение, освен като признак за храброст и саможертва. Ти си прелестна — тя се почувства странно. Би трябвало да е смутена, но не беше. Потърси очите му с учудване и любопитство. — И сега няма да имаш повече кошмари, нали? — попита той тихо и се усмихна. — Ще спиш и ще сънуваш как очите ми те гледат — топлина опари бузите ѝ. Той се усмихна. — Тази срамежливост... — каза ѝ, като проследи руменината по нейните скули. — Това ме радва.

Без да изпитва неудобство той върна нощницата на мястото ѝ и постави тънките презрамки на раменете ѝ. Наведе се и с устни леко докосна затворените ѝ клепачи.

— Ти ми даде дар, без изобщо да го осъзнаваш, нали? — прошепна той. — Покани ме да бъда първият ти любовник.

— Аз... нямах предвид... — отговори му неуверено.

Той вдигна глава, а очите му бяха нежни.

— Нищо не би могло да ми достави по-голямо удоволствие — каза той искрено. — Но живота ни е отредил да не бъдем заедно. Аз бих взел невинността ти, само ако можех да ти предложа бъдеще. А аз не мога.

Сякаш затръшна пред нея врата. Натъжи се, но не се изненада. Имаше си Тад. А Ахмед беше от друга страна, друга култура. Вдигна колебливо ръка към лицето му, а той я подкрепи в останалата част от пътя. Тя проследи плътните му решителни устни, мустаците, високите му скули и извивката на тъмните му вежди. Косата му беше гъста и черна, и хладна на допир. Намираше го опустошителен, както сигурно и десетките жени преди нея. Той задържа дланта ѝ до устните си и я целуна с наслада. Силното биене на пулса му все още бе видимо.

— Bonne nuit, ma chérie^[1] — прошепна той.

— Не разбирам — започна тя срамежливо.

— Какво не разбираш? — подразни я той. — Френски или защо ми позволи такава свобода?

— И двете може би.

— Много си млада — каза той. — Любопитна и срамежлива. Мисля, че това е опасна комбинация. Един ден правилния човек ще те занесе на ръце до леглото и ти ще разбереш, че белезите не означават нищо за влюбения мъж — той постави ръката ѝ долу и я покри със завивката. — Спи спокойно.

— Ти също.

Ахмед изгаси лампата и стана от леглото — висок и неочаквано скъп. Спря, преди да затвори вратата, за да погледне назад към нея с непроницаемо изражение. Бриана спеше. И кошмарите вече ги нямаше.

След тази нощ, между Бриана и Ахмед се появи нова интимност, но също така и ново напрежение. Той повече не я докосна нито пък повдигна въпрос за това, което се бе случило. От неговото поведение Бриана не можеше да повярва, че такава нощ изобщо е имало. Заради собственото си спокойствие предполагаше, че трябва да опита. Но той беше напрегнат и с течение на времето, напрежението му се усилваше. Ланг откри, че все още се внасяше храна и бързо последва конфронтация.

— Аз не мога да живея от продълговати оранжеви опаковки месо с мистериозен произход, увити в хлебчета! — беснееше Ахмед, размахвайки убедително ръце. — Небцето ми не е привикнало към обикновената храна!

— Хотдогът е не по-лош от скъпите помии покрити с крем, които ти ядеш! — изстреля Бриана в отговор.

Ланг погледна към небето за помощ.

— Виж — каза той, пристъпвайки между тях с лице към Ахмед, — трябва да ни сътрудничиш или ние не можем да те защитим.

— Това са моите хора, които внасят храната ми — информира го Ахмед. Той беше висок колкото Ланг, макар и не толкова едър, но изглеждаше също толкова застрашително, колкото него. — Те я носят в обикновени кафяви кутии и не са облечени с костюми или националните ни дрехи.

— Да, но ресторанта откъдето я взимат, е обществено място — настояваше Ланг. — Забелязани са да се навъртат около задния вход натоварени с картонени кутии. Полицията ги наблюдава и мислят, че са попаднали на контрабанда!

Бриана скри лицето си с ръце и се задави от смях. Ахмед се намръщи.

— Можеш да ги осведомиш — посъветва той Ланг.

— Направих го — отвърна му раздражено агента. — С цената на кожата си. Не приеха любезно, че са били оставени в неведение по отношение на престоя ти при Бриана.

— Това едва ли е моя грижа — каза арабина със студена надменност.

— А трябва да бъде — контрира го Ланг. После замълча, разтривайки с ръка брадичката си, а другата натъпка в джоба. — Ти си едно голямо главоболие.

— Ако аз бях отговорен — информира арабина агента — бих привлякъл убийците на открито и лично щях да се справя с тях.

— С удоволствие — отвърна рязко Ланг. — Но ние нямаме никаква представа къде са те сега. Търсихме ги из целия град, но не можахме да ги открием. Сигурни сме, че не са влезли още в страната, въпреки че са били забелязани на крайбрежието на Юкатан, по-рано тази седмица. В същото време ще бъде от голяма полза за вас, а и за нас, ако може да си малко по-дискретен!

Ахмед сви рамене.

— Аз съм дискретен.

— Спри да внасяш екзотична храна!

— Кажи на нея — той посочи Бриана — да спре да ме тъпче с продълговати оранжеви опаковки със съмнително месо, увити в хлебчета!

— Хотдог — поправи го Бриана.

— Това са горещи кучета!

— Бриана, ако ти донесем продукти, можеш ли да му сготвиш нещо друго? — попита Ланг, като се опита да направи компромис.

— Донеси ми малко гъби — каза тя със злъчна усмивка, — бучиниш и телешки стек. Ще му сготвя храна, която той никога няма да забрави!

— Не можеш да отровиш чуждестранен служител — обясни ѝ Ланг търпеливо. — Трябва да бъдем внимателни с тях.

— Разваляш ми удоволствието!

— Ще доставим веднага каквото трябва — каза Ланг на Ахмед. — Сега може ли да те помоля да оставиш кетъринга?

Ахмед беше сдържан.

— Предполагам, че бих могъл. Тя е сносна готвачка — добави, без да гледа към Бриана.

— Аз съм добра готвачка — възрази тя.

— Направи ябълков пай със сметана и аз ще се присъединя към вас за вечеря — обеща ѝ Ланг.

Тя му се усмихна.

— Наистина ли? Донесете ми малко ябълки и сметана за разбиване тогава.

Той се засмя.

— С най-голямо удоволствие.

Ахмед застана между тях.

— Страхувам се, че идеята е лоша — обърна се към Ланг. — Бил си видян от по-голямата част от хората в терористичната група. Едва ли ще е разумно да бъдеш забелязан тук.

Ланг се намръщи.

— Той е прав — каза тъжно на Бриана.

— Мога да ти запазя парче ябълков пай — успокои го тя и отпрати предизвикателен поглед към Ахмед.

— Това се казва сделка! Е, довиждане тогава.

Тя го изпрати до вратата, осъзнавайки, че Ахмед наблюдава всяко нейно движение. Чувстваше някакво ново напрежение и се питаше защо.

— Внимавай с него — предупреди Ланг, кимайки към мъжа в далечината. — Той е женкар и ти ще бъдеш едно изцяло ново преживяване за него.

Младата жена му се усмихна.

— Благодаря ти, Ланг. Но аз не съм съвсем глупава. Ще се оправя.

— Добре. Пази се!

— Ти също.

Тя затвори зад себе си вратата, благодарна, че успя да задържи изражението на лицето си равнодушно. Нямаше да позволи на Ланг да разбере, че Ахмед вече я бе открил за себе си. Почувства се неуверена, като си спомни усещането от допира на телата им. Не можеше да си позволи да се чувства така. Това беше просто минало преживяване. Трябваше да го запомни. Върна се в стаята и насила се усмихна.

— Какво ще кажеш за чаша кафе? — предложи ведро.

— Ланг те харесва — изкоментира Ахмед кратко. — Той води опасен живот и лесно няма да се откаже от него.

— Знам — тя беше шокирана. — Нямам никакъв интерес към Ланг, с изключение на това, че е много сладък и аз го харесвам.

Ахмед се взря за момент в нея, после се отпусна върху дивана и се облегна назад.

— Бих се насладил на чаша кафе.

— Благодаря ти — каза Бриана с подкана, а той се намръщи. — Благодаря ти — повтори тя. — Учтиво е да се благодари на хората, когато ти предлагат да направят нещо за теб — Ахмед продължи да се мръщи. — Малко учтивост кара хората да се чувстват оценени — продължи обясненията си. — Може да опиташ.

Той се поколеба, докато тя отиде в кухнята да направи кафе. Но когато го постави на масата той повдигна очи.

— Благодаря — каза й сухо.

Бриана се усмихна.

— Пак заповядай!

[1] Bonne nuit, ma chérie — Лека нощ, скъпа моя (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 6

Тази вечер, когато Бриана тръгна да види Тад, Ланг не се появи. Ахмед настоя да я придружи. Това означаваше да се натъпче на седалката до нея в малкия ѝ автомобил. По целия път до болницата той не спря да се оплаква.

— Щом толкова много ненавиждаш бедната ми кола защо настоя да дойдеш с мен? — попита го гневно.

— Защото е опасно сама жена да бъде навън вечер — каза той, — в който и да е град.

Ахмед беше загрижен за нея. Мисълта за това я накара да се почувства стоплена и защитена. Втренчи се в него прехласната. Той докосна леко лицето ѝ, чувствайки, че Бриана го прави по някакъв начин безсилен. Тя му доставяше удоволствие. Той отдръпна ръката си с нежелание и забеляза, че тя се наведе неволно в опита си да удължи лекото докосване.

— Ти ме смущаваш, Бриана — каза ѝ дрезгаво. — Това е слабост, която не мога да си позволя. Ела.

Ахмед с трудност се измъкна от седалката и я изчака и тя да излезе. Поведете младата жена към болницата хванал я здраво за лакътя. Но преди да стигнат до входната врата дланта му се плъзга надолу, докато дългите му пръсти чувствено се преплетоха с нейните. Бриана спря, развълнувана от разтърсващите усещания, които предизвика докосването му. Той я погледна, по напрегнатото му лице се четяха същите чувства, които бушуваха и в нея. Пръстите му се стегнаха около нейните и той притисна силно длан в дланта ѝ. За няколко дълги минути те останаха на тротоара под уличната лампа и просто сезираха един в друг.

— Това е неразумно — каза Ахмед с дълбок и дрезгав глас, но въпреки това се притисна по-плътно в нея.

— Да.

Тя бавно постави бузата си на гърдите му, върху палтото, където отекваше забързания силен ритъм на неговото сърце. Ръцете му

освободиха нейните и се заключиха бавно около тялото ѝ. Той я притегли още по-плътно и наведе тъмната си глава към нея. Залюля я леко срещу себе си в мъгливата тъмнина и се учуди на спокойствието, което го обзе.

Когато я пусна, тя не можеше да стои на краката си. Държеше се за ръката му докато се качиха в асансьора. Остави го неохотно, за да влезе при Тад.

Ахмед чакаше, забил невиждащ поглед в мокета. Бриана ставаше твърде важна в живота му. Не беше сигурен, че когато дойдеше време ще може да се раздели с нея. Колко странно, тя бе успяла да предизвика в него чувства, каквито нито една от опитните жени, които той познаваше, не бе могла. Когато беше с нея, изпитваше нежност. Това беше изцяло ново чувство за него — да бъде нежен с жена.

Когато Бриана се върна, Ахмед беше по-обезпокоен от всякога. Хвана младата жена за ръката, заведе я до колата и внимателно я настани зад волана, преди да седне до нея.

— Как е той? — попита я загрижено.

Тя поклати глава.

— Няма промяна.

Тя запали малкия автомобил и подкара обратно към апартамента.

Този път, когато слязоха от колата, той запази дистанция помежду им. Щом влязоха в апартамента се извини под предлог, че е уморен и се затвори в спалнята за гости. Бриана се изненада от внезапната промяна на отношението му. Не знаеше какво да очаква от него, но със сигурност не и това. Той изглеждаше отчужден, сякаш не желаше да я допусне близо до себе си.

На следващата сутрин, когато се облече и отиде да приготви закуска, тя го чу да разговаря по телефона с Ланг. Думите му я накараха да се закове на място, в коридора.

— Казвам ти, не мога да остана тук! — кипеше той. — Ситуацията става непоносима. Трябва да предприемеш някакви мерки — млъкна и се заслуша в това, което му отговаряха. — Говори тогава с тях, но очаквам решения, не извинения!

Ахмед затръшна слушалката и Бриана избяга в стаята си, почти разплакана. Значи такава била работата. Той не можеше да понася повече нейното присъствие. Нима се боеше, че ще го постави в затруднено положение, като падне на колене и му се обясни във вечна

любов или нещо подобно? Тя почервения. Навярно бе издала нещо от бурните си чувства, предната вечер, когато доверчиво постави глава на гърдите му пред болницата. Как може да е толкова слаба? Ахмед я привличаше, накара я да усеща чувства, които никога преди не беше изпитвала. Тя го желяеше. Дори повече от това. Тя... го обичаше. Втренчи се в бялото си лице в огледалото. Нямаше да допусне това да се случи, трябваше да се вземе в ръце, да направи закуска и да отиде на работа, без да се разстройва. Имаше си Тад, който нямаше надежда за нормален живот, докато е в кома. Тя трябваше да мисли за брат си, не за себе си.

Взела решение Бриана пощипна малко бузите си за цвят и излезе от стаята. Ахмед седеше на дивана.

— Ще ти приготвя нещо за ядене, преди да тръгна — започна тя.

— Не е необходимо. Не съм гладен.

Тя взе палтото и чантата си.

— Както искаш. Довиждане.

— Ти няма ли да хапнеш препечена филийка и да пиеш кафе? — попита той изведнъж.

— Аз също не съм гладна — отвърна му, без да го погледне, отвори вратата и излезе от апартамента. Чувстваше се като болна. Достатъчно лошо беше преди, когато непрекъснато спореха. Сега беше още по-зле. Той дори не можеше да понесе да е в една стая с нея.

Едва беше направила няколко крачки, когато Ахмед отвори входната врата и я повика.

— Какво? — попита го сковано.

— Не е здравословно да тръгваш, без да си закусила, след като си свикнала с това — отвърна той, привидно спокойно.

Младата жена го изгледа гневно със сините си очи.

— Мога сама да се грижа за себе си, благодаря.

Лицето му помръкна.

— Тогава хапни нещо на работа — посъветва я след кратка пауза. — Вероятно имате кафене наблизо.

— Ще ям, когато огладнея!

Тъмните му очи се плъзнаха по нея, като търсеци ръце. Бриана се изчерви и Ахмед издаде раздразнен звук. Той се върна в апартамента и затръшна силно вратата.

Ланг дойде в офиса по време на обедната почивка. Той приседна на бюрото ѝ, като я изучаваше с твърде голям интерес за обикновен наблюдател.

— Ти си плакала — отбеляза той. — И не се налага да познавам от три пъти защо.

— Той иска да се отърве от мен — обясни му яростно. — И аз желая същото! Мразя да обиждат сготвеното от мен!

Ланг се усмихна тъжно.

— Той те защитава — каза агента.

Бриана се намръщи.

— Какво?

— Той те защитава — повтори ѝ. — Не мисля, че го осъзнава, но той се опитва да те измъкне от огневата линия. Ахмед мисли, че си в опасност докато е около теб. И ти наистина си, но ние сме си по местата. И двамата сте възможно най-добре защитени. Преместването му от апартамента ти няма да реши никакви проблеми, само ще ги задълбочи. Казах му го вече.

— И какво ти отговори той? — попита тя, опитвайки се да звучи безразлично.

— Че на всяка цена, не трябва да бъдеш наранена — каза с усмивка Ланг.

Младата жена се изчерви.

— Колко мило от негова страна. Но тази сутрин не звучеше така по телефона.

— Той има много проблеми на главата си.

— Предполагам, че е така — съгласи се тя неохотно, — навсякъде го дебнат шпиони и убийци.

— И собствените му телохранители — припомни ѝ той.

— Това също.

— Ти не ми вярваш, нали? — разсъждаваше той. — Мислиш, че оправдавам Ахмед, за да поддържам твоето благоволение.

— Всички шпиони сте еднакви — апострофира го тя. — Вършите си работата каквото и да ви струва това.

— Е, може да съм преувеличил малко — призна си Ланг, — ама не много. Все още си мисля, че основната грижа на Ахмед е да не бъдеш наранена.

— Не това ти каза по телефона.

Мъжът заби поглед в плата на панталоните си.

— Не съвсем.

— Какво точно ти каза той?

— Че ще полудее, ако до два дни не го преместя от там — призна агента.

— И няма да е единственият — стрелна го тя разгневена. — Ще ме побърка!

Ланг изучаваше зачервеното ѝ лице, което му казваше много повече, отколкото на нея ѝ се искаше. Той смръщи устни и ѝ се усмихна леко. Тя пламна цялата.

— Ще видя какво мога да направя — обеща ѝ и стана от бюрото.

— Благодаря ти, Ланг.

— Между другото, ти нали спиш с нощница? — тя ахна ужасена. — Той каза само, че си имала кошмар и си била облечена в дреха, която можела да подкопае добрите намерения на мъжа и неговата репутация.

— Не е вярно! — възкликна Бриана. — Това е просто една най-обикновена нощница и не съм го молила да я сваля от мен!

Ланг подсвирна и отклони поглед. Тя изглеждаше още по-ужасена — лицето ѝ от алено изведнъж преbledня и покри устата си с ръце.

— Нищо чудно, че е изнервен — каза Ланг дяволито.

— Ти го разкарай от апартамента ми! — изсъска тя.

— Колкото мога по-бързо, обещавам — успокои я. — И между другото — той се наведе по-близо до нея, — обличай си нощницата!

— Ще облека ризница — промърмори тя.

Ланг се засмя и си тръгна като я остави да седи и да мечтае за начини и средства, с които да удуши своя съквартирант.

Как е могъл! Как се е осмелил! Бриана беше бясна през целия ден. И когато вечерта се върна в апартамента бе достигнала точката на възпламеняване.

— Как си посмял! — избухна тя на мига, в който вратата се затвори зад нея.

Ахмед повдигна вежди и натисна бутона на дистанционното, за да изключи телевизора.

— Как съм посмял, какво? — попита той.

— Как си дръзнал да кажеш на този любопитко, че съм била без нощница!

Мъжът изглеждаше зашеметен.

— Не съм му казвал такова нещо — започна бавно. — Нито пък имам намерение. Споменът за това е твърде личен, само между нас двамата, за да го споделям. Би било обида за чувството ми на чест, да го разгласявам.

Тя се спря, трогната от начина, по който той се изрази за спомена им.

— Но той каза...

— Да?

Ахмед изглеждаше опасен.

Младата жена се поколеба.

— Е, той спомена, че не искаш да останеш тук, защото аз те подлудявам.

Той се усмихна.

— Да, подлудяваш ме — тя се смути, и го погледна. Мъжът стана от дивана, пое чантата и палтото ѝ и ги метна на един стол. — Седни да пийнеш кафе. Аз го направих. Изненадващо добро е като за първи опит.

Бриана не можеше да си представи, Ахмед да прави кафе. Но беше прав, то бе добро. Той седна до нея и се наведе напред, тъмните му очи бяха напрегнати.

— Не съм казвал на Ланг нищо повече от това, че не ми харесва риска да остана тук.

— Заради храната ли? — попита тя.

— Защото те намирам твърде привлекателна — каза ѝ тържествено. — Ти не познаваш мъжете и техните хитрини. Дори почтения мъж може да се възползва от теб, когато го измъчва желанието. Така, както бяхме заедно миналата вечер в болницата, е опасно. И двамата сме уязвими — един спрямо друг. Вече ти обясних как се чувствам в тази ситуация.

— Да, знам — тя отпи от кафето. — Тогава, щом ти не си казал на Ланг, как е разбрал той? — чашата ѝ с кафе увисна във въздуха. — Камерите...!

— Не — увери я той. — Няма камери в спалнята. Моите хора ги магнаха, за да съм сигурен. Притеснявах се, че може да те шпионират,

докато се приготвяш за сън.

— Благодаря ти.

— Къде е нощницата, която носеше?

— Изпрах я и я проснах на прозореца да изсъхне — пое си дъх
тя.

— Ето как...! Телескоп, без съмнение — размишляваше той. —
Имат и микрофони, които могат да уловят сърцебиенето от голямо
разстояние.

— О, боже — простена тя.

— Ланг не би допуснал такова грубо нарушение на твоята
неприкосновеност — отвърна той. — И моите хора не биха дръзнали
да ме подслушват.

— Надявам се да си прав. Повдига ми се при мисълта, че някой
ни е наблюдавал, послушвал...

Тъмните му вежди се свиха леко.

— Ти знаеш много малко за света — каза й нежно. — Има мъже,
които не мислят за... — той се засмя. — Няма значение. Това не е
подходящо за твоите уши. Пий си кафето.

— Предполагам, че имаш богат избор на жени — промърмори тя,
без да го гледа. — Твоето положение имам предвид. Дипломатите се
движат из високите социални кръгове, а и ти не изглеждаш зле.

— Ласкаеш ме.

Бриана повдигна поглед и потърси безстрастното му лице.

— Аз никога не съм имала много време за запознанства. Излязох
няколко пъти, но мама беше зле дълго време след раждането на Тад и
аз трябваше да й помагам в къщната работа и за бебето. Така или иначе
момчетата не се интересуваха от мен. Винаги съм била много слаба —
обхвана с пръсти чашата с кафето. — След катастрофата си мислех, че
бедрата ми изглеждат ужасно.

Ахмед се засмя леко без зъл умисъл.

— А сега? — подразни я. — Какво мислиш за това, сега?

Усмихна му се в отговор.

— Мисля, че беше много мил.

— Имах много повече от „мил“ на ум, Бриана — каза й тихо. —
Ти си много привлекателна. Желая те много и затова бих искал да се
махна от тук. Една любовна връзка между нас ще бъде трагична.

— Трябва да има много жени в живота ти, които с удоволствие биха ти дали това, което искаш — каза му скромно.

Той изглеждаше много замислен.

— Може би. Но ще бъде най-добре, Ланг да ми намери друго място. Тази насилствена близост ще доведе до катастрофа в крайна сметка.

— Нямам никакви планове да украся гола леглото ти — отбеляза тя.

Мъжът я изгледа оценяващо.

— Дори от перспективата за това ми се завива свят — прошепна той. — Разбираш ли, че ми е невъзможно да ти се съпротивлявам?

— Мисля, че е невъзможно да се държа по този начин — призна тя. — Искам да обясня...

Звъненето на телефона, едно необичайно събитие, я спря по средата на изречението. Тя се спусна, вдигна слушалката, слуша около минута, при което стана мъртвешки бледа, след това затвори.

— Бриана, какво е станало? — попита я тихо.

— Беше за Тад — отговори вцепенена, очите ѝ изразяваха мъка и шок. — Той е по-зле. аз трябва да отида при него...

— Ти не си в състояние да шофираш. Вземи си палтото.

Ахмед се обади за такси, сигурен, че агенцията подслушва телефона.

Разбира се, когато излязоха на улицата, Ланг ги чакаше с лимузината. Мрачно ги изчака да се качат и потегли с висока скорост към градската болница, без да каже дума.

Крехкото тяло на Тад се разтърсваше от конвулсии отново и отново. Бриана го наблюдаваше докато не започна да плаче. Ахмед я привлече в прегръдките си, за да я успокои. Той отказа да я пусне, дори когато лекарят дойде и ѝ даде успокоително.

— Как е тя? — попита Ланг, когато Ахмед излезе от стаята, в която я бяха настанили.

— Не е добре — отговори той. — Тя има смелост, но дори и толкова силна воля в крайна сметка се пречупва. Състоянието на момчето е критично. Възможно е да умре.

— А ако не се случи? — попита Ланг.

Ахмед смръщи устни.

— Тогава може да излезе от комата — отвърна с усмивка. — На това се надява лекарят. Състоянието му е доказателство за активирана мозъчна активност, която е възможно да протече в една от двете посоки. Заради Бриана се надявам, момчето да се възстанови.

— Кога ще знаят? — попита Ланг.

— Скоро, надявам се.

И беше прав. Минути по-късно, Ахмед бе повикан от д-р Браун, който се смееше със сълзи.

— Елате и вижте — каза лекарят. — След това ще ви оставя да събудите Бриана и да ѝ кажете.

Той поведе арабина към интензивното отделение, където очите на малкото момче бяха отворени, а до него, друг лекар го преглеждаше. То погледна към Ахмед с неясно любопитство.

— Ще се възстанови ли? — попита Ахмед.

— С лечение и необходимото време, разбира се!

Ахмед се спря колкото да съобщи на Ланг, преди да нахълта в стаята, където Бриана спеше неспокойно.

— Събуди се, скъпа — прошепна той, без да осъзнава дори, че използва тази дума. — Събуди се, искам да ти кажа нещо.

Тя отвори широко очи, като се вглеждаше в него през мъглата на успокоителните.

— Какво стана? Отиде ли си? — попита тя внезапно задавена от думата.

— Не! Той се събуди. Излезе от комата, Бриана. И ще се оправи!

Тя седна, вкопчена здраво в Ахмед, докато се бореше да ѝ просветне.

— Тад ще се оправи — повтори тя. — О, благодаря на бога!

Той я държеше, докато тя плачеше, след това ѝ помогна да се изправи на крака.

— Внимателно, скъпа — каза ѝ нежно, — ще паднеш — помогна ѝ да се обуе, без да забелязва нежните думи, които ѝ шепнеше.

Бриана се облегна на ръката му и влезе в интензивното, замаяна, потресена и щастлива, когато видя сините очи Тад да блестят внезапно разпознал я.

— Сес... тричке? — прошепна детето. Гласът му звучеше странно.

— Беше дълъг период на бездействие — обясни д-р Браун.

— Тад — прошепна Бриана и погали тъмната му коса. — Обичам те, Тад.

— Обичам те — успя да каже той. — Мама, татко?

Бриана погледна измъчено към лекаря. Той кимна. Тя обърна поглед към Тад, опитвайки се да състави думите, които не можеше да произнесе.

— Загубихме ги и двамата. Много съжалявам.

Момчето се разплака. Звукът бе натрапчив. Бриана бе имала три години, за да се справи със загубата, но за Тад бяха само няколко минути след ужасната катастрофа. Той ридаше, цялото му тяло трепереше и Бриана го прегърна, доколкото бе възможно с всичките тръби и жички, залюля го и зашепна утешителни думи. Когато отново бе спокоен тя го положи обратно в леглото и изтри сълзите му.

— Ние все още се имаме един друг — успокои го тя. — Ще се върнеш у дома и ще живееш с мен. Всичко ще бъде наред, Тад. Наистина.

— Главата ме боли — прошепна той.

— Можем да ти дадем нещо за това — каза д-р Браун.

— Не! — Тад сграбчи ръката на лекаря. — Не трябва!

— Не се притеснявай — заяви д-р Браун внимателно. — Няма пак да изпаднеш в кома. Трябва да ми се довериш.

Детето погледна ужасено към Бриана. Тя кимна.

— Всичко е наред. Никой от нас не иска да те загуби сега. Мина толкова много време, Тад. Идвах всеки ден, за да те видя. Едва ли съм пропуснала и един ден.

— Знам — той се намръщи. — Помня... гласа ти.

Бриана се засмя, възхитена.

— Нали ви казах — обърна се тя към д-р Браун.

— Кой е този? — попита Тад, като гледаше към Ахмед. — Видях го... през стъклото.

— Това е, въъ, Педро — заекна тя. — Той е наш братовчед. От Чихуахуа — добави тя услужливо.

— Нямаме роднини... в Чихуахуа — промърмори момчето.

— О, виж сега, Тад, помниш ли чичо Гонзалес, който се ожени за леля Марги? — тя прехапа устни.

— Не помня... много — призна той.

Тя се отпусна.

— Ще си спомниш — обеща му. — За сега ти трябва малко почивка. Тад, толкова е хубаво, че се върна!

— Хубаво е... да съм тук — детето се усмихна и затвори очи.

Тя погледна бързо към д-р Браун.

— Той ще бъде добре — увери я лекаря. — Не гледай така. Всичко ще е наред!

— Сигурен ли сте?

— Да, уверен съм — той погледна към Ахмед. — Отведете я у дома, млади човече, и ѝ дайте две от тези. Тя има нужда от сън — докторът му връчи таблетките.

— Ще се погрижа да го стори — увери го той.

Ахмед привлече Бриана към себе си и я подкрепи до асансьора. Тя го остави да я заведе до колата, където ги чакаше сияещия Ланг. Той вече беше говорил с лекаря.

Бриана чуваше разговора в колата, но бе твърде объркана и изтощена, да осъзнае голяма част от него. Когато стигнаха до апартамента, Ланг ги остави пред вратата. Ахмед я поведе вътре и ѝ даде таблетките, като се увери, че ще ги глътне с чаша вода.

— Благодаря — прошепна тя.

Той ѝ се усмихна.

— За какво?

— За всичко, което направи.

— Аз нищо не съм направил.

— Така си мислиш само — знаеше, че са необходими няколко минути на таблетките, за да подействат, но вече се чувстваше сънлива. — Ще се видим утре.

— Разбира се. Приятни сънища.

Тя кимна и се запрепъва по коридора към стаята си. Затвори вратата, приближи се до леглото и падна върху него, потънала в дълбок сън.

Ахмед я завари така няколко минути по-късно, когато дойде да я нагледа. Той се засмя. Изглежда ролята в живота му бе да ѝ е слуга. Свали дрехите ѝ и я облече в нощница. Едва не свали бикините ѝ, но реши, че това вероятно ще я доведе до истерия, когато се събуди. После я мушна под одеялото и я зави. Спящото ѝ лице беше много уязвимо. Той я изучаваше в тишината, и наблюдаваше устните ѝ докато

дишаше. Заспала изглеждаше толкова крехка и той се почувства виновен, че ѝ бе в тежест по време на престоя си. Ще трябва да бъде по-търпелив. Разбира се, сега вече нямаше надежда да напусне апартамента ѝ. Тя щеше да се нуждае от някой до себе си, а и Тад щеше да се върне скоро у дома. Щяха да имат нужда от него. Това бе ново и странно чувство. Никой никога не се бе нуждаел от него, още повече на лична основа. Той откри, че чувството да защитава не само Бриана, но и малкия ѝ брат, го прави щастлив. Странни усещания за човек в неговото положение. Е, щеше да се оправя с тях утре. Ахмед се надигна, но Бриана хвана ръката му и го придърпа към гърдите си, промърмори нещо насън.

— Какво? — прошепна той.

— Не си... отивай — промърмори в просъница, със затворени очи. — Остани.

Младият мъж се засмя тихо. Изглежда щеше все пак да изпадне в шок, когато се събуди утре. Той се забави толкова дълго, колкото да се освободи от дрехите, с изключение на слиповете си. След това легна до Бриана и тя се сгуши до тялото му. В началото подскочи леко от непознатия контакт с почти голото мъжко тяло, но след минута се отпусна и притисна доверчиво гърба си в него. Това нямаше да бъде най-комфортната нощ в живота му, мислеше си мрачно той, но не можеше да си спомни някога да се е чувствал по-спокойно. Ахмед затвори очи. Утрешният ден бе достатъчно близо, за да се сблъска с последствията от това, което току-що бе направил.

ГЛАВА 7

Бриана почувства тежест върху ръката си. Разшава се и се притисна още по-близо до топлата, мускулеста възглавница. Сигурно сънуваше. Прокара длан по това, което усещаше като косматото животно. То спря да мърда за момент, после отново се раздвижи.

— Внимавай, *cherie* — прошепна сънливо един глас близо до ухото ѝ. — Такива ласки са твърде опасни рано сутрин.

Тя отвори очи и съзря две блестящи черни очи да се усмихват насреща ѝ. Отдръпна се, шокирана, че се намира в едно легло с Ахмед. Чаршафът го покриваше до кръста, а гърдите му бяха голи. Тя откри същото и за себе си, когато завивката се смъкна и видя, че е без дрехи. Придърпа я обратно върху себе си със силно зачервено лице.

— Това беше твоя идея — отбеляза той. — Ти реши, че с нощницата ти е много горещо и я свали. И, въъ, очевидно всичко останало. Тогава се сгуши в мен и веднага отново заспа. Признавам, че аз не бях в състояние да го направя. Чувствах се като човек, който преминава през адски мъки.

— Успокоителните — заекна тя извинително. — Аз не съм свикнала с наркотици. Те... понякога ме карат да се държа... странно.

— Забелязах. Отправи ми доста безочлива молба — тя простена и издърпа завивката над главата си. — Хайде, хайде, аз те разбирам.

— Аз съм съсипана!

— Не още — замисли се той. — Все пак, ако си все още на същото мнение като снощи, считам, че съм повече от способен да ти услужа.

Младата жена простена отново.

— О, не!

Мъжът се засмя и се протегна.

— Беше откровение за мен да те почувствам така близо до себе си — той въздъхна дълбоко. — Признавам си, че свалих собствените си дрехи, за да мога да се насладя още по-добре на топлината на

копринената ти кожа. Необходима ми бе цялата ми воля да не доведе нещата до край. Ти беше подлудяващо мека и чувствена.

Бриана се взираше в лицето му.

— Искаш да кажеш... че нямаш нищо на себе си — ахна тя.

Той се претърколи на хълбок и се подпря на лакътя си.

— Гол-голеничък.

Тя прехапа долната си устна почти до кръв.

— Трябва да ставам — той махна подканящо с ръка встрани от леглото. — Не мога... като ме гледаш.

— Как може да не гледам нещо толкова пленително красиво? — попита той просто. — Ти си едно произведение на изкуството.

Тя се изчерви.

— Ами... все едно, не трябва да гледаш към мен.

— Тогава искаш аз да стана пръв от леглото, n'est-ce pas^[1]?

— Моля.

Той потърси очите ѝ широко усмихнат.

— Възхитителна малка лъжкиня. Чудя се ще скриеш ли очите си с ръце и след това да надничаш през пръсти, за да видиш как изглежда един мъж, когато е възбуден и има нужда от жена?

Тя се изчерви.

— Спри с това! Няма да гледам!

— Както искаш.

Той отметна одеялото и стана. Протегна се така, че тялото му се опъна и мускулите заиграха нагоре-надолу. А Бриана остана седнала, с длани на очите и достатъчно раздалечени пръсти, за да добие представа за шокиращия му скандален вид. Учудващо, но тя не успя да си наложи да не гледа. После махна ръцете си, сърцето ѝ блъскаше бясно, гърлото ѝ пресъхна, а той се обърна изцяло към нея, оставяйки я да го съзерцава.

— Това не е нещо, от което трябва да се срамуваш — каза той тихо.

— О, боже! — възкликна тя с немощен дъх.

Ахмед се усмихна.

— Ласкаеш ме с тези големи очи, chérie, но те ме карат още по-трудно да проявя сдържаност.

Мъжът се обърна и намери копринените си слипове и долнището на пижамата. След което ги облече, плъзгайки ги по стройните си

бедра, преди да се обърне и да я погледне.

Завивката се беше свлякла, така че само връхчетата на гърдите ѝ оставаха покрити.

— Все пак, толкова срамежлива — обвини я той.

— Ти спа с мен... — тя се изчерви — но, не по този начин...

— Спахме голи, прегърнати — доуточни той. — Също, като любовници.

— Но ние не сме!

Той нежно се усмихна.

— Ще бъдем — каза ѝ тихо. — Главата ми се замайва от удоволствие при тази перспектива. Ти си коприна и сатен. Невинна и сладка, и смела. Какво повече може да иска от живота мъж при такава жена?

— Няма да ти бъда любовница — укори го тя.

— О, Бриана! — каза той нежно. — Никога не бих те помолил да бъдеш толкова малка част от моя живот.

Тя беше озадачена. Погледът ѝ потърси очите му, които блестяха дяволито.

— А какво искаш тогава?

— Това, което ми прошепна на ухото, снощи, докато заспиваше — осведоми я той.

— Но аз не си спомням.

— Като му дойде времето, ще си спомниш. Обличай се, докато направя кафето. Тад ще се събуди и ще е нетърпелив да те види!

— Тад! — засмя се. — Значи, не е било сън!

— Не, изобщо. Ставай!

Той излезе и затвори вратата след себе си. Тя скочи от леглото и се втурна към банята. Внезапно вратата се отвори и Ахмед прехласнато се втренчи в нея.

— Престани! — извика му.

Той поклати глава и се усмихна извинително.

— Не можах да устоя. Побързай сега! — и затвори вратата.

Тя се стрелна към банята смутена и развълнувана. Сякаш живееше един нов живот и Ахмед беше част от него.

Очите на Тад светнаха, когато Бриана влезе в новата стая, която му бяха дали. Той изглеждаше много по-добре — с малко цвят по бузите и с подобрен говор.

— Чувствам се като Рип Ван Уинкъл — засмя се той, гласът му бе малко дрезгав, но много по-оживен, от предишния ден. — Здравей, братовчеде! — добави, усмихвайки се на Ахмед.

— Добро утро, млади братовчеде — отвърна му снизходително мъжа. — Надявам се, че си дошъл вече на себе си?

— Чувствам се много по-добре. Но се безпокоях за Бри — призна момчето, като естествено използва старият познат му начин на обръщение. — Казаха ми, че е трябвало да й дадат успокоителни.

— Сега съм добре — увери го сестра му. — Наспах се хубаво нощес и се чувствам отпочинала.

— Съжалявам, че съм те уплашил — каза й, учуден от бледостта й.

— Можеш да ме притесняваш колкото си искаш — успокои го тя топло. — Толкова е прекрасно, че се събуди и си жизнен, и разговаряш с мен. Тад, ти си всичко, което имам на този свят — добави тя с дрезгав глас.

— Не съвсем, *cherie* — додаде зад нея Ахмед, леко галейки косата й.

Тя се изчерви и погледна нагоре в тъмните му притегателни очи.

— Кога мога да се махна от тук и да се върна у дома? — попита Тад нетърпеливо, променяйки темата.

— Ще попитам лекаря. Ще го торможя по пет пъти на ден, докато не се откае и ти позволи да си тръгнеш — обеща му сухо.

— Благодаря ти, сестричке!

Но не беше толкова лесно да се убеди д-р Браун да изпише момчето. Той настоя Тад да остане достатъчно дълго, за да му направят повече изследвания, които да докажат, че тялото му може да се справи само. Обаче, бе добавил с усмивка лекарят, ако апетита на Тад е някакъв показател, то да го държи заситен щеше да бъде най-голямото главоболие, което Бриана щеше има.

Тъй като Бриана прекара нощта в прегръдките му, Ахмед бе убеден, че бракът с нея би могъл да разреши някои от най-належащите

му проблеми. Основното беше гладът му към нея, който нарастваше с всеки изминал ден. Той искаше не само съвършеното ѝ тяло, но и топлото сърце и смелия ѝ дух. И нямаше да бъде голяма трудност за отношенията на страната му със Съединените щати. Със сигурност щеше да постави основите за по-добри връзки в бъдеще, ако имаше американска съпруга. Колкото повече мислеше за това, толкова повече се убеждаваше, че би бил мъдър ход. За подробностите щеше да мисли по-късно. Сега беше достатъчно, че решението е взето. Той дръпна Ланг на една страна, докато Бриана беше с брат си.

— Трябва да побързате да решите проблема — каза той на Ланг. — Не мога да губя повече време и да чакам убийците да свършат мръсната си работа.

Агентът намръщи вежди.

— Пак ли се хванахте с Бриана за гушите?

— Не. Изобщо, не е това — рече арабина. — Искам да се прибера у дома и да се оженя.

Ланг беше шокиран, но се постара да не го покаже.

— Това не е ли малко неочаквано? — попита.

Ахмед махна с ръка красноречиво.

— Чакал съм го през по-голямата част от живота си. Сега този заговор за убийство ме накара да разбера собствената си уязвимост и риска за моя народ, ако умра без потомство. Казвам ти, предполагам, че моят зет е замесен в това — добави той тържествено, тъмните му очи не мигнаха пред лицето на другия мъж. — Той е единственият, който може да действа срещу мен с такава лекота и със съдействието на подкупени служители. Без съмнение им е дал много обещания.

— Спомена го веднъж и ние действаме по това направление. Нашите оперативни сътрудници полагат всички усилия, за да приключим бързо.

Ахмед кимна.

— Надявам се да не ви отнеме прекалено много време. Сега, когато взех решение, бих искал да го осъществя възможно най-скоро.

— Тогава предполагам, че мога да те поздравя — каза Ланг, мислейки си колко много това ще нарани бедната Бриана, която толкова очевидно бе увлечена по Ахмед. Този човекът дори не го забелязваше!

— Да. И друго нещо, ние трябва да се преместим в по-голям апартамент докато трае този фарс — допълни арабина. — Ако Тад се прибере с нас вкъщи, а аз предполагам, че ще стане, жилището, което сега заемаме няма да бъде достатъчно голямо за трима ни.

— Имаме наблизо безопасна къща.

— Неразумно е — апострофира го веднага Ахмед. — Дори Бриана да не заподозре нещо, момчето може да се усети.

— Прав си. Тогава апартамент в сграда, където държим един етаж под наблюдение. Да го направя ли?

Ахмед се усмихна.

— Да. Благодаря ти.

— Къде планирате да се жените, в Саудитска Махара ли? — попита Ланг.

— Трябва да бъде там, разбира се — отговори другият нетърпеливо. — Държавни задължения — добави той тъжно. — Лично аз бих предпочел нещо скромно и семпло, но е немислимо да стане без задължителните атрибути.

— Разбирам. Е, аз да се размърдам тогава — отговори Ланг.

Тъмните очи на Ахмед светнаха.

— Изглеждаш тъжен. Ти също си ерген. Един прекрасен ден, може би ще намериш жената, която ще те направи щастлив.

— Вече съм я намерил — отвърна Ланг печално. — Но какъвто съм си блестящ глупак я изритах от живота си и я пуснах да избяга — той се засмя рязко на шегата си и отиде да търси телефон.

Бриана беше толкова развълнувана около събитията с Тад, че едва ли забелязваше как тече времето. Но странното напрегнато отношение на Ахмед я обезпокои и когато успя да отдели миг, притисна Ланг в една ниша да го разпита.

— Ахмед е много тих — каза му тя. — Случило ли се е нещо, за което трябва да знам?

Агентът скръцна със зъби.

— Сигурна ли си, че искаш да го чуеш? — попита той.

— Имам отново Тад до себе си — отговори му просто. — Мисля, че сега мога да преглътна всичко.

— Надявам се на това. Той... — и кимна към Ахмед, който четеше списание в чакалнята до коридора — е нетърпелив да се върне у дома и да се ожени.

Ще се жени. Ще се жени. Бриана чу думите, с всеки удар на сърцето си. До този момент не беше осъзнала, колко много означаваше Ахмед за нея. Сега разбра, че той трябва да се ожени за жена от собствената си страна. Беше високопоставен правителствен служител. Разбира се! Как би изглеждало ако той се ожени за чужденка? Как можеше да е толкова глупава и сляпа!

— Разбирам — успя да каже със стегнато гърло. Дори се усмихна на загрижения Ланг. — Живяла съм с мечти, нали, Ланг?

Той се намръщи.

— Бриана, искам...

— Всичко е наред — увери го тя вцепенена. — Очаквах го. Небеса!... — засмя се — ... няма да е добре за него, ако се обвърже с американска жена, нали?

Ланг я погледна съчувствено.

— Не исках да ти казвам.

Бриана си пое още един път дълбоко въздух, за да се успокои. „Съдбата ми предостави сделка, помисли си тя. Предложи ми живота на Тад срещу това, което бих могла да имам с Ахмед.“ Искаше ѝ се да се смее истерично, но това нямаше да промени ситуацията. Била е незначително развлечение за Ахмед. Тя се беше влюбила, а той се бе подигравал, беше си играл с нея, докато в същото време е планирал да се ожени за друга у дома. Почувства се като глупачка.

— Трябва да отида да видя Тад.

— Времето лекува, до известна степен — отбеляза Ланг, пъхна ръце дълбоко в джобовете си и я погледна с неочаквано болезнен поглед.

— Знам — докосна го леко и се запъти към стаята на брат си.

Бриана изобщо не поглеждаше към Ахмед. Нито промени забележимо отношението си към него, беше любезна и учтива. Но разстоянието между тях растеше и забелязал нейната сдържаност Ахмед се чудеше какво не е наред. Ланг не му каза, че е споменал за предстоящия му брак. Но му съобщи, че имат агент, настанен в

първокласен хотел в центъра на града, охраняван от Агенцията, който се представя за него. И че е бил направен опит за покушение над живота на този човек.

Сега Ахмед бе загрижен за безопасността на Бриана и Тад. Ако го откриеха, никакви отвличащи вниманието хитрости нямаше да спрат терористите да го убият, като при това ще им е безразлично, че е пострадал невинен човек, случайно попаднал на пътя им. Затова Ахмед и Ланг придружаваха всеки път Бриана, когато тя отиваше в болницата. Но арабина, усетил нейното отдръпване не я приближаваше. Той бе грижовен и нежен, но не и чувствен. А тя не беше сигурна дали да се чувства наранена или благодарна. В края на краищата, той беше чужд дори не беше достатъчно честен, за да й каже. Жизнерадостното присъствие на Тад почти компенсираше съдържаността на Ахмед. Бриана се наслаждаваше на компанията на брат си и прекарваше всяка свободна минута с него.

И накрая, когато лекарят ѝ каза, че може вече да го заведе у дома, тя затанцува из стаята от радост.

— Вече споменах на Ланг, че ни е необходимо по-голямо жилище, за да може всеки от нас да си има спалня — това не бе всичко, което беше казал на Ланг, но Бриана си премълча.

— Може би е разумно — бе единственият коментар, който тя направи.

Арабинът се намръщи.

— Ти страниш от мен — каза ѝ тихо. — От нощта, когато спа в прегръдките ми, едва ли си ми казала и три думи.

— Реших, че е било грешка — оправда се, без да го погледне. — Не искам да се забъркам във връзка, която няма бъдеще.

Веждите му рязко се повдигнаха.

— Какво искаш да кажеш с това, че няма бъдеще?

Тя се обърна към него.

— Мисля, че ме разбираш. Аз няма да ти бъда играчка. Не и когато вече имаш жена у дома.

Той отвърна поглед.

— Аз съм напълно зрял мъж. Имам нужда от време на време от жена в леглото си. Няма да се извинявам за това, че съм човек.

— Не съм ти искала извинението — отвърна тя. — Просто заявих, че няма да бъда другата жена.

- Няма никакво съмнение в това.
— Добре. Радвам се, че се разбираме.

Бриана включи колата на скорост и подкара към дома. Ахмед седеше до нея тих и замислен. Той вече беше започнал да планира сватбата, а Бриана, напълно разстроена заради неговата любовница му бе отказала. Беше телефонираше у дома на жената, с която спеше, да ѝ каже, че ще се жени. Даде ѝ добро обезщетение, чак до старините ѝ и те се разделиха като приятели. Но очевидно Бриана не можеше да приеме, че е имал минало. Това го натъжи. Мислеше, че е по-либерална към тези неща. А тя все още не знаеше всичко. Освен това си напомни и в каква голяма заблуда държаха Бриана той и Ланг. Има една истина, която тя все още не бе открила и която със сигурност щеше да промени отношението ѝ или дори да го убие, след като я разбере. Не искаше да ѝ я казва. Беше планирал да изчака, за да намери точните думи, в точното време. Но сега тя, като че ли не желаше дори да се говори за бъдеще с него. Беше чакал прекалено дълго. Той я погледна тъжно. Тя беше много млада, разбира се. Може би той очакваше прекалено много, твърде рано. Щеше да му се наложи да изчака да му дойде времето и да се надява, че тя нямаше да реагира както сега.

На следващия ден, Ланг им намери нов апартамент. Отне цял един ден приятелите на Ахмед да преместят всичкия багаж. Бриана бе шокирана от начина, по който арабина вършеше нещата, буквално щракваше с пръсти и караше хората да правят това, което той искаше. Тя никога не бе срещала някой с такова чувство за сила и увереност. Благоговееше пред него, но беше решена да не го показва. Неговата жена можеше да си го получи обратно у дома, каза си Бриана. Тя не го искаше! Докато тя разопаковаше, Ахмед разговаряше насаме с Ланг.

— Момчето ще бъде ли в безопасност тук с нас? — попита арабина притеснено. — За нищо на света не бих желал да бъде наранено сега.

— Няма страшно — успокой го агента. — Тук ще бъдете в пълна безопасност сякаш сте в бомбоубежище двадесет етажа под земята.

Напълно сте подсигурени. Навсякъде има подслушватели и камери — добави той многозначително. — За ваша собствена защита. Запомни го.

— Не е нужно да ми напомняш за тях — изсмя се Ахмед силно. — Сега, след като брат й дойде в съзнание, тя не се интересува от мен. Забрави ме.

Ланг чувстваше, че това е най-доброто, което можеше да се случи, след като Ахмед планираше да се жени.

— Съжалявам. Знам как се чувстваш — отговори Ланг, с празен поглед. — Години наред бях забравен мъж.

Ахмед се намръщи, любопитен. Ланг изглеждаше съвсем различно, когато говореше по този начин.

— Имам си момиче у дома — обясни той на арабина сърдито. — Направих грешка. Опитах да се извиня, но вече беше твърде късно. Сега не мога да се доближа до нея. Тя ме мрази.

— Наистина съжалявам.

— Аз също — отвърна Ланг. Той се изправи на крака. — Животът продължава. Е, оставям ви. Ще бъдем наблизко, когато доведете момчето тук. И без повече поръчки на храна — добави.

Ахмед вдигна двете си ръце.

— Много добре. Предполагам, че при извънредни обстоятелства мога да се науча да ям проклетия хотдог — сърдито погледна към Ланг. — Предполагам, моя двойник се наслаждава на филе миньон и палачинки с черешов пълнеж, като на тържествена вечеря?

Ланг се засмя.

— Това е едно от предимствата на неговото „положение“.

— Да. Е, кажете му да не се наслаждава много — дойде високомерния отговор. — Неговото положение действително е временно.

— Той се надява наистина да е така — информира го Ланг. — Ние сме много близо до решението. Не мога да ти кажа нищо повече от това. И със съжаление ще добавя, че имаше право да подозираш зет си.

— А сестра ми? — попита арабина сериозно.

— Още не знам.

Ахмед бе замислен, когато отиде с Бриана следобед до болницата, за да вземат превъзбудения Тад. Младата жена беше очевидно в добро настроение. Шефът ѝ бе дал почивен ден, а колежките от офиса бяха купили специален подарък за Тад. Те не ѝ казаха какъв е — беше опакован и много голям. Тя беше толкова любопитна, колкото и момчето за съдържанието му.

— Щях да го взема със себе си — обясни на брат си, — но кутията нямаше да се вмести тук, заедно с нас тримата.

— Учудващо — каза Ахмед с отвращение, оглеждайки се. — И за мен няма място тук.

— Трябва да помолиш шефа ти за повишение Бри, така ще можем да си купим по-хубава кола — каза Тад.

— На мен и тази си ми харесва, благодаря — отвърна тя. — Щом се боядиса, ще стане красива.

Тад издаде гърлен звук и тя се усмихна, но усмивката не достигна до очите ѝ. Ахмед си помисли, че никога не я бе виждал да изглежда толкова безпомощна. Това го вбеси, тя бе готова да пренебрегне чувствата помежду им заради неоправдана ревност.

Те разтовариха вещите на Тад и тримата се качиха в жилището им на десетия етаж. То имаше три спални, хол и просторна кухня.

Бриана си тананикаше докато приготвяше специална вечеря. През това време Тад отвори подозрително голямата кутия на подаръка и нададе възторжен вик. Бриана подаде главата през вратата, за да види какво става. И избухна в смях. Вътре бе събрана цяла колекция — като се започне от футболния шлем, бейзболната бухалка и всичко необходимо за млад човек да се върне обратно към живота, включително уокмен и няколко касети за слушане.

— Никога не съм чувал за тези певци — промърмори той като погледна надписите върху касетите.

— Може и да ти станат любими — каза Бриана. — Сигурна съм, защото Марджори ги купи, а тя има син на твоята възраст и знае кое сега е популярно — изведнъж се намръщи. — Божичко, Тад, ще трябва да ти потърсим учител, за да можеш да догониш връстниците си в училище.

— Това лесно ще се уреди — каза Ахмед внимателно. — По-късно. Няма да е днес.

Бриана не го погледна.

— Разбира се, че не днес — отговори тя.

Младата жена се върна в кухнята, за да сервира вечерята, достойна за посрещането на брат ѝ у дома, която включваше любимите му ястия.

— Беше много вкусно — въздъхна Тад, когато обра последния залък от пилето с ориз, компота от праскови и домашно приготвените кифлички. — Бри, това беше най-хубавото ядене, което някога съм ял.

— Ти си ласкател — каза, като му се усмихна топло. — Щастлива съм, че ти хареса. Апетитът ти със сигурност ще зарадва д-р Браун.

Момчето се облегна назад в стола си, изучавайки Ахмед.

— Какъв вятър те довя тук, братовчеде Педро? — попита любопитно той. — Нашите леля и чичо от Чихуахуа ли те изпратиха?

— Ами... да — излъга Ахмед лесно и очите му се усмихнаха. — Трябва да си търся работа. И това правя — продължи той.

Ланг бе подал молби от името на „Педро“ на всички стратегически места. Но никой не го потърси за работа.

— Разбира се — Тад се усмихна с известно недоумение. — Но твоя испански акцент е от най-странните, които някога съм чувал.

— Защото не си го чувал от години — припомни му Бриана.

— Ами, да, предполагам, че е така — той сви крака. — Толкова е хубаво да можеш да ставаш и да ходиш. Не вярвам старите ми приятели да се сецат още за мен? — добави момчето.

— Тод Брок — каза сестра му, усмихвайки се на неговата изненада. — Той звънеше всеки месец след катастрофата, за да разбере как си.

— Ехаа! Имаш ли телефонния му номер? Мога ли да му се обадя?

— Разбира се, аз ще му се обадя вместо теб — Бриана се поколеба. Щяха да възникнат много усложнения. Не можеше да му позволи да каже на приятеля си, къде се намира и кой живее заедно с тях. Тя направи гримаса.

— Ти се притесни — констатира Тад любопитно. — Не искаш да му се обадя... Защо? Какво става?

[1] нали (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 8

Бриана стоеше в средата на стаята с мисълта да се откаже от начинанието. Не можеше да измисли добро обяснение, за да удовлетвори подозрението в очите на малкия си брат.

— Тя току-що те прибра от болницата след три дълги години — каза Ахмед тихо и се усмихна на момчето. — Не е ли нормално ревниво да пази твоята компания само за себе си през първите няколко дни?

Тад почервеня и почти се засмя.

— Божичко, да. Съжалявам, сестричке. Това беше егоистично от моя страна, наистина!

Тя се приближи и го прегърна топло. Над рамото на Тад, очите ѝ отразяваха благодарността ѝ към Ахмед.

— Съжалявам — каза. — Просто, ние тъкмо се събрахме отново заедно и аз не искам да те дяля с никого за известно време. Нали не възразяваш?

— Изобщо нямам нищо против — сините му очи светнаха. — Тод може да почака.

— Благодаря ти, Тад.

Момчето сви рамене.

— За какво са братята? — каза ѝ, а след това се засмя.

Една катастрофа беше предотвратена. Въпреки това на Бриана ѝ бе трудно да избегне въпросите, които щяха да последват. Без съмнение, брат ѝ щеше да забележи колко внимателни са Бриана и Ахмед за това, което приказваха, с излизанията навън и пускането на хора в апартамента. Той беше умно момче. Нямахше да покаже своето любопитство, но то беше там, в очите му.

Тад имаше телевизор в стаята си и бързо, с нетърпение наваксваше трите пропуснати години на постижения и нови открития в любимия си предмет — науката. И доказваше и на двамата, че от ден на ден става все по-възприемчив.

— Тад е подозрителен към нас — каза една вечер Ахмед на Бриана, докато бяха сами в кухнята, след като момчето отиде да си легне.

— Да, знам. Това е напрежение за всички нас — отговори тя. — Но няма да продължи дълго време, нали?

— Надявам се, че няма — отговори ѝ тихо. Тъмните му очи се присвиха от раздразнение. — Искам да съм свободен от необходимостта за тези хитрости и измами.

— Аз също.

— Вече не ме поглеждаш, Бриана — каза той изведнъж, облегат на вратата с очи, на които тя трудно можеше да устои. — Ти или гледаш над мен или говориш на брадичката ми. Избягваш да ме погледнеш в очите. Защо?

Бриана умишлено подсушаваше чиниите. В апартамента имаше хубава съдомиялна машина, но съдовете бяха твърде малко, за да я напълнят. Младата жена харесваше усещането на топлата сапунена вода върху ръцете си.

— Не съм забелязала да правя нещо подобно — каза в своя защита.

— Разговаряй с мен! — заповяда ѝ рязко. — Обясни ми тази принудителна промяна на отношението ти. Да не би защото научи, че някога съм имал любовница?

Тя изтърва една чиния в сапунената вода и бързо я извади с треперещи ръце.

— Твоят личен живот не ме интересува — каза през вцепенените си устни. — Скоро се връщаш у дома, нали?

Мъжът се размърда раздразнено.

— Да, дължен съм, след като ситуацията тук бъде решена. Имам отговорности, от които не мога да избягам.

— Мисля, че всички ние имаме — отвърна му натъжено.

Бриана привърши с чиниите и остави водата да изтече от двете мивки. Той се отдръпна от вратата и застана точно зад нея, толкова близо, че тя можеше да почувства топлината и силата на едрото му тяло.

— Пътувала ли си изобщо някъде? — попита той.

Топлият му дъх раздвижи косата ѝ. Младата жена си помисли, че трябва веднага да се отдръпне. И то на минутата.

— Не съвсем — отговори тя. — Била съм в Мексико, но това беше само кратко пътешествие от другата страна на границата до Ел Пасо, на почивка с родителите ми и Тад, в ранните ми тийнейджърски години.

— Никога ли не си копняла да видиш други места, други страни?
— продължи мъжа.

Тя чу тихия шепот на дъха му. Тялото ѝ пламна от неговата близост. Трябваше да се концентрира. Какво я беше попитал той?

— Да, обичам да пътувам — отвърна с дрезгав глас. — Светът е голям, а аз зная много малко за него. На Тад би му харесало също. Но ще е необходимо много време, преди да можем да го реализираме. Още не е готов за дълги ваканции.

— Той е млад. Ще се възстанови бързо.

— Тад те харесва — отбеляза тя.

— И аз го харесвам, Бриана. Момчето има особен характер. Също като сестра си.

Ръцете му се плъзнаха по талията ѝ и я придърпаха назад към извивката на неговото тяло. Бузата му бе опряна до косата ѝ и дишаше тежко. Бриана не можеше да помръдне. Затвори очи, наслаждавайки се на удоволствието от неговия допир.

— Какво не е наред между нас, *cherie*? — попита той тихо. —
Защо се отвърна от мен?

Тя прехапа долната си устна и се намръщи от болката.

— Ние сме много различни — започна тя.

— Различни — ръцете му се свиха плътно около нея. — И все пак си приличаме в много отношения. Аз съм християнин, знаеш нали? Никога не съм приемал мюсюлманската вяра.

— Да, спомням си.

Пръстите ѝ леко лежаха върху силните му ръце, чувствайки загрубялата кожа, косъмчетата по нея и стоманената сила, с която я държаха.

— Харесвам класическата музика, като и ти — продължи мъжът тихо. — Бих живял по-обикновен живот ако можех.

Странни думи — помисли си с любопитство Бриана.

— Защо да не можеш?

— Заради задълженията и отговорностите, които ти споменах — отговори й. — Много хора разчитат на мен.

Пръстите й неволно започнаха да го гаят. Тялото й запулсира с настойчиви импулси. Тя се притисна към него, леко движение, което възбуди страстта му. Жилестите му пръсти се вкопчиха в кръста й, а устата му се притисна горещо отстрани на шията й. Ухапа я със зъби и почувства трепването, когато плъзна устни към ухото й.

— Има камери и микрофони във всяка стая, дори и в тази — каза той остро. — Независимо дали го осъзнаваш или не, това леко движение, което току-що направи, беше явна покана, която безумно бих желал да можеш да приема. Но нима наистина си въобразяваш, че ще правим любов за забавление на нашите домакини?

Бриана ахна и се изтръгна от ръцете му. Застана на няколко метра от него, с широко отворени, потресени очи.

— Ти пръв започна всичко това! — обвини го тя.

Той беше твърд от желание — черните му очи пламнаха и с раздразнение стисна юмруци.

— И ти беше невинен наблюдател, който водех към греха? — смъмри я ледено той.

— Ти можеш да вкараш в грях и гранитна скала, с глас като твоя! — върна му го тя. — Обзалагам се, че една любовница не ти е била достатъчна. Бас лоя, че имаш двадесет и пет!

Веждите му се повдигнаха.

— Нима за теб това е толкова важно? Вече заяви категорично, че нямаш интерес към личния ми живот.

— И нямам! — увери го тя.

Сините й очи блестяха като сапфири на лицето, пребледняло от болка и страдание. Той каза нещо, което тя не разбра.

— Какво искаш от мен?

— Искам да се прибереш у дома си — каза през зъби — и да излезеш от живота ми!

— С удоволствие — съгласи се той. — Веднага след като хванат мъжете, които се опитват да ме убият!

— Някой се опитва да те убие ли, братовчедо Педро? — дочу се потресен глас зад него.

Арабинът се обърна. Там стоеше Тад по пижама и изглеждаше сякаш някой го беше ударил.

— Защо си буден? — попита мъжа внимателно. — Не можеш ли да заспиш?

— Не и при този шум — промърмори момчето сухо и погледна към сестра си. — Знаеш ли, тя никога не повишава тон на никого?

— Наистина ли? — Ахмед погледна към Бриана. В тъмния му поглед се четеше нещо заплашително. — А на мен постоянно ми повишава глас.

— Вие трябва да опитате да се разбирате помежду си — посъветва го Тад. — Тя е добро момиче, наистина.

— Знам, изпитал съм го на собствен гръб — отвърна Ахмед с красноречив поглед към Бриана, който я накара да се изчерви.

— Кой се опитва да те убие? — подсети го Тад.

Арабинът направи гримаса.

— Казах го в преносен смисъл — заоправдава се той.

— Не, това не е истина — усмихна се Тад. — Забелязах отсреща мъже, които с мощни телескопи наблюдават апартамента ни. Видях две видеокамери с оптична връзка. И телефонът ни се подслушва, защото разглобих слушалката и погледнах.

Двамата възрастни имаха еднакво шокиран вид.

— От къде знаеш как изглежда един подслушвател? — попита го Ахмед.

— От старите шпионски филми, които гледах по телевизията — обясни Тад. — Има и сериен документален филм за ЦРУ, в който показват подслушватели и подобни неща. Господи, толкова е интересно! Надявам се да не те гръмнат, разбира се. Но ако се случи, аз знам какво да правя при огнестрелна рана — продължи момчето, докато Ахмед, заровил лице в ръцете си, се смееше безпомощно. — Гледах предаване за медицинския корпус и там показаха истински кървави снимки и как се лекуват рани. Беше страхотно!

— О, Тад! — простена Бриана. — Не трябва да гледаш такива неща!

— Аз не съм толкова чувствителен — промърмори той. — Когато порасна искам да работя в сферата на правораздаването. Съдебна медицина, може би. Знаете ли колко много неща може да се научи за едно тяло, при изследване на черепа му — продължи детето развълнувано.

— Мисля, че трябва да се върнеш в леглото — каза нежно Бриана.

— Предполагам, че трябва — каза Тад с въздишка на примирение. Погледна от единия към другия. — Ще започнете ли да си крещите отново, след като напусна стаята? — попита учтиво.

— Не съвсем — увери го сестра му. — Много съм уморена и смятам да си лягам скоро.

— Добре — Тад застана пред Ахмед, който се извисяваше много над него. — Ти нямаш испански акцент — каза без заобикалки. — Говориш английски също, както Омар Шериф във филма „Лорънс Арабски“.

Ахмед повдигна гордо брадичка.

— Умен си — каза той на момчето. — И не е лесно да те заблуди човек.

Тад се усмихна.

— Благодаря. Означава ли това, че ще разбере какво всъщност се случва тук?

Ахмед отвърна на усмивката му.

— Не.

Момчето сви рамене.

— Понякога се печели, друг път се губи. Лека нощ.

Тад тръгна, без да настоява повече. Ахмед наблюдаваше оттеглянето му замислено.

— От него ще стане прекрасен дипломат — отбеляза мъжа. — Той е както интуитивен, така и наблюдателен.

— Каква чудесна професия му пожелаваши — каза рязко Бриана. — Виж какво е направила тя от теб!

Той повдигна вежда, обърна се и се взря в младата жена.

— Имаш много остър език — отбеляза Ахмед. — От много години никой, още по-малко жена, не се е осмелявал да говори с мен така.

— Сигурно са се страхували, че ще им отсечеш главите — промърмори тя.

— В далечното минало, това е щяло да бъде възможно — обясни й. Погледът му се устреми към зачервеното й лице. — Ти нямаш представа от моята култура, дори и от съвременната, нали?

— В страната ти има много петрол и всеки го иска — отговори тя.

Мъжът се усмихна.

— Вярно е.

— Имате крал и парламент. Страната ти е била отделена от Арабия и създадена непосредствено след Първата световна война. Внасяте високотехнологични изделия от САЩ и Западна Германия. Вашите университети са едни от най-старите в Близкия изток, и по-голямата част от населението са мюсюлмани.

Той кимна.

— Много добре.

— Притежавам новият комплект енциклопедии, който все още изплащам. Защо в него няма снимка на вашия крал? — попита внезапно Бриана.

— Поради големия риск, който такава публичност ще предизвика — каза той просто. — Преди това, нашият владетел е бил мишена на убийци.

Нищо не оставаше незабелязано от нея.

— Искаш да кажеш, че те преследват краля ви, също като теб?

Арабинът се поколеба.

— Ами, да.

— О, боже мой. Надявам се да е добре охраняван.

— Той е — отвърна Ахмед сухо — много добре охраняван — добави високо.

Наблизо, в една стая, няколко мъже с тъмни костюми и слушалки едва не се затъркаляха по пода от смях.

— Какво искаш да кажеш? — попита Бриана намръщена.

— Те го държат в хотел, заобиколен от бодигардове и правителствени агенти и го хранят много добре. Очаквам, когато го пуснат, той да заприлича на стария Крал Кол от веселата детска песничка.

Бриана се засмя. Бе за първи път от няколко дни насам.

— Шишко? Той нисък и дебел ли е?

— Мъжът в хотела — да — отвърна той правдиво. — Не мисля, че има много красиви крале наоколо.

Тя кимна и се обърна. Той се съвзе бързо.

— Имам шахматната дъска ако искаш да поиграем.

— Съжалявам — отговори младата жена. — Никога не се научих.

— Мога да те науча.

Тя поклати глава.

— Много съм уморена. Беше трудна седмица. За всички нас — добави, и вдигна очи към него. — И ти изглеждаш изтощен.

— Да. И малко разочарован също.

— Защо?

Той потърси с поглед лицето ѝ, което обожаваше.

— Имах известни надежди, Бриана. Но те не доведоха до нищо.

Тя го погледна с любопитство.

— Тази жена, у дома ти...

— Тя е бившата ми любовница — каза рязко. — Вече няма нищо между нас.

— Аз нямах предвид нея, а другата — подсказа му Бриана.

Ахмед притихна изведнъж.

— Коя... друга?

— Тази, за която ще се жениш! — отвърна раздразнено.

Устните му се разтвориха, без да издадат звук. Той търсеше думи, но не можа да намери нито една подходяща.

— Ще се женя, значи...

— Казал си на Ланг, че ще го направиш — промърмори и сведе очи. — Той ми каза.

Изражението на Ахмед стана убийствено. Той огледа стаята.

— Надявам се, че той не планира да посети Близкия Изток, когато тази ситуация приключи. Мисля, че ще изглежда много интересно на върха на ятагана!

— Защо му се ядосваш? Той само спомена за това.

— Само?!

Погледна я отново и се успокои малко. Тя ревнуваше. И беше наранена, може би. Нейното доскорошно поведение започваше да придобива смисъл. Всичко щеше да бъде наред. Тя го искаше. Изведнъж почувства сърцето си леко и безгрижно. Трябваше да вземе някои доста драстични мерки, но след това бързо щеше да я отведе до олтара, преди още някой да се е изпречил на пътя му. Не се замисляше, дали Бриана ще се съгласи с плановете му. Важното бе нещата да са удобни за него. Тя щеше да бъде добре осигурена, както и брат ѝ. Би се

приспособила към живота в друга страна, ако той се погрижеше достатъчно за това. Беше сигурен, че ще успее.

— Брачните ми планове не са приключили все още — каза арабина. — И въпросната дама не знае за моите намерения.

— Тя обича ли те? — попита Бриана неволно и тъжните ѝ очи потърсиха любимото тъмно лице.

Ахмед видя за първи път това, което тя не можеше да скрие — че го обожаваше. Усмихна се бавно.

— Знаеш ли, малката ми, мисля, че да.

Младата жена се усмихна леко.

— Тогава ти желая щастие.

Мъжът не можеше да отдели очите си от нея. Тя беше толкова красива. Прибледи се до нея, повдигна брадичката с върха на пръстите си, за да погледне в тъжните сини очи.

— Ще ти липсвам ли, когато се върна в моята страна?

— Ще ни липсваш на двамата с Тад — отвърна колебливо.

— И ти ще ми липсваш.

Със слаби опасения, потърси лицето ѝ. Тя се грижеше за него, но дали го обичаше? Той се наведе бавно към устата ѝ. Невероятно, откакто бяха заедно, така съкровено не я бе целувал. Той я желаше, но тя се отдръпна назад.

— Тъж, камерите — напомни му дискретно. Той промърмори нещо на арабски, хвана я за ръката и я издърпа надолу по коридора. — Къде отиваме... не тук!

— Това е единственото място, където Ланг едва ли е поставил камери — отвърна Ахмед, като ги затвори в банята. Подпря ръце от двете страни, като тя стоеше с гръб опряна на вратата, задъхана и развълнувана.

— Аз не искам това — каза неубедително.

— Да, искаш го — отговори ѝ с лекота. — Мислиш, че изневерявам на жената, за която ще се ожена. Затова съвестта ти не ти позволява да се отпуснеш в моите обятия — не му бе нужен нейния отговор, той беше изписан на лицето ѝ. — Така си и мислех — каза с нежна усмивка. — Толкова си млада, chérie — добави сериозно. Потърси очите ѝ, после погледът му се плъзна към отворените ѝ устни. — Толкова млада... много, много млада... — думите му се изгубиха в устата ѝ, когато той я докосна леко с неговата.

Бриана почувства топлата твърдост на устните му, кадифеното гъделичкане на гъстите мустаци. След това бавно, езикът му проучи устните ѝ, раздели ги и се стрелна покрай зъбите в копринения мрак на устата ѝ. Той усети, как тя се напрегна. Отдръпна се незабавно, а устните му отново леко докоснаха нейните, предизвиквайки ги обратно към подчинение. Когато Бриана се отпусна, той започна отново. Тя беше напълно невинна за такава любовна игра. Трябваше да си го напомня и да бъде търпелив с нея. Беше вълнуващо да прави любов с такава непорочна девица. Усмихна се, когато я принуди да повдигне устни, за да потърси задълбочаващият натиск на неговите. Почувства нейните свенливи движения, колебливото докосване на ръцете ѝ по него, по копринената му риза и тяхната топлина през плата при досега с раменете му. Тя се приближи и той притисна с тялото си нейното към вратата, за да я задържи, докато умело ги водеше към по-голяма интимност. Бриана не протестираше вече. Отвори устните си за стрелкащите еротични движения на езика му. Тялото се предаде под бавното, чувствено триене на бедрата му, което ѝ позволи да усети твърдостта и мощта на неговата възбуда. Тя го вкуси, опозна го така, както никога не беше познавала друг мъж. Даде му всичко, което той поиска. Дори тогава, когато почувства дългия му крак да се притиска между нейните, когато почувства да се плъзга надолу по нея, така че бедрата му бяха точно срещу нейните и те бяха толкова интимни, като любовници, с изключение на слоя плат, които ги разделяше. От устата ѝ излезе слаб, дрезгав, страстен звук и тя бързо се намести, за да се нагоди към него. Той тласкаше ритмично, за да ѝ покаже как ще бъде. Беше почти твърде късно да се спре. Той потръпна и тя се вкопчи в него, щом се опита да се отдръпне. Устните му се размърдаха срещу нейните, когато заговори.

— Съществуват хиляди причини, поради които това не може да продължи — прошепна ѝ несигурно. — Удоволствието става прекалено упорито и много сладко, за да се отхвърли. Всичко, което трябва да направя, е да откопчая двете кукички, и ти ще ме опознаеш напълно така, както стоиш тук до вратата. Позволи ми да спра, докато все още мога. Прекалено съм възбуден, за да ти дам нежност и ще те заболи.

Бриана почувства, как устните му докосват лицето ѝ, за да я успокоят, тъй като самия той се бе оттеглил насила от изкушението.

Държеше я и покриваше клепачите ѝ с целувки. Тя реагира с потрепване. Но нямаше нищо срамно в това, което чувстваше. Накрая отвори очи и го погледна — любопитно, срамежливо и несигурно.

— Знаеш много малко за мъжете, *n'est-ce pas*? — попита я дрезгаво и потърси лицето ѝ с бърз и остър поглед. — Наистина ли мислиш, че съм изпитал такова диво и сладко желание с множество други жени? Смяташ ли, че това за мен е обикновено преживяване, че бях напълно равнодушен, когато те пуснах?

— Не знам — отговори с разтреперен глас.

— Бриана, само веднъж в живота мъжът може да изпита нещо толкова разтърсващо и страстно, ако е късметлия — обясни той бавно. — Нямам никакво желание да превърна нашата магия в гнусна плетеница от ръце и крака в леглото.

Тя се изчерви.

— О!

— Това не е секс. Нали, така си мислиш?

— Ти сякаш не искаш да бъдеш близо до мен, след нощта, която прекарахме заедно — упрекна го въздържано.

— Мислех си, че ти си приела всичко това за грешка и искаш да го забравиш. Аз изгарях в пламъци и всичко, за което можех да мисля бе бързо да те съблека и да облекча болката, която ми причини — прошепна порочно. — Но след това, се засрамах, че искам нещо толкова физическо, когато знаех колко си крехка и уязвима в друго отношение.

— И заради това изобщо не ми обърна внимание — съгласи се тя.

— Това беше единственият начин, по който можех да се справя — защити се той с многострадален поглед. — Сега, когато Тад е тук с нас, и Ланг е поставил камери в по-голямата част от стаите, ще бъде доста трудно да се намери достатъчно уединение, за да се задоволим.

— Ти ни затвори в банята — заяви тя.

— Където дойдох на себе си навреме — припомни ѝ той. — Твърде много ме е грижа за теб, за да те използвам, без значение колко си ме разгорещила — добави. — Имам предвид това, което ти казах. Мъжът не трябва да си позволява да стигне до такова яростно желание, когато доставя наслада на девица — проследи пламтящите ѝ бузи. — Той трябва да бъде като вятъра през пустинята, бавен, нежен и ласкав,

докато тя е готова да го приеме — младата жена се разгорещи цялата от думите му. Погледът ѝ попадна върху шията, където пулса му туптеше видимо. — Все още избягваш очите ми. Защо?

— Смуствам се малко.

— След като бяхме голи в леглото? — подразни я нежно.

— Но ние не сме любовници.

Той притегли главата ѝ към гърдите си и я погали по косата.

— О, ние ще правим любов — прошепна ѝ, — но не като конспиратори, които се крият в ъглите.

— Не те разбирам.

— За такъв женкар ли ме мислиш, Бриана? Че мога да правя любов с теб, докато има жена, която ме чака вкъщи, за да стане моя невеста?

Не беше се сетила за този аспект от неговото поведение. Вдигна глава и погледна в очите му с тихо любопитство.

— Е, не — призна си. — Това изглежда не е в характера ти. Но Ланг каза...

Той сложи леко показалеца си върху устните ѝ.

— Да. Ланг каза, че съм нетърпелив да свърши с този маскарад, защото искам да се ожения. Наистина ще го сторя възможно най-бързо, но съществуват много препятствия и трудности, повече отколкото можеш да си представиш, заради избора ми на булка.

Бриана се намръщи. Пръстът ѝ лениво проследи копчето на бялата му риза. Под нея сърцето му биеше бързо и силно. Ахмед хвана ръката ѝ и тя го погледна в очите, докато откопча първото копче, после освободи две, а след това три, четири. Устните му се отвориха, когато мушна длани под ризата му и започна бавно да гали косъмчетата върху твърдите му мускулести гърди.

— Обичам да те докосвам — каза тя неуверено.

— Чакай.

Тя сведе отново очи.

— Толкова ли ти е неудобно?

— Да — отдръпна ръката ѝ и се усмихна печално. — Не планирам да се женя за жена от собствената ми страна. Въпреки, че едно е сигурно — жената, за която, аз ще се ожения първо трябва да е съгласна, че церемонията ще се извърши там. Аз съм високопоставена обществена личност. Не мога да се ожения тук тайно. Разбираш ли?

— Да. Не. Ти каза, че ще се жениш — започна тя.

— И ще се ожения... О, да, ще се ожения — прошепна той пламенно и се наведе да я целуне жадно.

— Тогава коя...?

— Ти, разбира се. Коя друга е обсебила мислите ми денем и нощем...? Бриана, омъжи се за мен! — въздъхна до устните ѝ той.

ГЛАВА 9

Докато Бриана се опитваше да се справи с това, което си мислеше, че току-що бе чула, Ахмед задълбочи любовната атака върху меките ѝ устни. Младата жена не бе в състояние да разсъждава. Отговори на целувката му, ръцете се плъзнаха по широките му окосмени мускулисти гърди, носейки ѝ вълна от удоволствие и тя се наслади на усещането на тялото му под чувствителните си длани.

Той простена, вдигна глава и укроти изучаващите ѝ пръсти.

— Убиваш ме — прошепна ѝ.

— Ти ме помоли да се омъжа за теб — изстена тя, и се опита да улови устните му. — Отговарям с „да“... — целуна го отново.

Той я повдигна и задълбочи целувката, което накара коленете ѝ да омекнат, когато жарта между тях достигна експлозивна сила.

— Чувствам се длъжен да ви предупредя — чу се дълбок глас от стената до тях, — че сме поставили микрофони дори в стаите, където няма камери.

Главата на Ахмед рязко се вдигна. Пламналият му поглед затърси по стените, докато устата му изстрелваше ожесточени и вероятно нецензурни думи, като пирони от въздушен пистолет.

— Няма да имам нужда от преводач за това — засмя се Ланг. — Поздравления за годежа. А сега, бихте ли прекратили тази стимулация и да излезете от банята? Някои от нас посегнаха към по-силни спиртни напитки...

Ахмед хвана Бриана за ръката и я издърпа през вратата в коридора. Той беше обезумял и тя трябваше да заглуши смеха си, заради изражението на лицето му. Радваше се, че не се казва Ланг.

— Той ни предупреди, преди да се почувстваме неудобно — напомни му тя.

Арабинът дишаше тежко, скулите му бяха почервенели от гневното настроение. Присвитите му тъмни очи погледнаха надолу към нейните. Той каза нещо кратко.

— Ще ме научиш ли на арабски език, когато се оженим? — попита го с любяща усмивка.

— Само когато Ланг е в друга държава — обеща, гледайки гневно към стените.

— Чух това — дойде ясен глас от стената.

— Махай се, Ланг — каза Бриана. — Опитвам се да приема предложение за брак в момента.

— Да, мадам — отвърна агента и се чу прещракване.

Младата жена погледна отново към Ахмед.

— Сигурен ли си? — попита тя. — Ще има толкова много проблеми. В твоята страна не харесват американците, нали?

— Моят народ ще те хареса — каза той със сигурност.

— Какво ще правим, ако вашият владетел откаже да ти разреши да се ожениш за мен? — попита разтревожено. — Той може, нали?

— Може да ни затрудни, ако пожелае — отговори сухо. — Но те уверявам, че няма да го направи. Той ще сметне, че си възхитителна.

Тя знаеше, че Ахмед преувеличава, но ласкателството я стопли отвътре.

— Надявам се — докосна копчетата на ризата му. — Ще трябва да живеем в Саудитска Махара, нали? — той кимна. — През цялото време ли?

— По-голямата част от него — отговори. — Аз пътувам в изпълнение на задълженията си, но моят дом е в столицата ни Мозамбара. Надявам се, че ще се научиш да го обичаш като мен.

— Ами Тад? — попита тя внезапно.

— Той ще дойде с нас, разбира се — чудеше се защо тя трябва да му задава такъв глупав въпрос.

— Това би означавало да го изтръгнем от корените му. За мен, също. Ще трябва да учим други обичаи, друг език...

— Притесняваш се за неща, които ще се наместят от само себе си, *cherie* — каза й, — ако ме обичаш достатъчно.

Тя се взираше в черните му очи с нарастващ глад. Той сякаш чакаше нещо. Може би и той бе несигурен в бъдещето им, също като нея.

— Обичам те достатъчно! — каза му с дрезгав глас. — Обичам те повече от собствения си живот.

Ахмед я привлече към себе си и склони тъмната си глава над нея, ръцете му се стегнаха за миг, когато разбра колко много си принадлежаха един на друг. Никога не бе изпитвал необходимост да се грижи за някого. Но остаряваше и Махара имаше нужда от наследник.

— Обичаш ли децата, Бриана?

— О, да — прошепна тя щастливо.

Той въздъхна дълбоко.

— Там трябва да наследници. Мой дълг е да ги осигуря.

— Преди се е считало, че това е задължение на владетелите — каза тя вяло. — Сега и на високопоставените служители, също. Нямам нищо против. Обичам бебетата.

Ахмед трепна над главата ѝ. Бриана не знаеше нищо за неговата самоличност. Беше изкушен да ѝ разкаже, но тя можеше да изпадне в паника. Би било по-добре да изчака, докато се уредят проблемите с противопоставянето, което със сигурност щеше да възникне сред високопоставените длъжностни лица и дори сред някои американски официални личности с тази женитба. Това само щеше да я разтревожи и може би щеше да се опита да откаже. Той се отдръпна и погледна прехласнатото изражение на лицето ѝ. Усмихна ѝ се.

— Ще преодолеем пречките, заедно — каза, успокоявайки и самия себе.

Младата жена се притисна в него и вдъхна слабия аромат на одеколona му, заслушана в тежкия ритъм на сърцето му.

— Аз съм на двадесет и две — каза Бриана разсеяно.

— Да, знам — тя вдигна любопитно главата си. — Няма значение откъде и как — той се наведе усмихнат и докосна нежно устните ѝ. — Отивай в леглото. Късно е.

— Уморена съм, но не мисля, че ще мога да заспя — каза тя.

— Легни, поне — посъветва я.

— Добре, но ще се съблека в гардероба! — додаде към стените.

В стаята за наблюдение мъжете изпуснаха дълги добродушни въздишки.

Ланг беше разкаян, когато ги посети в апартамента на следващата сутрин. Бриана трудно удържа Ахмед, да не стори на агента това, което се четеше в очите му.

— Съжалявам за снощи — оправда се Ланг. — Наистина. Но решихме, че е правилно да ви предупредим, докато все още има време. Не можехме да си позволим да оставим незащитена дори една стая.

— Колкото по-бързо приключи това, толкова по-добре! — озъби се Ахмед.

— Всички се чувстваме еднакво ако искаш да знаеш — рече агента. Бриана забеляза колко уморен и измъчен изглеждаше той. — Не сме спали.

— Не се ли редувате? — попита тя.

Мъжът сви рамене.

— Все още сме на дванадесетчасови смени. Не достигат хора за постоянно наблюдение. Нали знаете, ние сме правителствена агенция. Трябва да просим за финансиране, като всички останали, а политиците невинаги са щедри към нас.

— Ах, демокрацията в действие — подигра се Ахмед.

Ланг погледна заплашително към него.

— Е, в края на краищата, ако не си свършим добре работата никой няма да ни подкара към площада, за да бъдем обезглавени.

Ахмед се обиди.

— През последните десет години не съм обезглавил никой. Ние сме прогресивна нация. Дори имаме протестни демонстрации точно както на запад.

— Спомням си последния протестен митинг — коментира Ланг.

Ахмед се извърна.

— Това беше неизбежно. Те щурмуваха портите на двореца.

— За какво говорите вие двамата? — попита Бриана.

— Новият ти дом — отговори агента. Той фиксира арабина с твърд поглед. — Кога ще й кажеш?

— Когато преодоля дипломатическите пречки — отвърна тихо Ахмед. — И се уверя, че тя няма да бъде убита заедно с мен по пътя към Саудитска Махара.

— Добро решение — Ланг се протегна и твърди мускули изпъкнаха по ръцете му. — Е, аз отивам за чаша кафе и след това една бърза дрямка.

— Има ли нещо ново? — попита Ахмед.

— Няколко неща. Тази вечер ще имате компания, както вътре, така и навън — коментира агента. Той погледна към Бриана, която се

почувства неудобно. — Вие с Тад сте доста плахи. Мислиш ли, че бихте преживели една засада?

— Разбира се — каза тя.

— Докато не се наложи да стреляме — усмихна се Ланг. — Ние сме по стрелбата, но няма да се стигне до там. Няма да допусна да бъдете поставени в опасност.

— Какво ще кажеш за себе си? — попита Бриана.

Ланг сви рамене.

— Аз съм свикнал. За това ми плащат.

— Въпреки склонността ти да подслушваш, не искам да те видя ранен — добави Ахмед.

Ланг им се усмихна.

— Никой от нас не обича да рискува. Убедени сме, че тази вечер, те ще направят опит за покушение над вас. Ние ще бъдем готови. С малко късмет, всичко това ще приключи. Ако успеем — обърна се той към арабина — може да сте на път за вкъщи в края на седмицата.

Ахмед погледна към Бриана.

— Да — каза бавно. — Това ме устройва.

Младата жена не разбра този поглед. В него имаше тревога и опасения и тя не мислеше, че това е само защото някакви чужди агенти можеха да ги нападнат.

Денят минаваше бавно. Ахмед и Тад седнаха в хола, да разгледат новите научни списания, които Ланг им бе донесъл, а Бриана неохотно отиде на работа. Но не можа да се съсредоточи върху задълженията си. Мислеше си за опасността, в която всички се намираха, и особено за предложението на Ахмед за брак. Искаше да се омъжи за него. Обичаше го. Но досега не й се бе налагало да се справя с усложненията по един брак с чужд гражданин.

В обедната почивка отиде в местната обществена библиотека и провери всяка книга, която можа да намери за Саудитска Махара. Тя беше толкова малка страна, че трябваше да прехвърли всички общообразователни теми, за да намери нещо. Тогава попадна на една книга за арабските обичаи и копира статия за ролята на жената в Близкия Изток. Това, помисли си тя, щеше да даде някаква представа за новия живот, който я очакваше. Би било по-добре за Ахмед, ако

новата му съпруга знаеше своите задължения. Но не и да носи фередже и да ходи три крачки след него, разбира се.

Когато се върна от работа, натоварена с книгите от библиотеката, Ахмед и Тад водеха разгорещена дискусия за ядрената физика. А четирима правителствени агенти стърчаха пред нейния хладилник. При тази гледка, тя се закова.

Ахмед самодоволно се усмихна.

— Не са яли нищо от вчера на обяд — обясни той.

— О, бедните момчета! — възкликна Бриана.

Агентите впиха погледи в нея. Един стискаше кофичка кисело мляко, а друг — кутия прясно мляко. Останалите двама водеха битка за малко парче сирене. Всички повдигнаха вежди с надежда.

— Ще ви приготвя голяма купа спагети и чеснов хляб — обеща тя, хвърли книгите на дивана и бързо се отправи към кухнята.

— Бог да те благослови! — каза пламенно най-едрият от агентите.

Останалите го избутаха от кухнята, за да не пречи на Бриана.

Приготвянето на спагети беше бърза работа, младата жена го бе усъвършенствала до изкуство. Сосът трябваше да ври на бавен огън най-малко половин час, но тя предположи, че тези мъже не можеха да чакат толкова време. Раздаде им чинии и вилици, и поднесе яденето в мига, в който смеси варените спагети с месния сос. Ахмед и Тад също успяха да получат няколко хапки. И докато всички се хранеха, Бриана направи хлебен пудинг за десерт. Дори и трохите изчезнаха пет минути след като го бе извадила от фурната.

Ланг пристигна точно за миенето на съдовете. В устата си имаше клечка за зъби и другите агенти му хвърлиха обвиняващи погледи.

— Какво? — попита невинно. — Хапнах набързо един хамбургер. Малък, беше.

Те го наобиколиха.

— Ние — каза най-едрият от тях — ядохме спагети и чеснов хляб, домашно приготвени и много вкусни — добави, обръщайки се към сияещата Бриана. — А за десерт ни направи хлебен пудинг.

— И нищо ли не ми запазихте? — попита Ланг ужасен.

— Ти нали яде хамбургер? — напомни му едрия с усмивка.

— Другия път няма да ям — обеща Ланг. — Не може ли да получа поне трохите от пудинга? Той ми е любимия.

— Съжалявам. Изядохме всичко — каза колегата му.

Не изглеждаше да съжалява, напротив — усмихваше се.

— Само почакайте, когато започна да пиша рапорта — закани се

Ланг.

— О, така ли? — намеси се един от другите агенти с ръце в джобовете си. — И, какво ще напишеш, а?

Останалите му колеги заеха същата поза.

Ланг въздъхна.

— Че сте страхотни в работата, момчета, а следващия път ще нося четири хамбургера.

Едрият агент го потупа на гърба.

— Добър човек — каза. — Ще те препоръчам за повишение, когато стана директор.

— Ако бях на твое място, не бих се надявал — посъветва го Ланг. — Ще разбиеш бюджета само за седмица от начина, по който се храните.

— Какво узна? — попита друг агент, и изведнъж всички те станаха отново деловите правителствени служители.

Започнаха да си шушукат. След минута се разпръснаха, за да проверят и настроят оборудването си. Ланг беше много мрачен, когато придърпа тримата обитатели на апартамента на една страна.

— Искам да се държите естествено. Правете това, което правите всяка вечер откакто Тад е тук. Претърсили сме жилището за подслушватели и камери — всичко е чисто. Само не се изненадвайте от нищо, което става, нали? Един от нас ще бъде с вас през цялото време.

Така протичаше ежедневието им. Бриана гледа филм за терористи. Те имаха автоматично оръжие и нямаха състрадание. Убиваха бързо, ефикасно и безмилостно. Погледна към Ахмед и Тад и осъзна, че може да загуби единия или и двамата заедно за по-малко от две секунди. Лицето ѝ пребледня. Ахмед я придърпа близо до себе си.

— Сега не е време да проявяваме малодушие — каза ѝ тихо. — Трябва да притежаваш авторитета и достойнството на високия пост, дори под обстрел. Това ще се очаква от теб.

„Защото той е високопоставен служител на своята страна“ — осъзна тя и потърси тъмните му очи.

— Нали знаеш, че не се притеснявам за себе си — каза тя нежно.

— Знам. Нито пък аз.

Бриана му се усмихна.

— Няма да те разочаровам.

Той поднесе дланта ѝ към устните си.

— Страхливостта е последното нещо, което бих очаквал от теб.

Младата жена засия.

— Същото се отнася и за теб.

— Може ли да престанете с тези взаимни похвали и просто да се заемете с нещо друго? — попита Ланг развеселено.

— Разбира се.

Ахмед я пусна и се върна към научните списания, като хвърли поглед към Тад. Момчето беше облечено с нови дънки и бяла тениска. Изглеждаше здраво, но все още беше бледо и слабо. Изучавайки го, Ахмед забеляза, че детето е също толкова смело като Бриана.

— Караш ме да се гордея, че ще стана част от вашето семейство — каза той на Тад.

Момчето се усмихна.

— Това важи двойно повече за мен. Ние ще живеем в твоята страна, нали? — попита то, защото вече знаеше, че няма да бъде забравено, когато сестра му се омъжи. Бяха направили много добре като му го съобщиха.

— Със сигурност.

— Бих искал да се науча да яздя кон. Казват, че в света няма други коне като арабските.

— Истина е — съгласи се Ахмед. — Въпреки това, конете, които аз притежавам са прекрасни сами по себе си. Те се развъждат в Австрия, и аз...

Атаката беше толкова внезапна, че Бриана се зачуди за секунда, дали не спи и сънува друг кошмар. Входната врата се взриви и мъже с маски и автомати засипаха всичко наоколо с куршуми. Ахмед събори Тад на пода с впечатляващ скок, докато Бриана падна зад масата веднага след като чу експлозията. Размяната на стрелба звучеше

повече като от фишеци, отколкото като от истински оръжия. Това беше сюрреалистично. Но Бриана знаеше, че е по-добре да не вдига глава. Сви се на пода, за да представлява възможно най-малката цел, като се надяваше, правителствените агенти да са точни с тези отвратителни на вид оръжия, които бе видяла под саката им. Не смееше да мисли за Ахмед или Тад, защото щеше да полудее.

Изведнъж всичко утихна. Дрънченето на стъклата намаля. Чуха се бързи, тежки стъпки и Ахмед и Тад се надвесиха над нея.

— Добре ли си? — попита Ахмед бързо, преобърна я и я придърпа към себе си. Очите му гледаха диво, а лицето му бе бледо под естествената си тъмнина.

— Да. А вие двамата? — попита тя, и очите трескаво прескачаха от Тад на Ахмед.

— Добре сме — увери я брат ѝ, но беше блед и гласът му трепереше.

— Господи, това беше някаква... нещо... нали? — Бриана се вкопчи в Ахмед, трепереща от шока. Тези мъже бяха дошли да го убият. Куршумите бяха предназначени за него. Тя изстена.

— Всичко е чисто — каза Ланг и прибра оръжието под сакото си. Той погледна надолу към Бриана, лицето му все още носеше следи от свирепото изпитание. После погледна през рамо.

— Не ѝ давайте още да става — предупреди той Ахмед.

— Нима не си ги хванал? — попита Бриана страховито.

— О, да — отговори Ланг, а в очите му имаше нещо, което тя не искаше да види. Бързо погледна отново надолу.

Ахмед я залюля в прегръдката си и седна с гръб към шкафа. Тад се опита да надникне зад ъгъла, но Ахмед го дръпна назад.

— Не — каза на момчето с необичайно строго лице.

— Добре де, просто бях любопитен.

— Любопитството понякога струва скъпо — каза арабина и погледна надолу към пребледнялото лице на Бриана. — Свърши се — каза тихо. — Всичко свърши. Ланг ми каза, че е установил по-рано контакт с моето правителство. Сега виновните ще бъдат заловени. Опита за преврат се е провалил.

— Вашият крал ще бъде спокоен — отбеляза Тад. — Той дали е добре, как мислиш?

— О, да — отвърна разсеяно Ахмед, като галеше тъмната, влажна коса на Бриана. — Владетелят ни никога не е бил по-добре, убеден съм.

По-късно, когато опустошението беше разчистено и вражеските агенти отстранени, преместиха Ахмед, Бриана и Тад от разбития апартамент в друг. Бриана забелязала петната по килима се опита да зададе въпрос, но не ѝ обърнаха внимание.

— Аз не съм бебе, нали знаеш — каза тя на Ахмед.

Усмивката му беше леко пресилена.

— Не, но аз съм по-голям от теб и съм виждал повече. Повярвай ми, когато ти казвам, че не е нужно да знаеш всичко, което се случи днес. Повярвай ми. Ще ми се довериш ли, *cherie*?

— Да.

Той докосна клепачите с устни и я остави с Тад, като отиде в коридора да говори с Ланг.

— Е? — попита той агента.

Ланг все още беше като опъната струна от преживяното. Облегнал се на стената, разтриваше врата си с ръка, за да се отпуснете.

— Не искам аз да бъда този, който ще ти го каже — започна той. — Но сестра ти е арестувана — вдигна ръка, когато Ахмед се опита да заговори. — Това няма нищо общо с опита за преврат. Свързано е със съпруга ѝ. Само превантивна мярка. Ще трябва да се върнеш много бързо у дома и да оправиш нещата. Но ти си го знаеш.

— Знам. Още не съм казал на Бриана — добави той. — Тя не трябва да разбере. Нужно ми е време да оправя нещата, преда да въвлека и нея. Това днес беше полезно изпитание.

— Това не е първият път, когато са стреляли по теб — напомни му Ланг.

Мъжът кимна гледайки мрачно и високомерно.

— Но това е първият път за нея и Тад — отвърна той. — Затова не съжалявам за резултата.

Ланг се загледа в ръцете си.

— Опитите за покушение са малко и през голям интервал от време, ти знаеш. Един срещу баща ти. Този е втория.

— Обаче са свързани с едни и същи хора — отвърна Ахмед. — И те сега са в ареста. Трябва да видя какво мога да направя за Ясмин. Тя не би се опитала да ме убие. Знам това.

— Вземи й добър адвокат — препоръча му агента.

— Длъжен съм — каза мъчително. — Нашата съдебна система е още по-сурова от вашата, не си играем със смъртното наказание. За ръководителите на този атентат тя ще бъде изпълнена ако бъдат осъдени и няма да има никакво отлагане или обжалване.

Ланг подсвирна.

— Сурова справедливост наистина.

— Старите порядки са жестоки — съгласи се Ахмед. — Бриана може да не приеме този брак, когато узнае истинската ми самоличност. За съжаление не можем да ѝ кажа истината в самото начало.

— Решението беше наше, не твое — успокои го Ланг.

Арабинът се усмихна печално.

— В края на краищата има ли значение кой го е решил? — той се отдалечи от стената. — Ще бъда готов да отпътувам рано сутринта — спря и се обърна назад към Ланг. — Благодаря ти за това, което направи. И на другите също. Колкото и да ви плащат не е достатъчно за рисковете, които трябва да поемате.

— Достатъчно е — рече агента. — Случайната тенджерка спагети и хлебния пудинг са черешката на тортата.

— Ти си смел човек — призна му искрено. — Ако твоето правителство някога те уволни, винаги ще имаш работа при мен. Мога да те използвам като министър на правосъдието.

— Оу — каза Ланг и се намръщи. — Работа зад бюро, за енергичен човек като мен? Пепел ти на езика!

— Тогава главнокомандващ на тайните служби — засмя се Ахмед.

— Това ми подхожда повече и аз ти благодаря за предложението. Някой ден може да се нуждая от работа.

Ахмед се наведе по-близо до него.

— Ако продължаваш да поставяш подслушватели в баните на нищо неподозиращи хора, мога да ти го гарантирам.

Ланг се засмя.

— Взимам си поука.

След всичките вълнения Тад имаше проблеми с лягането тази вечер. Той все още не знаеше какво става и нямаше да се успокои, докато някой не му дадеше обяснение. Ахмед хвана ръката на Бриана в своята, докато седяха на дивана и пиеха кафе от новата чаша, която Ланг изнамери за тях. Апартаментът бе обзаведен, но чашите за кафе не бяха част от обзавеждането.

— Тъй като беше принуден да изтърпиш тези неприятности заедно с нас — каза Ахмед на Тад, — редно е да знаеш защо. Имаше опит за преврат у дома, в моята страна.

— Не в Мексико?! — каза Тад със сух хумор.

— Не в Мексико — съгласи се Ахмед. — Моят дом е в Саудитска Махара, страна в Близкия изток. Тук съм да представявам моите хора в договора за няколко изтребителя от Райкър Еър, компанията, за която работи сестра ти.

— Те се нуждаеха от място, където да го скрият докато намерят терористите, които се опитваха да го убият — добави Бриана, все още малко нестабилна от изпитанието. — Смятаха, че прикритието като беден мексикански работник — наш братовчед — е добра маскировка, тъй като всички в офиса знаеха, че се мразим. Последното място, където вражеските агенти щяха да го търсят бе жилището ми.

— Вие сте се мразили? — попита Тад усмихвайки се. — Наистина ли?

Ахмед погледна Бриана с нежност.

— Веднага бях привлечен от нея, още когато метна по мен тежкото преспапие. Това бе първият път в живота ми, когато някой се осмели да ме атакува.

— Трудно е да се повярва — промърмори сухо Бриана. — Имаш способността да караш хората да настръхват.

Той се усмихна снизходително.

— Понякога — призна той. — Но в моята страна, когато някой ме нападне, е престъпление.

— Кралят ви трябва да има много високо мнение за теб — отбеляза Тад.

Ахмед въздъхна.

— От време на време го прави. Но в повечето случаи, страхувам се, че е разочарован от мен — той погледна към Бриана. — Не си

променила решението си да се омъжиш за мен? — попита я без заобикалки. — Видях книгите, които си взела да четеш. Възможно е, в тях да има неща, които да те обезпокоят.

— Те не могат да ми повлияят, за да се отметна от думата си — каза тя твърдо.

— Можеш да се обзаложиш, че няма да го направи — потвърди Тад, — защото искам да се науча да яздя!

Бриана погледна към брат си и с удоволствие видя възбудата изписана на лицето му. Това я накара да се почувства прекрасно — да го види жизнен и щастлив. Беше като чудо.

— Но за сега, все още — не — каза Ахмед мрачно. — Има нещо, което трябва да ви кажа и на двамата.

— Така ли? — попита Бриана — Какво?

Той се втренчи в преплетените им пръсти.

— Утре трябва да се върна у дома. Сам.

ГЛАВА 10

Бриана и Тад го изгледаха покрусени. Това накара Ахмед да се почувства зле. Той нямаше представа как ще реагира Бриана, когато узнае какво наистина се очаква от нея. Да се омъжи за чуждестранно длъжностно лице можеше да не е толкова сложно. Но той не беше такъв. Той се подчиняваше на строг протокол и задължения. Щеше ли да бъде доволна тя от такъв труден живот? А може би щеше да го приеме заради Тад? Не искаше да мисли за това сега.

— Отсъствието ми ще е временно — увери ги той. — Има някои неща, с които трябва да се справя.

— Те хванаха хората, които са участвали в заговора, нали? — попита Бриана проникателно.

Той кимна и се взря в ръцете си.

— Единствената ми сестра е една от тях — тя сложи длан върху неговата и склони глава на широкото му рамо.

— Съжалявам — каза искрено.

— Аз също — додаде Тад. — Брей, трудна работа. Защо иска да те убие?

— Сигурен съм, че не го е искала — призна Ахмед. — Мисля, че това е идея на съпруга ѝ, не нейна. Но трябва да разбере.

— Но ти не ми отговори — продължи Тад, сините му очи, толкова приличащи на тези на Бриана, го гледаха, без да мигат.

Широките рамене на Ахмед се повдигнаха и отпусаха.

— Жаждата за власт понякога води до лудост.

— Но ти си висш държавен служител — започна Бриана.

— Трябва да проведе някои телефонни разговори — прекъсна я рязко и погледна към часовника на стената. — Ще ме извините ли? — попита официално.

Тя пусна ръката му неохотно. Той криеше нещо от нея и това я тормозеше.

— Разбира се — отвърна му автоматично.

Той се усмихна за кратко и ги остави. Влезе в средната спалня, за да проведе своите разговори. Затвори вратата плътно зад себе си.

— Това не е всичко — каза Тад. — Той крие нещо.

— Да, знам — Бриана беше притеснена. Не искаше да го покаже, но се издаде. — О, Тад. Надявам се, че това наистина е края на опита за покушение.

По-късно вечерта хапваха спокойно огромните пици, които Ланг и момчетата донесоха.

— Това е любимата ни храна — отбеляза Ланг, подавайки на Бриана друго парче. — Преживяваме с нея, когато сме в акция. Знаем всички най-добри места.

— Вчера можеше да ни донесеш пица, вместо малките хамбургери — отбеляза едрият агент към Ланг.

Ланг се засмя.

— Заспах с половината хамбургер в ръка — призна той. — Предполагам, защото твърде дълго време не бях спал.

— Горкото момче — каза един от колегите му. — Трябва да си намериш прилична работа.

— Опитвах, но само ЦРУ ме взе — възрази Ланг.

Бриана се отпусна, докато слушаше закачките им, но Ахмед остана тих и потиснат. Всички, с изключение на нея знаеха защо е разстроен. Дори неговото положение нямаше да спаси живота на сестра му, ако тя бъде призната за виновна в държавна измяна. Но това не го бе казал на Бриана.

Когато агентите си тръгнаха Тад отиде да спи, дискретно оставяйки Бриана и Ахмед сами. Но между тях се бе появила дистанция. Той седна в креслото срещу нея, като изглеждаше ужасно отдалечен и тъжен. Бе заобиколен от аура, която тя помнеше от ранното им запознанство, когато той и неговото обкръжение пристигнаха за първи път в Райкър Еър. Тогава си бе помислила, че има величествен вид, сякаш неговата длъжност беше от огромно значение и всеки трябваше да се съобразява с това.

— Съжالياваш ли, че ме помоли да се омъжа за теб? — попита тя без заобикалки, а сините ѝ очи бяха притеснени.

Пръстите му лениво галеха меката тъкан на дамаската.

— Не. От всичко, което съм сторил напоследък, това е нещото, за което не съжалявам. Ти си моята радост.

Тя му се усмихна.

— Дълго ли ще отсъстваш?

Той сви рамене.

— Не знам — избягваше да срещне очите ѝ. — Лидерите на преврата трябва да бъдат съдени.

— Да, разбира се, но защо ти трябва да присъстваш там? — попита намръщена. — Нима в твоята страна министрите изпълняват ролята и на съдии?

Мъжът стана от стола и започна да обикаля неспокойно.

— Трябва да прочетеш тези книги — каза като кимна към тях. — Те ще ти помогнат да разбереш моята култура.

— Ще го направя — отвърна му потривайки ръце в дънките си. — Трябва да е много вълнуващо да живееш в близост до пустинята.

— Това като че ли те притеснява — каза тихо и я погледна. — Ще трябва да направиш много саможертви. Може би нямаш желание да ги сториш.

Бриана изглеждаше уязвима. Чувстваше се наранен да я вижда в такова състояние. Тя вече му липсваше. Той се приближи към нея и я привлече към гърдите си като я замая с целувките на гладните си устни, по врата.

— Махни този израз от лицето си! — прошепна грубо. — Не мога да понеса да те гледам такава! Аз мисля само за твоего щастие!

— Тогава спри с опитите си да ме отблъснеш — прошепна тя отчаяно. — В последно време, го правиш непрекъснато.

— Нямам избор — каза ѝ пламенно. Устните му станаха чувствени, когато се преместиха върху лицето ѝ. — Аз те обожавам. Желая те. Ти си моят живот... — устата му намери нейната и я целуна много бавно, с нежност почти болезнено сладка.

Дланите ѝ проследиха линиите на твърдото му лице, докато поглъщаше топлината на изкусната му уста. Неговите ръце се придвижиха по бедрата ѝ и той леко я повдигна, за да я нагласи по извивките на своето тяло, докато я целуваше. Тя започна да стене и се притисна по-плътнo. Пръстите му стискаха, подърпваха, галеха и тя потръпна. Той вдигна глава. Очите му блестяха от желание, мрачно пламтяха от копнежи, които едва контролираше.

— Ще ми се отдадеш ли ако поискам? — попита дрезгаво.

— Да — каза тя просто.

Мъжът се взря в подпухналите ѝ устни и в замъглените ѝ очи.

— Не желая нищо повече от това — призна ѝ той. — Но не мога да рискувам детето ни да се роди преждевременно. Когато става въпрос за неговата легитимност, не трябва да има дори намек за скандал.

Главата ѝ беше замаяна, но странния подбор на думи привлече вниманието ѝ.

— Искаш да кажеш, че докато не се оженим, не трябва да забременявам?

Той изстена.

— Точно това имам предвид.

Тя прочисти гърлото си.

— О, забравих. В твоята страна се отнасят много по-строго към целомъдрието на жената, нали?

— Опасявам се, че е така.

Бриана се отдръпна от него и успя да му се усмихне.

— Добре.

Ахмед се опита да диша нормално и се засмя въпреки копнежа си по нея.

— Просто така? Добре?

Тя поруменя.

— Не казвам, че ми е лесно.

— Нито на мен — призна той. — Искам те болезнено много, но ще изчакаме, докато сложим пръстените и разменим клетвите — наведе се и я целуна нежно за последен път. — Лягай си сега. Беше дълъг и труден ден за всички нас.

— Утре ще бъде по-лошо — каза тихо тя. — Теб няма да те има.

— Няма да е за дълго, кълна се! — отвърна дрезгаво. — Това ще бъде най-ужасното мъчение — да се отделя от теб дори за няколко дни.

— Колко мило — каза младата жена със снизходителна усмивка. — Ще планирам специална вечер за твоето завръщане.

— Не прекалено специална ако обичаш — отвърна той. — Имаме репутация, която трябва да пазим.

Тя се протегна към ухото му.

— Тогава ще извикам Ланг да сложи подслушватели в апартамента.

Той издаде заплашителен звук, и тя се разсмя като го прегърна.

Това е раят — да обичаш и да бъдеш обичан. Бриана се надяваше, молеше се, това да продължи. Само да го нямаше лошото предчувствие.

Ахмед си тръгна на следващата сутрин, придружен от своята свита и Ланг. С Бриана си казаха по едно бързо сбогом, преди да напусне апартамента. Отдели време да прегърне и Тад. В скъпия си костюм, заобиколен от хората си, той изглеждаше чужд и непознат.

— Елегантен е, нали? — попита Тад докато го гледаха през прозореца.

Ахмед се качи в голяма бяла лимузина с двама от придружаващите го мъже, а Ланг седна на предната седалка до водача. Те привлякоха вниманието на хората по улицата, но сега това беше без значение, тъй като опасността бе преминала или поне Бриана се надяваше да е така. Тя, както и преди, се притесняваше за безопасното завръщане на Ахмед в собствената му страна.

— Да, много е елегантен — съгласи се с брат си.

— Мисля, че ще ни хареса да живеем в Саудитска Махара — каза момчето. — Има ли нещо в тези книги за нея?

Тя поклати глава.

— Много малко. Споменава се, че има крал и дават някакво невероятно дълго арабско име за кралското семейство, но няма подробна информация. Не е това, което очаквах — добави. — Тя е доста модерна страна — с индустрия и обществено устройство и жените им имат достатъчно свобода. В действителност са държава от европейски тип.

— С всичките тези пари от петрола, обзалагам се, че е така — отбеляза Тад и седна, тъй като все още бе слаб и лесно се уморяваше.

Бриана бе позвънила на неговия лекар предния ден, за да му запише час за днес. Преживяванията им напоследък бяха доста мъчителни и Тад не бе успял да се възстанови напълно.

— Имаш час при д-р Браун в един — напомни му тя.

— Трябва ли? — изстена брат й.

— Просто предпазна мярка. Скоро излезе от болницата. А вчера беше много труден ден.

— Ахмед ми спаси живота — каза ѝ детето. — Куршумите летяха покрай мен. Господи, надявам се никога да не се опита да го направи отново, когато отидем да живеем при него.

— И аз, Тад — призна сестра му искрено.

Те спазиха часа при доктора, който установи, че момчето се възстановява добре.

В понеделник Бриана се върна на работа и остави Тад с една медицинска сестра — по предложение на Ахмед. Свободното си време младата жена прекарваше в тревожни мисли за арабина. Той ѝ позвъни два пъти през почивните дни, но разговорите им бяха кратки и неестествени, и тя се почувства потисната. Изглежда и той се чувстваше по същия начин. Никога не го бе чувала да разговаря толкова официално. Разстоянието помежду им нарастваше много бързо, помисли си тя.

А понеделник вечерта, изобщо не се обади. Тад превключваше каналите на телевизора, докато Бриана вяло плетеше малка покривка за масичка за кафе.

— Еха, виж това! — възкликна той, като спря на една от новинарските програми.

Бриана вдигна поглед. На екрана показваха мъже във военни униформи, яхнали коне и някакво шествие на хора от Близкия Изток. В центъра на великолепната официална процесия бе мъж във военна униформа със синя лента през гърдите, отговаряща на сана му, седнал на трон, докато му представяха чуждестранните посланици.

— Ама това е Ахмед — възкликна Бриана. — Увеличи го!

Тад го стори, много бързо.

— ... изглежда в много добра форма след опита за убийство. Неговата сестра, принцеса Ясмин, е била задържана няколко дни, за разпит. Имало е съмнения, че и тя участва в заговора. Процесът на съпруга ѝ бил кратък и той бил екзекутиран тази сутрин. Запитан за съдбата на другите заговорници, говорителят на кралския дом Рашид казал само, че те са в процес на разследване.

Картината на екрана се смени — кралския дом, Рашид, Ахмед седнал на трона.

Тад видя уплашеното лице на сестра си. Самият той беше пребледнял.

— Той не е висш служител — каза бавно. — Той е кралят на Саудитска Махара.

Ръцете на Бриана трепереха и плетивото падна разплетено на пода. Крал. Той е крал. Нищо чудно, че беше толкова добре охраняван. Нищо чудно, че очакваше хората да скачат, когато поискаше нещо. Той беше крал.

— Смяташ ли, че наистина е имал точно това предвид, когато те помоли да се омъжиш за него? — попита я Тад, изричайки на глас най-лошите ѝ страхове.

— Как би могъл? — заяви тя. — Той е крал! На него не му е позволено да се ожени за жена от друга страна.

— Кралят на Йордания го направи.

— Преди много години... — поколеба се Бриана — ... и при много по-различни обстоятелства. Това... това променя всичко!

Младата жена стана и се втурна в спалнята, затваряйки вратата след себе си. Тя рухна на леглото, по бузите ѝ потекоха едри горещи сълзи, когато прозря истината. Ахмед се беше забавлявал. Нямаше друго обяснение. Била е развлечение, през времето, което той бе принуден да се крие в дома ѝ, за да не бъде убит.

Телефонът извънтя, тъкмо когато се беше успокоила малко. Отиде в хола и поклати глава, когато Тад вдигна. Той веднага разбра посланието, подчертано от зачервените ѝ подути очи.

— Да, тя е... тя е добре, благодаря. Да, и аз, също — гласът му звучеше нервно. Трябва да беше Ахмед. Последва дълга пауза. — Разбира се. Ще ѝ кажа. Разбира се. Ти също — и затвори телефона. — Той каза, да ти кажа здравей. Искаше да знае как сме. Това беше всичко — момчето направи гримаса. — О, сестричке, съжалявам!

Бриана прехапа долната си устна, надявайки се болката да задържи сълзите.

— Аз също — овладя се отново. — Това ли е всичко, което каза?

— Да. Не мисля, че той знае, че сме го видели по телевизията. Нищо не спомена.

— Беше предаване на Би Би Си — каза тя. — Ако е видял камерите, вероятно си е помислил, че предават само за Англия, не и тук — отиде да си налее чаша кафе. То беше студено. Младата жена направи гримаса и го мушна да се стопли в микровълновата печка.

— Той не ни каза нищо — продума детето.

— Знам — погледна към него. — Може би не е знаел как — добави сестра му. — Трябва да е било много трудно за него, да се опитва да живее като нормален човек, когато е свикнал да е заобиколен от слуги и лукс.

— Никога не бях виждал крал — брат ѝ се опита да разведри мрачната атмосфера. — Ще има какво да разказвам на моите приятели, когато се върна в училище, нали?

— Да.

— Не го взимаш много на сериозно? — попита я разтревожено.

— Аз? — засмя принудено сестра му. — Не ставай глупав. Харесвах го много, но не искам да живеем в чужда страна и да привикваме към друг начин на живот, а ти?

— Не — сви рамене детето. — Е, аз бих харесал конете — призна си то. — Ахмед е чудесен човек. Обичаше да говори с мен за наука. И знаеше много.

— Завършил е химия и физика.

— А, това обяснява всичко. И аз искам да отида в колеж, един ден — каза замислено.

Чу се звън от микровълновата фурна и Бриана отиде да извади кафето.

— Ще отидеш — обеща му. Погледът ѝ се плъзнаха по бледото му лице. — Ти си едно ходещо чудо, нали знаеш? Толкова се радвам, че все още те имам.

Той изглеждаше смутен.

— Да. Аз също — погледна предпазливо към нея. — Ти добре ли си?

Тя кимна. Отпи от горещото кафе.

— Ако Ахмед звънне утре, аз, въъ, не искам говоря с него. Разбра ли?

— Добре.

Но Ахмед не се обади нито на следващия ден, нито на последващия. Държавните дела, реши Бриана, може би поглъщаха цялото му внимание, след завръщането. Стараеше се да не гледа новинарските канали, но изкушението бе прекалено голямо. Тя търпеше политическите новини, медицинските новости, вестите за бедствия, само за да зърне случайно краля на Саудитска Махара. Веднъж го показаха в национални одежди и със сокол кацнал на ръката му. До него стоеше много красива млада арабка в дизайнерски костюм. Бриана видя как жената го хвана за ръката и почувства огромна болка, когато говорителя добави, че това е вдовицата на най-големият му брат починал преди много години при катастрофа с яхта. Нейното име бе Лилах, не Ясмин, така Бриана знаеше, че това не е сестра му. Той се усмихваше на жената, а тя сякаш му принадлежеше. Това беше последната новина, която Бриана гледа.

Младата жена разбираше, че се държи като идиотка. Ахмед съвсем ясно ѝ бе дал да разбере, че не иска да има нищо общо с нея. Тя трябваше да започне да живее живота си отново. Първата стъпка в тази посока бе да си върне обратно стария апартамент. Сега, когато бяха само двамата с Тад, нямаше нужда от много пространство. За щастие, жилището все още бе свободно и тя успя да го получи срещу стария наем. Тад го хареса повече, защото на същия етаж живееше едно момче, което го боготвореше и като сянка ходеше подире му — Ник, детето, с което Ахмед се беше сприятелил.

Бриана все още беше тъжна, но дните минаваха и тя започна да се радва отново на живота, макар и не както преди. Каза си, че няма от какво да се оплаква — бе имала авантюра с крал и любимото ѝ братче се бе събудило от комата. Какво можеше да иска повече от живота.

В работата беше повишена в асистент на един от вицепрезидентите. Надяваше се да работи с Дейвид Шанън, брата на Мег Шанън Райкър, който бе жизнерадостен и възхитителен човек. Но вместо това, получи място в офиса на вицепрезидента по финансите — Тарант Блеър, свадлив възрастен мъж с жена и четири деца и ум като калкулатор. Това не я удовлетвори. Още по-малко ѝ харесваше начина, по който мистър Блеър я третираше. Той не се съобразяваше с нейното работно време. Караше я да се труди извънредно, без да е необходимо,

макар да знаеше, че малкия ѝ брат е сам в къщи. Той имаше достатъчно време да свърши задачите си през деня, но често идваше по-късно и прекарваше много време, разговаряйки по телефона със своя брокер.

— Как си, Бриана? — попита я Мег Райкър един ден, когато изчакваше в офиса съпруга си Стив за обяд.

— О, добре, много добре — излъга тя. — Много съм доволна от повишението на заплатата.

— Как е Тад?

— Справя се много добре.

— Предполагам, че с удоволствие наваксвате времето, което сте пропуснали?

Бриана се намръщи.

— Правехме го, но новата ми работа изисква много извънреден труд, така че съм доста изморена, когато се прибера вкъщи. Това е предизвикателство обаче, и допълнителните пари са чудесни — и се усмихна.

Мег не бе глупачка, тя продължи да разговаря весело, докато се появи Стив. След като излязоха от сградата, тя дръпна мъжа си настрана.

— Защо Блеър трябва да задържа Бриана след работа, до късно? — попита го безцеремонно. — Нима той не разбира, че наскоро брат ѝ се завърна между живите, да не говорим за това, което тя преживя, докато Ахмед се криеше при нея? Все още не се е възстановила от последиците — добави многозначително.

Райкър се намръщи.

— Блеър изобщо не се нуждае от извънредни часове. Той не е най-натоварения човек от персонала.

— Може ли да провериш? — уговаряше го Мег, като плъзна пръст по копчето на самото му.

Той ѝ се усмихна, и се наведе да я целуне нежно.

— Да — обеща. — Малка проверка.

Младата жена се усмихна, обожаваше да съзерцава лицето му.

— Затова се омъжих за теб.

— Защото се целувам много добре — съгласи се той и се наведе отново.

— Защото си загрижен за добруването на служителите си — коригира го тя, но думите ѝ заглъхнаха в устата му.

— Точно така.

И до края на обедната почивка не спомена нищо повече. Но когато се върна проведе личен разговор с мистър Блеър и го предупреди това да не се повтаря или ще бъде уволнен. Той не принуди повече Бриана да остава след работа и телефонните разговори с брокера му останаха в миналото.

Три седмици след като Ахмед напусна града Бриана почти се беше възстановила. Беше загърбила цялата ситуация и бе готова да посрещне бъдещето. Имаше един мъж в нейния отдел, който изглежда я харесваше. Искаше ѝ се да може да го насърчи, но не усещаше вълнение в гърдите си, когато я погледнеше. Накъдето и да обърнеше поглед тя сякаш виждаше блестящи черни очи, които сезираха в нея.

Чувстваше се особено разстроена един петък следобед, докато се влачеше към апартамента си, сякаш току-що е загубила последния си приятел.

— Много си тъжна — промърмори Тад. — Честно казано, сестричке, не може да продължаваш по този начин.

— Само съм уморена, Тад — отвърна уклончиво. Усмихна се и отиде в спалнята, за да се преоблече в джинси и широка цветна риза. — Как са уроците? — попита тя, когато се върна в хола при брат си.

— Моят учител каза, че съм умен и жаден за знания — отговори закачливо. — Ако работя много усърдно през останалата част от учебната година, а вероятно и лятото — добави той печално, — ще мога да се върна в класа при съучениците ми, на есен. Те са минали много тестове. Той би искал да го посетиш някой следобед в кабинета му в Бюрото по образование — момчето сви устни. — Човекът е тридесет и осем годишен, ерген и доста приятен на вид. Казах му, че ти си възхитително момиче от типа „без лоши навици“.

— Тад!

— Не съм го казал — призна си и ѝ се усмихна. — Но може да го харесаш.

— Още е рано — каза тя като притвори очи. — Какво искаш за вечеря?

— Макарони със сирене — отвърна детето и я последва в кухнята. — Съжалявам, че така се развиха нещата — каза то. — Знам, че трудно ще преодолееш Ахмед.

Сестра му се вцепени при споменаване името на арабина.

— Не е така — увери го тя. — Много съм добре откакто мистър Блеър реши да си върши работата, вместо да говори цял ден по телефона.

— Забелязах. Хубаво е да си у дома. Но...

Младата жена се обърна и разроши тъмната му коса.

— Харесва ми, че ти си отново у дома. Аз съм щастлива и напълно доволна. Сега се махай от тук и ме остави да сготвя, става ли?

— Добре.

Тад се върна неохотно в хола и седна пред телевизора. Някой звънна на вратата и той отиде да отвори. Бриана предположи, че е Ник. Тя хлопаше с тенджерите и тиганите и не чу развълнувания глас на брат си. Чу отварянето на вратата няколко минути по-късно.

— Ник ли е? — извика през рамо, докато вадеше кифличките от фурната.

— Не — отвърна тихо познат дълбок глас. — Не е Ник.

ГЛАВА 11

Бриана почувства, как сърцето ѝ препуска лудо в гърлото. Тя замръзна на място.

— Ахмед? — прошепна неубедително.

— Да.

Обърна се, а големите ѝ сини очи се отвориха широко, невярващи. Мъжът изглеждаше измъчен, сякаш бе страдал дълго време. Придружаваха го трима мъже — едри араби, които заеха позиция в хола при Тад, а той ги съзерцаваше очарован.

Ахмед беше облечен в елегантен костюм от три части — тъмносин на тънко райе и бяла копринена риза. Изглеждаше много изискано, но нали беше крал, припомни си тя.

— Здравей — поздрави го колебливо, защото не знаеше как да се обръща сега към него. Трябваше ли да го нарича „Ваше Величество“ или да направи реверанс? Несигурността се изписа на лицето ѝ и той трепна. — Аз... искаш ли да седнем? — попита тя. — В хола...?

— Бриана — простена Ахмед.

Тя отстъпи назад, уплашена да не загуби самообладание, затова залепи изкуствена усмивка на лицето си.

— С Тад те видяхме по новините — заекна. — Радвам се, че заловиха всички. А сестра ти... Те казаха, че тя не е участвала. Трябва да си много доволен.

— Да — гласът му внезапно стана унил и безжизнен. — Много се радвам.

Бриана погледна към хола. Брат ѝ оживено разговаряше с един от придружителите на Ахмед, който му отговаряше любезно, с усмивка.

— Тад се справя много добре — отбеляза тя. — Бързо настига съучениците си.

— А ти, Бриана?

— О, както виждаш, и аз съм наред — отвърна. От усмивката започваше да я боли лицето. — Искаш ли кафе?

— Би било чудесно.

— А твоите хора...?

— Те могат и без него.

Скри незабелязано пукнатата чаша и затърси в шкафа, между оскъдните съдове, нещо достойно за крал. Той застана зад нея, и улови студените ѝ ръце.

— Недей — помоли я дрезгаво. — За бога, не се отнасяй с мен като с непознат!

— Но за мен си такъв — горещи сълзи опариха очите ѝ. Затвори ги, но не успя да спре внезапния поток. — Ти си крал...!

Той я обърна към себе си и жадно впи устни, без да обръща внимание на шокираните погледи идващи от хола и веселия възглас на момчето. Вкуси сълзите ѝ, които продължаваха да се стичат към устните ѝ. Дланите му нежно погалиха лицето ѝ, докато целуваше мокрите бузи, а езикът му се наслаждаваше на мекотата на черните ѝ гъсти мигли.

— Толкова много сълзи — прошепна с нежни устни. — Солени и горещи, и сладки. Те красноречиво ми говорят, колко много ме обичаш, *cherie*.

Бриана почувства как неговите устни я завладяват и си даде няколко секунди, за да потуши глада си към него и болката от дългото чакане. Но не можеше да забрави кой и какъв е той. Скромно се отдръпна и наведе глава. Ахмед придърпа ръката ѝ и я постави на гърдите си, където сърцето му биеше силно и бързо.

— Показаха я по телевизията — каза тихо младата жена.

— Ясмин?

Тя поклати глава.

— Ааа, Лилиан — Бриана кимна. Той я погледна снизходително. — И ти си помисли... Да, виждам какво си си помислила внезапно. Изчервяването ти ми подсказва.

— Тя е прекрасна.

— Да, но аз искам теб — отвърна просто и жадно впи поглед в лицето ѝ, сякаш бе забравил как изглежда. — Не ти се обадох, защото ми бе много трудно да разговарям, когато ни разделя цял океан. Искан да си близо до мен, както сега, за да мога да гледам в очите ти и да почувствам дъха ти.

— Мислех си, че след като се завърнеш у дома, всичко ще бъде като лош спомен за теб — обясни тя.

— Не съм спал — каза тихо. — Погрижих се за освобождаването на сестра ми. Освен това имаше обвинения и контраобвинения, трябваше да бъдат разследвани много военни, за да се предотврати повторен опит за преврат. Бях много зает, Бриана. Но не толкова, че да забравя вкуса ти и усещането, когато си в ръцете ми.

— Много мило.

Ахмед повдигна брадичката ѝ, за да погледне в тъжните ѝ очи.

— Ти каза, че ме обичаш достатъчно, за да рискуваш да се омъжиш за мен. Все още ли е така?

Тя се поколеба.

— Ахмед, ти си крал — отговори му. — Аз мога... Мога да ти бъда любовница — прошепна тя и свенливо сведе очи. — Така ще бъда част от живота ти, без да рискуваш нищо. В твоята страна има много хора, които не обичат американците.

— Аз нямам любовница — каза нежно той. — И не искам да имам. Искам да си моя съпруга. Да родиш моите наследници, да носиш моето име, да си моето семейство в моето кралство.

— Но те наполовина ще бъдат американци — посочи тя разтревожено.

Арабинът се усмихна.

— Да. И ще бъде политически изгодно. Да не говорим, за ползата да имам американска съпруга в сложния поток на международните отношения — проследи с пръст очертанието на бузата ѝ. — Направих необходимите постъпки, успокоих страховете, уговорих противниците и предразположих суеверните. Всичко това сторих откакто си тръгнах от тук. И съм организирал нашата сватба — тя бе шокирана и той я целуна по устните. — Дори и вицепрезидента на собствената ти страна обеща да присъства. Ланг — също — добави сухо.

— Значи няма да бъде просто скромна църковна сватба — промърмори страхливо Бриана, като гризеше долната си устна.

— Спри да правиш така — придума я, а палецът му освободи меката плът. — Ще се нараниш и няма да мога да те целувам. Не, няма как сватбата да е скромна. Ще бъде официално събитие и ще се предава по телевизията из цял свят — целуна я отново, а тя затвори ужасена очи. — Ще бъдеш с рокля от Париж. Ще изпратят моделиер в двореца, за да я преправи за теб.

— Моделиер? — повтори тя. — В двореца? Двореца?

Ахмед нежно прекара устни по нейните.

— Аз съм крал — припомни ѝ той. — Повечето крале живеят в дворци, освен ако не са много бедни. Аз не съм. Моята страна е богата. Моят народ е космополитен и икономиката ни се развива отлично. Само от време на време имаме протести на студентите. Веднъж бяхме принудени да депортираме няколко чуждестранни студенти, но после научихме, че те умишлено са подстрекавали.

— Аз съм най-обикновена жена — възрази младата жена.

Мъжът се усмихна.

— И аз съм обикновен.

— Ще бъда кралица — произнесе го на глас, само за да го осъзнае. Очите ѝ станаха големи, колкото чинийки. — Мили боже!

— А Тад принц — напомни ѝ той, като погледна към хола. — Наистина ли не можеш да си го представиш с корона? — подразни я. — Той ще има най-добрите преподаватели в света и най-доброто образование, което можем да си позволим — Оксфорд ако му харесва.

Почуди се дали не сънува. Погледът ѝ се плъзна по любимото лице. Толкова много мъка, толкова много сълзи, а сега той беше тук, и я искаше.

— Има, въъ, има само едно нещо — каза тя отривисто.

— Да? — усмивката му беше нежна и снизходителна.

Бриана погледна нагоре към него.

— Ти... ще можеш ли... да ме обичаш?

Той прокара пръста си бавно по бузата ѝ до устата, под брадичката, по гърлото ѝ.

— Тези думи трябва да се произнасят само в уединението на спалнята — каза тържествено. Погледът на тъмните му очи улови нейния. — Бъди търпелива. Аз никога не съм го казвал — устните ѝ се разтвориха, защото това, което съзря в очите му я накара да се смири. — Кажи, че ще се омъжиш за мен — каза съблазнително. — Кажи думите.

— Аз... ще се омъжа за теб — отговори тя.

Той се усмихна, целуна я нежно по челото.

— Сега — прошепна той — започваме.

Бриана и понятие си нямаше, какво значи да се омъжиш за крал. Тя и Тад бяха набързо отведени в Мозамбара, столицата на Саудитска Махара, понесени като птици от вятъра и оставиха всички подробности — от освобождаването на апартамента до превоза на мебелите — на хората на Ахмед. Момчето получи елегантни дрехи, за здравето му отговаряше кралският лекар, който го преглеждаше дори при запушен нос и имаше учител, който да се занимава с него. Главата му се замая от непознатия лукс, който го обгради. Всяка негова прищявка веднага се изпълняваше. Това притесни Бриана, която успя на една аудиенция при краля да се оплаче. Те никога не оставаха сами. Постоянно ги придружаваха, а протоколът беше строг и неумолим.

— Той ще се разглези — простена тя, когато Ахмед отхвърли страховете ѝ.

— Момчето има нужда да го поглезят — информира я с усмивка. — Сега му е времето да лудува, нека да се възползва докато може. И моля те, спри да се притесняваш.

Младата жена огледа тронната зала, която според нея винаги бе пълна със съветници, гостуващи владетели и политици.

— Не може ли поне да вечеряме сами?

Той сви устни и с чувствен поглед потърси очите ѝ.

— Още седмица — обеща ѝ — и ще бъдем сами толкова, колкото искаме — погледът му се плъзна надолу и спря върху устните ѝ. — Аз мечтая за това всяка нощ, Бриана — добави затаил дъх. — Мечтая за теб.

— И аз за теб — призна му с дрезгав глас.

Ахмед си пое дълбоко дъх.

— Може ли да ме оставиш сега? — попита нежно. — Или съвсем скоро ще имаш видимо доказателство за границите на моето самообладание.

Тя прочисти гърло.

— Съжалявам — обърна се и излезе, кимайки учтиво на няколко любопитни мъже близо до вратата, които ѝ се усмигнаха.

Дните минаваха бавно. Доставиха булчинската рокля, която беше толкова скъпа — с вносни дантели, тъкани специално в Париж — та младата жена си помисли, че би могла да си купи яхта за много по-

малко пари. Но всички казваха, че това било сватбата на владетеля и така трябвало да бъде. Кралица Бриана трябвало да бъде облечена както подобава. Кралица Бриана. Тя поклати глава. Щеше да ѝ отнеме известно време, за да свикне.

Тя прекарваше част от времето си с Тад, а останалото — в мечти за предстоящата сватба в пищната цветна градина с езерцето пълно с рибки. Сърцето ѝ препускаше, дори когато наблюдаваше Ахмед отдалече. Скоро щяха да бъдат заедно без любопитни очи. Задъхваше се само при мисълта за това.

Великият ден най-накрая настъпи. Облякоха я и поставиха букет от орхидеи в студените ѝ, треперещи ръце. Тад ѝ се усмихна ободряващо. Той беше пищно облечен, също като красивия младоженец, който я очакваше пред огромния олтар на църквата. Навсякъде имаше репортери и камери. И тълпите бяха огромни. Жителите на Саудитска Махара изглежда се радваха, да посрещнат новата си американска кралица. Тя се надяваше, приветствията им да са искрени, а не под принудата на многочислената военна охрана, обградила площада.

От момента, в който влезе в църквата, не свали поглед от Ахмед. Предстоеше ѝ да измине най-дългия път през живота си и тя беше ужасена. Паниката ѝ нарасна, когато между хората от предните пейки, разпозна личности, които беше виждала по телевизията. Но тя го измина, нервите ѝ бяха обтегнати, ала главата ѝ беше високо вдигната и стойката изящна. В черните очи на Ахмед блестеше гордост, когато се присъедини към него пред олтара. Той взе ръката ѝ в своята и двамата заедно коленичиха пред висшия свещеник, който щеше да извърши церемонията.

По-късно тя си спомняше много малко, с изключение на това, че красотата на церемонията бе извикала сълзи в очите ѝ. Когато размениха пръстените и ги обявиха за мъж и жена тя заплака. Ахмед обхвана лицето ѝ в длани и я погледна с израз, който тя знаеше, че ще носи завинаги в сърцето и ще помни до края на дните си. Той се наведе и целуна всяка нейна сълза, а аудиторията ги наблюдаваше прехласнато, с одобрение.

Беше приказна сватба. Булката приемаше поздравленията от почетните гости, докато ръката я заболя и гласът ѝ започна да изчезва. Младоженецът стоеше до нея, величествен и горд. Тържеството

продължи до късно през нощта и Бриана си мислеше, че никога не е била толкова уморена. Беше разочарована, че ще се чувства отпаднала, защото живееше от много дълго време за тази нощ — нейната брачна нощ. Когато влязоха в кралския апартамент, който щяха да споделят, тя почти се обля в сълзи, когато той затвори вратата след себе си.

— Ей, какво има? — прошепна усмихнат и избърса сълзите ѝ.

— Много съм изморена — изплака тя, погледа ѝ потърси очите му. — Денят беше твърде дълъг, а аз искам да се чувствам възбудена и силна, и...

Той спря думите ѝ с устни.

— Казваш ми, че си твърде уморена, за да правиш любов — попита шепнешком. — Напълно те разбирам. *Raivte petite*^[1], изискванията на властта понякога са голямо изпитание. Това е само началото на съвместния ни живот.

— Но аз те желая — прошепна му срамежливо. — И чаках толкова дълго!

— Както и аз — той целуна, затворените ѝ очи. — Ще те съблека, себе си — също, и ще лежим голи в прегръдките си цялата нощ. А на сутринта, когато си отпочинала, ще правим любов, докато тялото ти приеме моето.

Тя разцъфна под топлите му нежни устни, докато му позволяваше да свали прекрасната рокля и финото дантелено бельо. Той взе съпругата си на ръце, а тъмните му очи обожаваха копринената ѝ кожа докато я носеше към леглото.

— О, великолепно е! — възкликна тя, когато я положи на покритата с балдахин спалня. Балдахинът беше от злато и сребро, на геометрични фигури, които допълваха привлекателността му. Завесите бяха черни със сребърни и златни нишки.

— Това са цветовете на фамилията — информира я, докато отиваше към скрина, за да изпразни джобовете си, да разкопчае ръкавелите и да развърже вратовръзката. После се обърна към невестата си и забеляза как пръстите ѝ нервно придърпаха завивката. — Не, Бриана — каза ѝ тихо. — Позволи ми да ти се порадвам.

Тя се изчерви, но я пусна обратно. След минута, срамежливостта ѝ започна да изчезва и тя откри удоволствието от бавния си дързък оглед. Той съблече всичко от себе си, освен слиповете. След това се

обърна с лице към нея и я остави да гледа, докато ги сваля. Беше възбуден и тялото ѝ потръпна, когато го погледна.

— Малко неудобство — каза той развеселено. — Няма да искам нищо от теб тази вечер, освен близостта ти.

Бриана не можеше да си спомни някога през живота си да се е чувствала по-малко уморена. Внезапно желанието я заля като мощна вълна. Не можеше да откъсне поглед от него. Видял изражението ѝ той повдигна брадичка и присви очи. Приблужи се и подпря коляно на леглото до нея. Ръката ѝ се протегна неволно и срамежливо и нерешително се насочи към него. Спря и питащо го погледна. Той кимна. Тя продължи, затаила дъх, когато го докосна. Той се отпусна на леглото до нея, устните му леко я погалиха, докато показваше на ръцете ѝ, как да го проучат нежно и чувствено. Озари я прозрението, че ако някога преди си бе представила да прави любов по този начин, щеше да е ужасена. Но сега чувствеността на ръцете и устните му и ленивите движения на тялото му, я караха да се чувства разпусната и безсрамна. Когато я положи по гръб и легна върху нея, тя беше безразсъдна и напълно открита за всичко, което той може да поиска.

Ахмед я целуна и стана господар на тялото ѝ, чувствайки изненаданото ѝ ахване в момента, когато навлезе в нея. Ръцете ѝ сграбчиха раменете му страхливо, заби ноктите си в него, докато желанието ѝ превъзмогне кратката пареща болка.

Той вдигна главата и застана неподвижно.

— В миналото — прошепна ѝ с малко нестабилен глас в разгара на страстта — старите жени провисвали сватбения чаршаф през прозореца на следващата сутрин, за да покажат следите от девствената кръв останали по него. Утре без двамата да разберем пак ще го вземат и ще го скрият, така че през целия ни съвместен живот да могат да доказват, че не си познала друг мъж преди мен и че нашите деца са законни.

Тя преглътна.

— Заболя ме малко — прошепна му.

Усмихна ѝ се нежно.

— Това е естествено. Но мога да го компенсирам. Да ти покажа ли? — прошепна напрегнато.

Младата жена почувства как той започна да се движи, погледът му задържа нейния, докато навлизаше в нея. Тласъците му разтърсиха

тялото ѝ в конвулсии и спряха дъха ѝ. Мъжът прошепна нещо на френски и устните му жадно се впиха в нейните. Тя нямаше с какво да сравни това преживяване, нищо не я бе подготвило за внезапната бурна страст завладяла тялото ѝ. Започна да се бори, защото това я уплаши повече от кратката болка. Той се засмя и повдигна глава, за да я вижда, докато я водеше към експлозивната кулминация, която я накара да извие гръб и да издаде дрезгав вик.

Едва когато усети как тя потръпна, той си позволи върховното удоволствие да се присъедини към нея в горещата наслада от екстаза.

Това е, помисли си той опустошен, прекалено сладко, за да го понесе. За няколко мига се бе почувствал така, сякаш е загубил съзнание. Усети лекото помръдване на Бриана под тежестта на тялото си. Вдигна глава и погледна в широко отворените ѝ любопитни очи. Не каза нищо. Тя също. Нейният поглед се плъзна по гърдите му, които лежаха върху нейните, обратно до устата му и след това към очите му с нещо като учудване. Пое леко дъх и след това умишлено раздвижи ханша си, така че да опита отново натиска на тялото му в своето. Изчерви се. Той докосна лицето ѝ, повдигна се леко на лакти и намести собствените си бедра, а с коляно разтвори още по-широко краката ѝ. Тя ахна. Ръката му се плъзна по бедрото ѝ и го обви около себе си. Загледан в очите ѝ, се превъртя на една страна и нежно я постави в люлката на хълбоците си, за да се притиснат още по-интимно. Усмихна ѝ се и придърпа бедрото ѝ, за да я улесни да влезе в ритъма. Така можеха да се гледат в очите. Впиха погледи един в друг с възхищение. Дъхът му спря, когато видя удоволствието изписано на лицето ѝ.

— Тук — прошепна той дрезгаво. — Ето така, любов моя — притегли бедрата ѝ към своите и тласна бавно докато го пое напълно. Тя се засрами от невероятната интимност между тях и сякаш надникна в душата му.

— Ахмед — прошепна задавено. — Ахмед, обичам те... много!

— И аз теб — отвърна ѝ накъсано. — С цялото си сърце.

Той потръпна, превъртя се бавно по гръб, а телата им бяха все още свързани. Ръцете му се плъзнаха по гърба ѝ и леко я издърпаха. Тялото му се изпъна под нейното с бавно, нежно движение.

— Седни и ме вземи в себе си — прошепна ѝ.

— Не мисля, че... — започна тя нервно.

— Ти си моята любов. Моят живот.

— И ти моя. Но аз... не мога! — тя скри лице в гърдите му и той се разсмя, зарадван от очевидната и невинност. Тя беше изключение в живота му. Жена със задръжки.

— Толкова си срамежлива — прошепна той. — Щастлив съм с теб. Бриана... ти ме... очароваш!

Докато говореше, ръцете му движеха ханша ѝ, което я караше да се задъхва и да тръпне от удоволствие. Тя чувстваше как тялото му се напруга и изпъва. Той стисна челюсти и се изви на дъга, което я възбуди невероятно. Устните ѝ докосваха гърдите му с неуверени леки целувки, докато ръцете му доведоха и двамата до най-невероятната и чувствена кулминация в неговия живот. Тя го ухапа в умопомрачителното си удоволствие и накъсаният му смях бе по-скоро стон от екстаз, когато я стисна и я задържа здраво до тялото си. Тя почувства, с буза върху влажната му гърд, как той внезапно се отпусна с бурно потръпване. Косъмчетата гъделичкаха носа ѝ и тя се усмихна уморено.

— Винаги ли е толкова хубаво? — попита шепнешком.

— Мисля, че само когато двама души се обичат — отвърна задъхан.

Топлите му длани се плъзнаха чувствено по гърба ѝ, той се изви към нея, за да се наслади на копринената мекота на кожата ѝ.

— Dieu, ти ме изтощи и след това прелестно удоволствие, аз пак те искам, отново и отново.

Тя се усмихна срещу гърдите му, повдигна се, и се потопи в жадния му тъмен взор, който нашепваше, че е негова.

— Ние сме женени — каза му с учудване. — Можем да спим заедно всяка нощ.

Той се усмихна.

— Най-вероятно и двамата няма да спим — отвърна замислено.

Тя проследи линията на челюстта му.

— Харесва ми да правя любов.

— И на мен ми харесва, но само с теб — отвърна, усетил нейните тихи страхове. — Никога преди не съм обичал. Това е най-съкровеното преживяване в живота ми да лежа с теб така интимно.

Тя се отпусна. Устните ѝ докоснаха неговите и тя легна до него, преситена и изтощена.

— Може ли да спим така?

Ръцете му я обгърнаха.

— Само по този начин — увери я и затвори очи със сънливо задоволство.

Най-накрая двамата заспаха.

Бриана срещаше някои трудности, въпреки любовта към съпруга си, но те не бяха нещо, което не може да се преодолее с малко търпение и разбиране. Като цяло запълваше времето си с изучаване дворцовия протокол и срещи със съпругите на високопоставени служители. Скоро свикна с нещата, които се очакваха от една кралица, точно както и Тад бързо се адаптира към живота в двореца. Не след дълго момчето израсна и разцъфна, а Бриана най-сетне се отпусна. Беше се възстановил, точно както беше предсказал доктор Браун.

Няколко месеца след сватбата организираха голям бал. Бриана беше с рокля на Диор с черни мотиви на сребърно-златен фон — фамилните цветове на Ахмед. Косата ѝ порасна и бе оформена в изискана прическа, която тя от опит знаеше, че щеше бързо да се развали, когато с Ахмед останат сами. Носеше диаманти и перли, и диадема, отговаряща на ранга ѝ. Когато се присъедини към гостите, срещна одобрителните погледи и на най-строгите министри от кабинета на Ахмед.

Докато танцуваше със съпруга си забеляза странно изражение в очите му. Ръката му любопитно изучаваше талията ѝ.

— Какво правиш? — попита го тихо.

Той се усмихна въпросително.

— Има ли нещо, което искаш да ми кажеш? — погледна я внимателно. — Нещо, което смяташ да ми спестиш, докато не посетиш нашия дворцов лекар?

— Ясмин...! — каза тя и погледна намръщено към зълва си, която имаше виновен, но много щастлив вид.

— Не я обвинявай. И тя мечтае за династия, както самият аз понякога — придърпа я по-близо до себе си, в очите му грееха топлина и любов. — Кажи ми.

— Не съм сигурна — призна. — Тази седмица на два пъти ми стана лошо. И няколко други неща — Бриана потърси очите му. — Не исках да ти казвам още.

— Защо? — попита той тихо.

— Беше ме страх, че няма да искаш да правиш любов с мен, ако бъдем сигурни — отговори колебливо, вперила поглед в очите му, а ръката ѝ галеше сакото му. — Мислех си, че може да ме отведат далеч от теб...

— Cherie — Ахмед престана да танцува и се наведе да целуне тревожно затворените ѝ очи. — Трябва да ме убият, за да ни разделят — прошепна пламенно. — А колкото до другото... Бриана, ще искам да правя любов с теб, дори да съм на смъртно легло! — увери я, а тя му се усмихна срамежливо.

— Наистина ли?

— Намирам те за възхитителна ученичка — прошепна съпругът ѝ. — Предприемчива, палава, и напълно завладяваща.

— Обичам те!

— Обичам те — прошепна той.

Ръката му се притисна бавно върху плоския ѝ корем и те застинаха така, вперили поглед един в друг, докато около тях ненадейно любопитни, а след това разбиращи погледи блестяха от потвърденото подозрение. Без да казват и дума или да правят съобщение, всички в двореца разбраха, че Бриана носи наследника на трона. Това беше знак на доверие към тях и към протокола, защото не бе изказано нито едно съмнение, докато не беше официално обявено, няколко седмици по-късно.

Малкият принц на Саудитска Махара се роди през един слънчев есенен ден и църковните камбани оповестиха събитието. Ахмед стоеше до леглото на Бриана и държеше престолонаследника принц Тарин в ръцете си, а до него бе сияещият Тад. Уморена, но много щастлива, тя погледна нагоре към тримата най-важни мъже в живота си с очи, които отразяваха безмерното ѝ щастие. Почувствал радостта ѝ, Ахмед извърна глава и погледна към нея. Очите му бяха пълни с възхищение.

— Той е съвършен — каза ѝ, докато медицинските сестри се въртяха наоколо и се усмихваха на изражението му.

— Кралско съкровище — съгласи се тя, със сърце преизпълнено от любов.

— Не съм много съгласен — прошепна той, навеждайки се да положи бебето в нейните очакващи ръце. — Защото, макар да обичам сина си и да изпитвам огромна бащинска гордост, ти, мила моя, си моето истинско „Кралско съкровище“! — прошепна и се усмихна на сияйния ѝ израз, когато се наведе да я целуне.

[1] Pauvre petite (фр.) — букв. „бедна малка“; в случая има преносен смисъл на съчувствие — „Горкичката“ (фр.). — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.